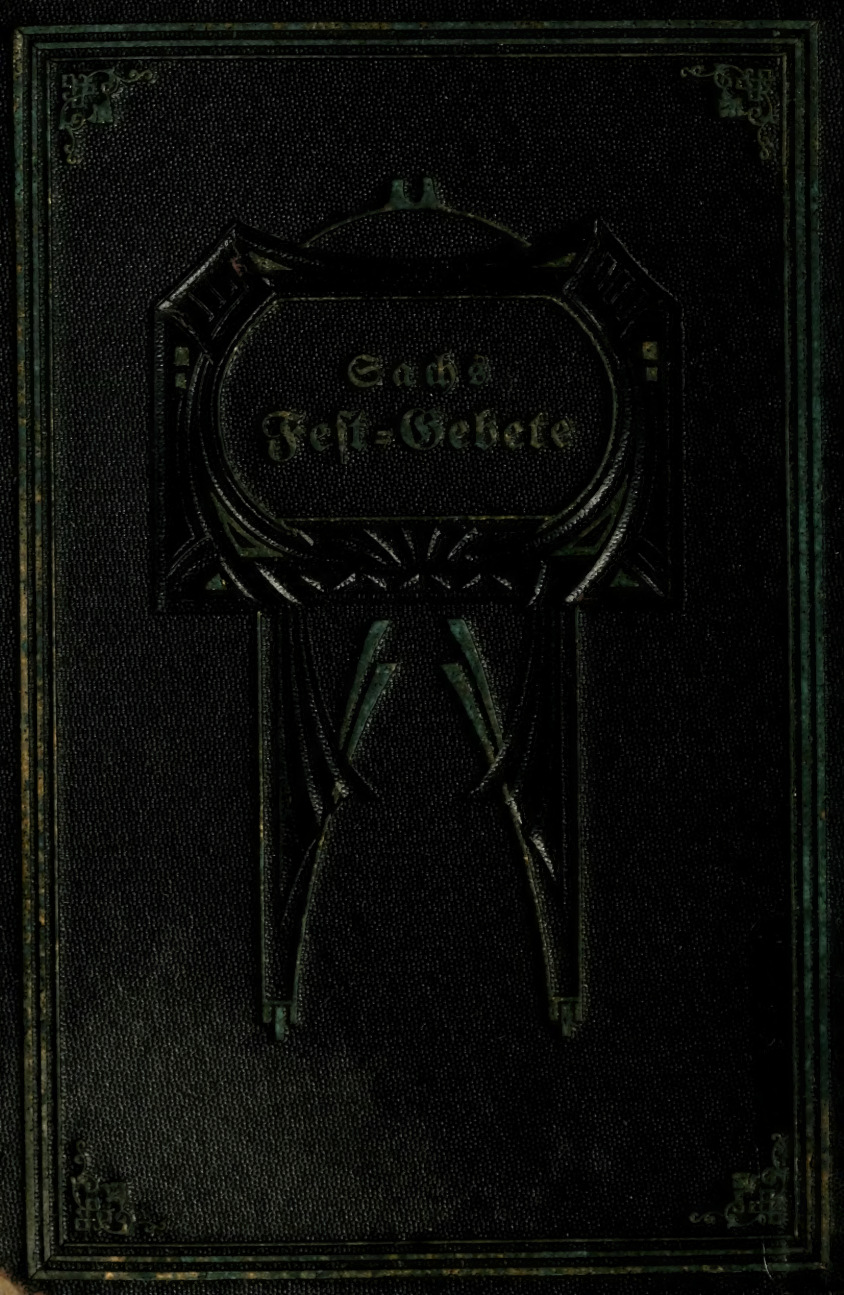
Sachs
Fest-Gebete

מחזור ליום ראשון של ראש השנה.

Festgebete

für den ersten Tag des Neujahr-Festes.

Erster Theil.

מחזור לכל מועדי השנה

מוגה מחדש ומדויק היטב איז מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק ראשון

כולל

מחזור ליום ראשון של ראש השנה

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Ungekürzte und neurevidirte Ausgabe.

Erster Theil:

Rosch-ha-Schanah. Erster Tag.

Breslau
Verlag von Jakob B. Brandeis.

תפלה לשליח צבור.

לאומרם בכוונה ובדמעה ובמחדש קודם כל תפלה ותפלה.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מֶלֶךְ עֶלְיוֹן בַּקֶּבֶל שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאֶמּוּץ הַלֵּב. כוז"ו במוכס"ז בוז"ו אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן. רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְכִּימִים עִמִּי בְּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם־תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתַחְתּוֹר תַּחַת כְּפֵא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁחָתַרְתָּ לְתִבַּלַת מֹשֶׁה (ל"ל מְנַשֶּׁה). וְאַל־יְבוּשׁוּ בִי שׁוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָהֶם: יְהִיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וְעָרֵב הַיּוֹם וְאַל־יִפְסוֹק קוֹלִי וְאַל־יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק. אמן סלה:

תפלה אחרת לש"ץ.

הִנְנִי הָעָנִי מִמַּעַשׂ וְנִרְעָשׁ וְנִפְחָד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שְׁלָחוּנִי וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לְכָךְ. עַל־כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ | יְיָ. אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה־נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחָי. וְנָא אַל־תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל־תְּחַיְּבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי. וְאַל־יִבָּלְמוּ בִי

בְּפִשְׁעֵי וְאַל־יֵבוֹשׁוּ בִּי וְאַל־אֵבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי כְּתְפִלַּת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרֹקוּ נָאֶה וּזְקֵנוֹ מְגֻדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים וּמְעֻרָב בְּדַעַת עִם־הַבְּרִיוֹת. וְתַגְעֵר בְּשָׂטָן לְבַל־יַשְׂטִינֵנוּ וִיהִי נָא דְגָלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה. לְכָל־פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה בְּאַהֲבָה. וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵינוּ הֻפַּךְ־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ וְאַל־יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי לִפְנֵי־כִסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל־הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים ברוך שומע תפלה:

קנלם מר״ת ז״ל סיומר סמ״ץ ד׳ פסוקים חלו לחר סתפלם סכ״ל:

יַדַּעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
הַקְשִׁיבָה לִי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וְאָהִימָה:
וְנַפְשִׁי תָּגֵל בַּיְיָ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ:
הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

Gebet beim Eintritte in das Gotteshaus.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ
יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ
יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל
קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ
אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ:
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה
וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה
לִפְנֵי יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי
תְפִלָּתִי־לְךָ | יְיָ עֵת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־
חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת
יִשְׁעֶךָ:

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל. הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי
בְּצַדָּק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי | עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי
יְיָ. אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּעָי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי
יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ יְיָ
אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָּנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי

בְּחַסְדֶּךָ: כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחַלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שִׁמְעָה תְפִלָּתִי | יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שָׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה | עוֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה: אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: רַגְלִי עָמְדָה בְּמֵישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

מִי אָנֹכִי שֶׁאֶזְכֶּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְכִי אִישׁ חוֹטֵא וְהִכְעַסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וְדָם עָפָר וַאֲפֵר. וְאֵינִי כְּדַי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כַּמָּה כְּעָמִים. אוֹי לִי אֶיךְ אֶשָּׂא פָנַי לַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֹלַת כָּל־הָעֹלוֹת וְסִבַּת כָּל־הַסִּבּוֹת. אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל־בְּרִיּוֹתָיו, וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל־עֲבָדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה עָדֶיךָ כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ:

Minchah-Gebet.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד
יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ
וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר
לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר
כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז
נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ
אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ
יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

אשרי Heil denen, die weilen in Deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! Heil dem Volke, dem also geschieht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145) Loblied von David, — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung

רַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל־
חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו
עַל־כָּל מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם
גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ
בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־
הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ
יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי
רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב
יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־
יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם
יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ
אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־

an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld, Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt er. Des ewigen Ruhm

soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

בריך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen in Liebe. König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen.

מכלכל Der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten

1*

בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

תְּנִי קדים.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים

וּמַמְתִּים אֲמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר:
מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה
הַמֵּתִים:

*) אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ
קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם

löst und ſeine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer iſt wie Du, Herr mächtiger Thaten? und wer iſt Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und ſproſſen läſſet das Heil? Und Du biſt zuverläſſig, daß Du beleben wirſt die Todten. Gelobt ſeiſt Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

*) אתה Du biſt heilig und Dein Name iſt heilig, und Heilige an jedem Tage preiſen

Keduſchah bei Wiederholung der Teſillah durch den Vorbeter.

*) נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם
כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי
מָרוֹם. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ.
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:
קדוש קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת
מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
חזק לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:
קדוש בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
חזק וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:
קדוש יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן
לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
חזק לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח
נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא
יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ
גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

(*נקדש (Vorb.) Wir wollen Deinem Namen die Heiligung bringen in dieſer Welt, wie ihm die Heiligung wird in den Himmeln droben, wie geſchrieben ſteht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und ſprach:

(Gem.) Heilig, heilig, heilig iſt der Ewige der Heerſchaaren; ſo weit die Erde, reicht ſeine Herrlichkeit.

(Vorb.) Die ihnen gegenüber Geſchaarten ſprechen:

(Gem.) Gelobt ſei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von ſeiner Stätte aus.

(Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten ſteht geſchrieben alſo:

(Gem.) Der Ewige wird herrſchen in alle Zeiten, dein Gott, Zion, in alle Geſchlechter. Hallelujah!

(Vorb.) In alle Geſchlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe ausſprechen, und Dein Preis, unſer Gott, ſoll aus unſerem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König biſt Du. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, heiliger Gott!

יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בָעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ

Dich ewiglich. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה Du verleihest gnädig dem Menschen die Erkenntnis und lehrst den Sterblichen Einsicht. Verleihe Du uns von Dir aus Erkenntnis, Einsicht und Verständnis. Gelobt seist Du, Ewiger, der verleiht die Erkenntnis.

השיבנו Führ' uns zurück, Du unser Vater! zu Deiner Lehre, und bring' uns nahe, Du unser König! Deinem Dienste, und laß uns zurückkehren mit voller Bekehrung vor Dir. Gelobt seist Du, Ewiger, der Wohlgefallen hat an reuiger Rückkehr.

סלה Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben uns versündigt; vergib uns, unser König! denn wir haben uns vergangen: denn Du bist es, der verzeiht und vergibt. Gelobt seist Du, Ewiger, Gnädiger, der in Fülle Vergebung gewährt.

ראה Sieh auf unser Elend und führe unsern Streit und erlöse uns bald um Deines Namens willen; denn ein mächtiger Erlöser bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, Erlöser Israels!

רפאנו Sende uns Deine Heilung, o Ewiger! und wir werden genesen; hilf Du uns, dann wird uns geholfen sein: denn

רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־
כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה
וְתֵן בְּרָכָה עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה
וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ
שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ
הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל
לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ
גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ
כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיֹעֲצֵינוּ
כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן
וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה
יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים
וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה
וּמִשְׁפָּט:

Du bist unser Ruhm. Und lasse vollständige Genesung für alle unsere Wunden herankommen. Denn Gott und Herr, ein verläßlicher und barmherziger Heilbringer bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, der heilt die Kranken seines Volkes Jisrael.

ברך Segne für uns, Ewiger, unser Gott! dieses Jahr und alle Arten seines Ertrages zum Heil und gieb Segen auf die Oberfläche des Erdenreiches und sättige uns von Deinem Gute, und segne dieses unser Jahr, wie die besten Jahre. Gelobt seist Du, Ewiger, der segnet die Jahre.

תקע Laß erschallen die große Posaune zu unserer Befreiung, und erhebe das Panier, zu sammeln unsere Vertriebenen, und bringe uns zusammen von den vier Enden der Erde. Gelobt seist Du, Ewiger, der sammelt die Verstoßenen seines Volkes Jisrael.

השיבה Setze wieder ein die über uns walten, wie in früherer Zeit, und die für uns sorgen, wie ehedem, und nimm von uns ab Kummer und Wehklagen und herrsche über uns Du, o Ewiger, allein in Gnade und Erbarmen und sprich uns rein im Gericht. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der liebt Recht und Gerechtigkeit.

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכָלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

Denen aber, die uns verleumden, gieb keinen Erfolg, und all die Frevel Uebenden laß im Fluge dahinschwinden, und sie Alle mögen schnell dahin sein, und die im Uebermute Dir Trotzenden mögest Du eilend vernichten bald in unseren Tagen. Gelobt seist Du, Ewiger, der bricht des Feindes Macht und die frechen Uebermüthigen beugt.

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל־גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכֹל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

על Ueber die Frommen und Gottgeweihten und die Alten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, und über den Rest ihrer Gesetzeslehrer und über die Fremdlinge, die aus Frömmigkeit zu Dir sich bekehrt, und über uns möge Dein Erbarmen rege werden, Ewiger, unser Gott! und gieb heilvollen Lohn allen denen, die Vertrauen auf Deinen Namen in Wahrheit, und laß unser Theil mit dem ihren vereint sein ewiglich, und laß uns nicht zu Schanden werden; denn auf Dich haben wir vertraut. Gelobt seist Du, Ewiger, Stütze und Zuversicht der Frommen!

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד

Nach Jeruschalajim, Deiner Stadt kehre in Barmherzigkeit zurück und nimm Deinen Wohnsitz in ihr, wie Du verheißen, und baue sie bald

in unseren Tagen, einen ewigen Bau, und den Thron Davids wolle bald in ihr aufrichten. Gelobt seist Du, Ewiger, der bauet Jeruschalajim.

את Den Sproß Davids, Deines Knechtes, lasse bald hervorsprießen, und seine Macht hebe sich durch Deine Hilfe! denn auf Deine Hilfe hoffen wir den ganzen Tag. Gelobt seist Du, Ewiger, der da sprossen lässet des Heiles Macht.

שמע Höre unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei mild und barmherzig gegen uns und nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an; denn Du, o Gott, höreſt Gebet und Flehen. Und so laß uns denn, o König nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesicht! Denn Du erhörst das Gebet Deines Volkes Jisrael in Erbarmen. Gelobt seist Du, Ewiger, der hört das Gebet.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּבִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם׃

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה׃

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה׃

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und ſchauen mögen unſre Augen, wenn Du zurückkehrſt nach Zion in Barmherzigkeit. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der zurückbringen wird ſeine Herrlichkeit nach Zion.

Während der Vorbeter dieſes מודים laut betet, wird von der Gemeinde das untenſtehende leiſe gebetet.*)

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du biſt der Ewige, unſer Gott und unſerer Väter Gott, auf immer und ewig. Hort unſers Lebens, Schild unſers Heils biſt Du durch alle Geſchlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unſer Leben, das gegeben iſt in Deine Hand, wegen unſerer Seelen, die Dir ſind anvertraut, und wegen Deiner Wunder die an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Aller-

*) ק׳ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ

Barmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König! beständig, auf immer und ewig.

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich! — Gelobt seist Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntnis abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Israel, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, der segnet sein Volk Israel mit Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und

וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי,
וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה
מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל
מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! das erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

ערוב תבשילין.

אם חל ע"ט ביום ד' לוקחין פת שלם וכזית תבשיל דבר הראוי ללפת בו את הפת כגון בשר דגים או ביצה צלויה ומניחין איתו על הפת ואומרין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל־מִצְוַת עֵרוּב:

בְּהָדֵן עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרָא לָנָא לְמֵפָא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צָרְכָּנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

Gebet beim Eingang des Sabbath.

Am Freitag werden hier die folgenden Stücke (in manchen Gemeinden nur von מזמור שיר ליום השבת, S. 22, an) eingeschaltet.

לכו (Pſalm 95) Auf! laſſet uns jauchzen dem Ewigen, jubeln dem Hort unſeres Heils. Laſſet uns begrüßen ſein Antlitz mit Danklied, mit Geſängen ihm jubeln. Denn ein großer Gott iſt der Ewige und ein König, groß über alle Götter, in deſſen Hand die Gründe der Erde, und deß ſind die Höhen der Berge; dem das Meer gehört, das Er gemacht, und das Trockene haben ſeine Hände gebildet. Kommet, daß wir uns bücken und niederbeugen, hinknien vor dem Ewigen, unſerem Schöpfer. Denn Er iſt unſer Gott, und wir das Volk ſeiner Weide und die Heerde ſeiner Hand noch heute, ſo ihr ſeiner Stimme gehorchet. Härtet nicht euer Herz wie zu Meribah, wie am Tage von Maſſah in der Wüſte, da mich verſuchten

צה לְכוּ נְרַנְּנָה לַיי
נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃
נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה
בְּזִמְרוֹת נָרִיעַ לוֹ׃ כִּי
אֵל גָּדוֹל יי וּמֶלֶךְ
גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־
אֶרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים
לוֹ׃ אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם
וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת
יָדָיו יָצָרוּ׃ בֹּאוּ
נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה
נְבָרְכָה לִפְנֵי־יי
עֹשֵׂנוּ׃ כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ
וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ
וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם אִם־
בְּקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ׃ אַל־
תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם
כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה

בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם
רָאוּ פָעֳלִי: אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר
וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב
הֵם וְהֵם לֹא־יָדְעוּ
דְרָכָי: אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
בְאַפִּי אִם־יְבֹאוּן אֶל־
מְנוּחָתִי:

(צו) שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ
שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ
לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־
לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם
עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ
לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ
כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד
שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ

eure Väter mich prüften, obschon sie sahen mein Werk. Vierzig Jahre war ich überdrüssig des Geschlechts, und ich sprach: Ein Volk irren Herzens sind sie, und sie erkannten nicht meine Wege; daß Ich geschworen in meinem Zorne: Nimmer sollen sie gelangen zu meiner Ruhe!

שירו (Psalm 96.) Singet dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Lande! Singet dem Ewigen, preiset seinen Namen, verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, furchtbar ist er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Schmuck in seinem Heiligthume. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter! Spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bringet

לְהַצְרוֹתָיו: הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו
כָּל־הָאָרֶץ: אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־
תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים:
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: יַעֲלֹז
שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ
כָּל־עֲצֵי־יָעַר: לִפְנֵי יְיָ כִּי
בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים
בֶּאֱמוּנָתוֹ:

(צז) יְיָ מָלָךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים
רַבִּים: עָנָן וַעֲרָפֶל
סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט
מְכוֹן כִּסְאוֹ: אֵשׁ
לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט
סָבִיב צָרָיו: הֵאִירוּ
בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה
וַתָּחֶל הָאָרֶץ: הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי
יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־

Geschenke und gehet ein in seine Höfe. Bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke; erzittert vor ihm, alle Lande! Sprechet unter den Völkern: Der Ewige ist König! Und fest ist das Erdenrund, wanket nicht; Völker richtet Er mit Redlichkeit. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, dröhne das Meer und seine Fülle; fröhlich sei die Flur und Alles, was darin! Dann müssen jauchzen alle Bäume des Waldes — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, ist gekommen, die Erde zu richten. Richten wird Er das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit seiner Treue.

» (Psalm 97.) Der Ewige ist König! Es juble die Erde, frohlocken die vielen Eilande. Gewölk und Wetterdunkel rings um ihn, Recht und Gebühr Stütze seines Thrones. Feuer geht einher vor ihm und brennt ringsum seine Feinde. Es erhellen seine Blitze das Erdenrund. Es schaut und zittert die Erde; Berge zerschmelzen wie

Wachs vor dem Ewigen, vor dem Herrn der ganzen Erde. Es verkünden die Himmel sein Recht, und alle Völker schauen seine Herrlichkeit. Zu Schanden werden all die Bildanbeter, die sich rühmen der Götzen; vor ihm werfen sich nieder alle Götter. Es hört und freut sich Zion, und es jubeln die TöchterJehudahs, wegen deiner Gerichte, Ewiger! Denn Du, Ewiger, bist erhaben über die ganze Erde, sehr hoch über alle Götter. Die ihr den Ewigen liebt, hasset das Böse! Er hütet die Seelen seiner Frommen; aus der Hand der Frevler rettet Er sie. Licht ist ausgesäet dem Gerechten, und denen, die redlichen Herzens sind, Freude. Freuet euch, Gerechte, in dem Ewigen, und danket seinem heiligen Andenken.

הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ
הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ
כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃
יֵבֹשׁוּ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל
הַמִּתְהַלְלִים
בָּאֱלִילִים הִשְׁתַּחֲווּ
לוֹ כָּל־אֱלֹהִים׃
שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח צִיּוֹן
וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה
לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃
כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־
כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד
נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־
אֱלֹהִים׃ אֹהֲבֵי יְיָ
שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד
רְשָׁעִים יַצִּילֵם׃ אוֹר
זָרַע לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־
לֵב שִׂמְחָה׃ שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בַּיְיָ וְהוֹדוּ
לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ׃

(צח) מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: זָכַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים:

(צט) יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יוֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ

מזמור (Psalm 98.) Psalm. Singet dem Ewigen ein neues Lied, denn Er hat Wunder gethan; ihm half seine Rechte und sein heiliger Arm. Kund gemacht hat der Ewige seine Hilfe, vor den Augen der Völker sein Heil offenbart. Er gedachte seiner Huld und seiner Treue dem Hause Jisrael; es schauten alle Grenzen der Erde die Hilfe unseres Gottes. Jubelt dem Ewigen, alle Lande! brechet aus und jauchzet und spielet. Spielet dem Ewigen mit der Zither, mit Zither und Stimme des Jubels; mit Trompeten und Posaunenschall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Dröhne das Meer und seine Fülle, das Erdenrund und seine Bewohner. Ströme müssen zumal die Berge jubeln — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen die Erde zu richten. Er wird richten das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit Redlichkeit.

" (Psalm 99.) Der Ewige ist König! Es zittern die Völker; Er thronet über Cherubim, — es wankt die Erde. Der Ewige in Zion ist groß, und erhaben ist Er über alle Völker. Sie preisen Deinen Namen — groß

שְׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא
קָדוֹשׁ הוּא: וְעֹז מֶלֶךְ
מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה
כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
בְּיַעֲקֹב אַתָּה עָשִׂיתָ:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו
וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ
קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא
יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן
יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ
עֵדְתָיו וְחֹק נָתַן
לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה
עָנִיתָם אֵל נֹשֵׂא
הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־
עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ

und furchtbar, heilig ist er — und den Triumph des Königs, der das Recht liebt. Du hast festgestellt die Redlichkeit; Gebühr und Recht in Jaakob hast Du geschafft. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist er. Moscheh und Aharon waren unter seinen Priestern und Schemuel unter den Anrufern seines Namens; sie riefen zum Ewigen, und Er erhörte sie. In der Wolkensäule redete Er zu ihnen; sie wahrten seine Zeugnisse und die Satzung, die Er ihnen gegeben. Ewiger, unser Gott! Du erhörtest sie; ein verzeihender Gott warst Du ihnen und auch Rächer ihrer Unthaten. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem

heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

מזמור (Psalm 29.) Psalm von David. Spendet dem Ewigen, Söhne der Götter! spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bücket euch vor dem Ewigen in heiligem Schmucke. Die Stimme des Ewigen erschallt über den Wassern; der Gott der Ehre donnert, der Ewige über mächtigen Wassern. Die Stimme des Ewigen erschallt mit Macht, die Stimme des Ewigen mit Majestät. Die Stimme des Ewigen zertrümmert Cedern, und es zertrümmert der Ewige die Cedern des Lebanon, und läßt sie hüpfen wie Kälber, Lebanon und Sirjon wie junge Reëmim. Die Stimme des Ewigen wirft zuckende Feuerflammen. Die Stimme des Ewigen macht erbeben die Wüste, erbeben macht der Ewige die Wüste Kadesch. Die Stimme des Ewigen macht zittern die Eichen und entblättert die Wälder, und in seinem Palaste spricht alles: Ehre! Der Ewige thronte bei der Fluth, und es thronet der Ewige als König immerdar. Der Ewige gibt Macht seinem Volke, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ׃

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיי בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיי כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיי כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיי בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ קוֹל יי עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יי עַל־מַיִם רַבִּים׃ קוֹל־יי בַּכֹּחַ קוֹל יי בֶּהָדָר׃ קוֹל יי שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יי אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃ קוֹל־יי חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל יי יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יי מִדְבַּר קָדֵשׁ׃ קוֹל יי יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד׃ יי לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יי מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יי עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יי יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

ראשי החרוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה. פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה: לכה

שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד. הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד. יי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה: לכה

לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה. כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה. מֵרֹאשׁ מִקֶּדֶם נְסוּכָה. סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: לכה

מְקֻדָּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה. קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה. רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא. וְהוּא יַחֲמֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה: לכה

לכה [1]) Der Braut entgegen, Freund, wohlan!
Laßt froh den Sabbath uns empfahn!

שמור „Hüt' und gedenk'!"[2]) in einem Laut
Hat uns des Einz'gen Mund vertraut,
Der einzig ist, der Einz'ge heißt:
So Weih' und Ruhm von jeder Lipp' ihn preist

לקראת Dem Sabbath eilet froh entgegen,
Dem Quell, aus dem uns strömt der Segen,
Der eingesetzet ist von Anbeginn,
Des Werkes Schluß, das Erst' in Will' und Sinn.[3])

מקדש O Stadt des Herrn, o Prachtpalast,
Steh' auf aus Trümmern du nach langer Rast!
Zu lang schon weilest du im Thal der Zähren;
Dein Gott wird neu dir seine Huld gewähren.

[1]) Verfasser ist R. Salomo Alkabez.

[2]) Das Gebot, den Sabbath zu heiligen, ist in den zehn Geboten im zweiten Buche der Thorah mit dem Worte „Gedenke" und im fünften Buche mit der Mahnung „Hüte" (wache darüber) eingeleitet. Beide sind nach dem Midrasch, „wie es der Mund nicht sprechen und das Ohr nicht fassen kann," in einem Laute bei der Offenbarung Gottes vernommen worden

[3]) Der Sabbath als die Krone des vollbrachten Schöpfungswerkes war in dem Plane des Weltenbaues das frühere. Das Ziel ist im Gedanken das Erste Dieser Satz des Aristoteles kehrt bei jüdischen Philosophen häufig wieder, und ist so geläufig, daß er auch in diesem Sabbathgruß seine Stelle gefunden.

הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי.
לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ
עַמִּי. עַל־יַד בֶּן־יִשַׁי בֵּית
הַלַּחְמִי. קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי
גְּאָלָהּ: לכה

הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי
בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי.
עוּרִי עוּרִי שִׁיר דַּבֵּרִי.
כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה: לכה

לֹא תֵבֹשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי. מַה
תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה־תֶּהֱמִי.
בָּךְ יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי.
וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ:
לכה

וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹאסַיִךְ.
וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ.
יָשִׂישׂ עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ.
כִּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה:
לכה

יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרֹצִי. וְאֶת־
יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל־יַד אִישׁ
בֶּן־פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה
וְנָגִילָה: לכה

Schüttle ab den Staub und Wust,
Mein Volk! zieh' an das Kleid der Lust.
Der Sproß von Isai, dem edlen Ahn
Aus Bethlehem, erlösend wird er nah'n.

Raff' dich auf in frischem Muth!
Es naht dein Licht; leucht' hell in Gluth!
Steh' auf und stimm' ein Loblied an!
Sieh, Gottes Glanz verklärend zieht heran.

Nicht beugt dich Schmach, nicht hüllt dich Scham;
Nicht seufze noch, betrübt von Gram.
Schutz meines Volkes Arme bei dir finden,
Und neu ersteht die Stadt auf ihren Gründen.

Die dich beraubt, sie sind zur Beute;
Es schwindet deiner Dränger Meute.
Dein Gott in froher Lust dich schaut.
Wie sich der Bräut'gam freut der Braut.

Du dehnst dich aus nach allen Seiten,
Wirst deines Gottes Ruhm verbreiten,
Durch ihn, der ab von Perez stammt.[1])
Froh jubeln wir und jauchzen insgesammt.

[1]) Der Erlöser.

בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת בַּעְלָהּ. גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה. תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה. בּוֹאִי כַלָּה. בּוֹאִי כַלָּה: לכה

Zieh' ein in Frieden du, des Gatten Lust,[1])
Gegrüßt mit Wonne und aus froher Brust!
Im Kreis der frommen Treuen lieb und traut,
Willkommen, Braut! willkommen, Braut!

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig, Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm,

[1]) Das Bild des innigen Vereins zwischen Gott und Israel ist oft das des ehelichen Bundes. Der Sabbath, als der Gott geweihte Tag, heißt insofern „des Gatten Lust".

וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי
בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי
בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים
תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן
יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ:
עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־
יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

(צנ) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:
נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקּוֹלוֹת
מַיִם רַבִּים אַדִּירִים
מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד
לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ
לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

Gebet für den ersten Abend Rosch ha-Schanah.

Während der Vorbeter בִּרְכוּ sagt, sagt die Gemeinde das untenstehend (*יתברך

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
קה׳׳ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים. בְּחָכְמָה
פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־
הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר
אֶת־הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם

בִּרְכוּ (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

בָּרוּךְ (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag

*) קִ׳ יִתְבָּרֵךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מַלְכֵּי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. יְהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. כְּלוֹ לְרֹכֶב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו: וְשִׁמּוֹ מְרוֹמֵם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsternis und die Finsternis vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote

בְּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ.
בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה
גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ
וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר.
וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא
לַיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין
יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי
וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ
עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃
אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית
יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ.
תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ
לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ
בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח
בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ

immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

Wer nicht mit מֵעַתָּה betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן׃)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ

du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ

gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moschch also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert alle Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht

אֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה
נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי
בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ
עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל
תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־

כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי
לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים
לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת
וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ
יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד
מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ
מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים: הָאֵל
הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־
אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה
גְּדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר
וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר:
הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־
נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ:

umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies Alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen

unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsere Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie alle sprachen:

מִי כָמֹכָה בָּאֵלִים יְהוָה מִי כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃

„Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?“—

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בוֹקֵעַ

Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das

ים לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ,

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ

Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gib, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite

סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם׃

über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

(Am Sabbath:)

(וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃)

(ושמרו Und es sollen hüten die Kinder Jisrael den Sabbath, daß sie feiern den Sabbath in all ihren Geschlechtern, als ein ewig Bündnis. Zwischen mir und den Kindern Jisrael ist er ein Zeichen für ewig, daß in sechs Tagen Gott geschaffen Himmel und Erde und am siebenten Tage gefeiert und geraſtet.)

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶא לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃

תקעו Blaſet am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא
גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ
חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater

הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ

Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in

Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden,

וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־
מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ
לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה
לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן
פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ.
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.
וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ.
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר

מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־ הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־ מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בִּדְבָרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־

wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren

aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge

הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה׃ זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ

über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe, (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutre unser

בּוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם | אָתָּה׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ׃ וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעָלוֹ. וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצָרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ am Sabbath) רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

בֶּאֱמֶת, כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת (וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Israel und den Tag des Gedächtnisses.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם, וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ, וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Israel und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Israels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Israels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת,
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־
הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה
בִּשְׁלוֹמֶךָ:

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Israel, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה
וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה
טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב
לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
לְחַיִּים טוֹבִים
וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע
וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה.
וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה.
פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי.
וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה
מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל
מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in

בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Mög' es Dir wolgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃

ויכלו Und es waren vollendet Himmel und Erde und ihr ganzes Heer. Vollendet hatte Gott am siebenten Tage sein Werk, das Er gemacht, und feierte am siebenten Tage von seinem ganzen Werke, das Er gemacht. Und Gott segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm feierte Er von seinem ganzen Werke, das Gott geschaffen, um es zu fertigen.

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

Vorb. (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, Gott Ab-

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

Gem. מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעֵין הַבְּרָכוֹת. אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת׃

קדיש שלם.

rahams, Jizchaks und Jaakobs, großer, gewaltiger und erhabener Gott, Du höchster Gott, Schöpfer des Himmels und der Erden. —

מגן (Gem.) Schirm der Ahnen durch seine Verheißung, der die Todten belebt durch seinen Ausspruch, der heilige König, dem Keiner gleicht, der Ruhe bereitet seinem Volke an seinem heiligen Sabbathtage; denn an ihnen (den Kindern Jisrael) hat Er Wohlgefallen, daß Er Ruhe ihnen bereitet. Vor ihm wollen wir im Dienste stehen in Ehrfurcht und Scheu und seinem Namen dankend Bekenntniß ablegen an jedem Tage beständig die ihm geweiheten Segenssprüche wiederholend. Gott, dem der Dank gebührt, Herr des Friedens, der den Sabbath geweihet und den siebenten Tag gesegnet und in Heiligkeit Ruhe bereitet dem Volke, das durch Sabbathlust getränkt ist, zum Gedächtniß an das Schöpfungswerk!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß Dir unsere Ruhe wohlgefallen. Heilige uns durch Deine Gebote und laß Deine Lehre unser Theil sein, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und gönne uns, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath!

In einigen Gemeinden folgt Nachstehendes, wenn der Festtag auf Sabbath fällt.

(שבת פ״ב.) בַּמֶּה מַדְלִיקִין וּבַמֶּה אֵין מַדְלִיקִין. אֵין מַדְלִיקִין לֹא בְּלֶכֶשׁ וְלֹא בְּחֹסֶן וְלֹא בְּכַלְךְ. וְלֹא בְּפְתִילַת דָּאִידָן וְלֹא בִּפְתִילַת הַמִּדְבָּר. וְלֹא בִּירוֹקָה שֶׁעַל־פְּנֵי הַמַּיִם. וְלֹא בְּזֶפֶת וְלֹא בְּשַׁעֲוָה. וְלֹא בְּשֶׁמֶן קִיק וְלֹא בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה. וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בְּחֵלֶב. נָחוּם הַמָּדִי אוֹמֵר מַדְלִיקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שֶׁאֵינוֹ מְבֻשָּׁל אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ: (ב) אֵין מַדְלִיקִין בְּשֶׁמֶן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין בְּעִטְרָן מִפְּנֵי כְּבוֹד הַשַּׁבָּת. וַחֲכָמִים מַתִּירִין בְּכָל־הַשָּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שֻׁמְשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֱגוֹזִים בְּשֶׁמֶן צְנוֹנוֹת בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פִּקְּעוֹת בְּעִטְרָן וּבְנַפְטְ. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בִּלְבָד: (ג) כָּל־חַיּוֹצֵא מִן־הָעֵץ אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ אֶלָּא פִּשְׁתָּן. וְכָל־הַיּוֹצֵא מִן־הָעֵץ אֵינוֹ מִטַּמֵּא טֻמְאַת אֹהָלִים אֶלָּא פִּשְׁתָּן: פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְּלָהּ וְלֹא הִבְהֲבָהּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין מַדְלִיקִין בָּהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר טְהוֹרָה הִיא וּמַדְלִיקִין בָּהּ: (ד) לֹא יִקּוֹב אָדָם שְׁפוֹפֶרֶת שֶׁל־בֵּיצָה וְיִמַּלְאֶנָּה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה עַל־פִּי הַנֵּר בְּשַׁבָּת כְּנִטְפֶּת וַאֲפִילוּ הִיא שֶׁל־חֶרֶס. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אֲבָל אִם חִבְּרָהּ הַיּוֹצֵר מֵתְּחִלָּה מֻתָּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּלִי אֶחָד: לֹא יְמַלֵּא אָדָם קְעָרָה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וְיֵתֵן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּתוֹכָהּ בְּשַׁבָּת שֶׁהוּא שׁוֹאֵבֶת. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: (ה) הַמַּכְבֶּה אֶת־הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְיָרֵא מִפְּנֵי גוֹיִם מִפְּנֵי לִסְטִים מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה אוֹ בִּשְׁבִיל חֲמוֹלָה שֶׁיִּישַׁן פָּטוּר. כָּחָם עַל־הַנֵּר כָּחָם עַל־הַשֶּׁמֶן כָּחָם עַל־הַפְּתִילָה חַיָּב. רַבִּי יוֹסֵי פּוֹטֵר בְּכֻלָּן חוּץ מִן הַפְּתִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פֶּחָם: (ו) עַל־שָׁלֹשׁ עֲבֵרוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בְּשָׁעַת לֵדָתָן. עַל שֶׁאֵינָן זְהִירוֹת בְּנִדָּה בְּחַלָּה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר: (ז) שְׁלֹשָׁה דְבָרִים צָרִיךְ אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֵׁכָה עִשַּׂרְתֶּם עֵרַבְתֶּם הַדְלִיקוּ אֶת־הַנֵּר. סָפֵק חֲשֵׁכָה סָפֵק אֵינָהּ חֲשֵׁכָה אֵין מְעַשְּׂרִין אֶת־הַוַּדַּאי

וְאֵין מַטְבִּילִין אֶת־הַכֵּלִים וְאֵין מַדְלִיקִין אֶת־הַגְּרוֹת. אֲבָל מְעַשְּׂרִין אֶת־הַדָּמַי וּמְעָרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת־הַחַמִּין:

תניא אמר ר' חנניה חייב אדם למשמש בבגדיו ערב שבת עם חשכה שמא ישכח ויצא, אמר רב יוסף הלכתא רבתא לשבתא:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל־תִּקְרָא בָּנַיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם:

סדר קדוש.

Bei häuslicher Andacht.

Am Sabbath wird hier angefangen:

(וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:)

Bei öffentlicher Andacht ohne Unterschied.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־

קָדֵשׁ וְכֵר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי־בָנוּ בָחַרְתָּ
וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וּדְבָרְךָ אֱמֶת
וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ)יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל
לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת
וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת
הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ
כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃
וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים
וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.
שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד
אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי
מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין
עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du

וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר
גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים
כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ
וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע
כָּל־לָשׁוֹן, לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ, וְיַכְבְּלוּ כֻּלָּם אֶת־
עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד׃
כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־

sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknien und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die

הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃	ganze Erde: an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

קדיש יתום.

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Üblicher Gruß an:

die einzelne Mannsperson:	mehrere Mannspersonen:
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵב׃	לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבוּ׃
die einzelne weibliche Person:	**mehrere weibliche Personen:**
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבִי׃	לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבְנָה׃

Zu Hause folgt auf den Festabendsegen (קידוש) Benedeiung über die Festfrucht, nach deren Theilgenuß eine süße, in Zucker oder Honig getunkte Apfelfrucht gereicht zu werden pflegt, die Beracha ברוא פרי העץ gesprochen und mit erfolgtem Genusse Nachstehendes gebetet wird:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה׃

תפלת שחרית.

שיר תהלה.

סדן בי תנועות ויתד ובי תנועות ויתד ובי תנועות בדלת וכן בסוגר, ובתוכו רצוף י״ג העקרים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי
וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין
עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד
כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם
אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף
וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נַעֲרֹךְ
אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃ קַדְמוֹן
לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין
רִאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־
נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ׃ שֶׁפַע
נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־
אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ׃ לֹא קָם

Lobgesang,

in welchem die 13 Glaubensartikel enthalten sind.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.
Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.
Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden teilen,
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

Und Keiner mehr in Israel als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seine Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!

ארון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד׃
נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־
תְּמוּנָתוֹ׃ תּוֹרַת
אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל׃
עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן
בֵּיתוֹ׃ לֹא יַחֲלִיף
הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ׃
לָעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ׃
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ׃
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר
בְּקַדְמוּתוֹ׃ גּוֹמֵל
לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ׃
יִתֵּן לָרָשָׁע רָע
כְּרִשְׁעָתוֹ׃ יִשְׁלַח
לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ׃
לִפְדוֹת מְחַכֵּי קֵץ
יְשׁוּעָתוֹ׃ מֵתִים יְחַיֶּה
אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ׃ בָּרוּךְ
עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ׃

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר
מָלַךְ׃ בְּטֶרֶם כָּל־

יוֹצֵר נִבְרָא׃ לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל.
אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא׃
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל.
לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא׃
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה׃
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי.
לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה׃ בְּלִי
רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית.
וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה׃
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי.
וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה׃ וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי
בְּיוֹם אֶקְרָא׃ בְּיָדוֹ
אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה׃ וְעִם־
רוּחִי גְוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא׃

Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wards zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

בָּרוּךְ אַתָּה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדָיִם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ
נְקָבִים נְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי
וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם
אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה
יי רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר
וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

בָּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

קִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְצִוִּיתָנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה׃

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃

seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen.

והערב Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ
וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁיעוּר. הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן
כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת
חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית
הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית
וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת
הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת
שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ
וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ
בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְּרָאתָהּ אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה
נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה

lasse dir leuchten der Ewige sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

אלו Dies sind die Dinge, für die es (nach gesetzlicher Bestimmung) kein bestimmtes Maß gibt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen stehen bleiben muß), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre. Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahrest sie

in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

מִשֶּׁמְּרָה בְקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ
מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי
לֶעָתִיד לָבֹא׃ כָּל־
זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי
מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים
אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר
נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים
מֵתִים׃

בָּרוּךְ Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי
בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין
לָיְלָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד׃

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Männer sagen):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה׃

(Frauen sagen:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen und den Schlummer von meinen Augenlidern.

ויהי Möge es Dein Wille sein, unser Gott, und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Vermehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst,

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי׃
וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל־
תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי
חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן
וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־
תַּשְׁלֵט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע
וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע׃
וּמֵחָבֵר רָע׃ וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְכוֹף אֶת־
יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־
לָךְ׃ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־
יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד

וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ
וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵנוּ
וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים
טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים
טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם | מֵעַזֵּי
פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים.
מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר
רָע. וּמִשָּׁכֵן רָע
וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן
הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה
וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה
בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית
וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית׃

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם
בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר
אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר׃

Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים, לֹא
עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ
מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ
כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה
אֲנַחְנוּ, מָה חַיֵּינוּ, מָה חַסְדֵּנוּ,
מָה־צִדְקוֹתֵינוּ, מָה־
יְשׁוּעָתֵנוּ, מָה־כֹּחֵנוּ, מָה־
גְּבוּרָתֵנוּ. מָה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן
לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא
הָיוּ, וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע
וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל. כִּי
רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי
חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר
הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי
הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי
בְרִיתֶךָ, בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ
שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה,
זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד
עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ, עֲדַת יַעֲקֹב
בִּנְךָ בְכֹרֶךָ. שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ
שֶׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn alles ist vergänglich.

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der

Du an ihm Dich freueteſt, den Namen Jisrael gegeben und Jeſchurun.

לפיכך Deshalb ſind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preiſen, zu ſegnen und zu heiligen, Preis und Dank abzuſtatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut iſt unſer Theil und wie lieblich unſer Loos und wie ſchön unſer Erbe! Heil uns, die wir früh und ſpät, Morgens und Abends, ausſprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Jisrael! der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen.“

ברוך Gelobt ſei der Name der Herrlichkeit ſeines Reiches immer und ewig.

אתה Du warſt Derſelbige, ehe die Welt erſchaffen worden; Du biſt Derſelbige, ſeit die Welt erſchaffen worden, Du Derſelbige in dieſer Welt und Du Derſelbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen

שֶׁשָּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁרוּן׃

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְשַׁבֵּחֲךָ
וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמֶךָ׃
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־
יוֹם׃

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד׃

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה
הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה
הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־

מַקְדִּישֵׁי שִׁמְךָ וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ׃
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם
וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים׃

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃ וּבִשְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים׃ אֱמֶת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן׃ וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים׃ בַּבִּין כְּנָפֶיךָ מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ׃ יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בָּאֵי עוֹלָם׃ כִּי אַתָּה
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ׃ אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ׃ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם׃ וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַתַּחְתוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־
תַּעֲשֶׂה׃ אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃

an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligest Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns

וְהָיָה־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מָחָר שַׁבָּתוֹן: בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה: וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

וְשִׁלְמָה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ בִּמְקוֹם קָרְבָּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (למנחה בֵּין הָעַרְבַּיִם):

וידבר Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit dar-

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ:

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה
אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד׃
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשָׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃

bringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden: dazu ein Zehntheil eines Epha[1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin[2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

ושחט Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Ahron's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת
הַסַּמִּים. בְּזֶמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ: וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ

[1]) Epha bedeutet ein Getreidemaß. [2]) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

סַמִּים נָטָף | וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה׃
וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד
לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃ וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן
קְטֹרֶת | סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה׃
וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד
לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם׃

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת בַּיּוֹצֵד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה
מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲשָׁשָׁה בְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה.
וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁבְּהֶם כְּדֵי גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם
הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירִם לְכַתְּשָׁהּ בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם |
מִצְוַת דַּקָּה מִן־הַדַּקָּה: וְאֶחָד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי
וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים | מָנֶה. כּוֹר
וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר
מָנֶה. הַקִּשְׁטְ שְׁנַיִם עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין תְּאַיִן תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא.
וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין. מְבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית
רֹבַע הַקַּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת
הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא: וְאִם־נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם־חִסֵּר אַחַת מִכָּל־
סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצָּרִי אֵינוֹ
אֶלָּא שֶׂרֶף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָפָה: בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה לָמָּה הִיא בָאָה.
כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יַיִן קַפְרִיסִין לָמָּה
הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא
מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ
מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב. הֵיטֵב
הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים: פִּטְמָהּ לַהֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לִשְׁלִישׁ
וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמָעְנוּ: אָמַר | רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל. אִם כְּמִדָּתָהּ.
כְּשֵׁרָה לַהֲצָאִין. וְאִם חִסֵּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: תָּנֵי

בַּר קַפְּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָאָה שְׁלֹשִׁים לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַּר קַפְּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב שֶׁל־דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל | לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיי: יי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יי צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: אַתָּה חָתַר לִי מִצֹּר תִּצְּרֵנִי רָנֵי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סלה: וְעָרְבָה לַיי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיוֹת:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִבּוֹר הוֹשִׁיעֵי יְחִידְךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גְּמָלֵם
חָסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbath wird dieses gebetet.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וביום: Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פֶּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן

*) Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

וְקִבּוּל דָּמָן כִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם חָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַהִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שֶׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן כִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם חָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַהִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב. אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שֶׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן כִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל־אַרְבַּע קְרָנוֹת. בִּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם חָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד | דְּרוֹמִי. וְגֵאֻכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל | לְאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אֲשַׁם גְּזֵלוֹת. אֲשַׁם | מְעִילוֹת. אֲשַׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אֲשַׁם נָזִיר. אֲשַׁם | מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן כִּכְלֵי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְגֵאֻכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹרָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבִלְבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן. הַבְּכוֹר נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לְפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לְכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל | לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד

*) Das I. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עַל־עֲצִמּוֹ בָּא אֶלָּא לְמֵד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ בָּא. כָּל־
דָּבָר שֶׁחָיָה כְּבָר לְבָד וּבָא לִטְעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא
כְּעֵנֵנוּ בָּא לְהַקֵּל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁחָיָה כְּבָר
וּבָא לִטְעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְּעֵנֵנוּ בָּא לְהַקֵּל
וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁחָיָה כְּבָר וּבָא לְחַדֵּשׁ
אִי אֶפְשָׁר בְּכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחְזִירֵנוּ הַכָּתוּב
לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעֵנֵנוּ וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ.
כֵּן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד־שֶׁבָּא
הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וַיַּכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה
וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ
לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Gebenedeiet ſeiſt du, Ewiger, unſer Gott, König der Welt! der uns durch ſeine Geſetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schauſäden.

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן: יִרְוְיוּן
מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם: כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ
נִרְאֶה־אוֹר: מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

מזמור שיר־חנכת הבית לדוד: ארוממך יי כי דליתני ולא־שמחת אויבי לי: יי אלהי שועתי אליך ותרפאני: יי העלית ממן־שאול נפשי חייתני מירדי־בור: זמרו לייי חסידיו והודו לזכר קדשו: כי רגע | באפו חיים ברצונו בערב ילין בכי ולבקר | רנה: ואני אמרתי בשלוי בל־אמוט לעולם: יי ברצונך העמדת להרריעז הסתרת פניך הייתי נבהל: אליך יי אקרא ואל־אדני אתחנן: מה־בצע בדמי ברדתי אל־שחת היודך עפר הגיד אמתך: שמע־יי וחנני יי היה־עזר לי: הפכת מספדי למחול | לי פתחת שקי ותאזרני שמחה: לכבוד ולא ידם יי אלהי לעולם אודך:

מזמור (Ps. 30.) Psalm, Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, lösetest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

bis בתשבחות wird ſtehend gebeten. ברוך שאמר

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה
הָעוֹלָם בָּרוּךְ הוּא
בָּרוּךְ עֹשֶׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה.
בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל־
הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם
עַל־הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ
מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ | חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל
בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ. מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר
בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו
וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יְיָ

Gelobt ſei, auf deſſen Wort die Welt entſtand. Gelobt ſei Er! gelobt er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der ſpricht und vollbringt, gelobt der beſchließt und vollführt, gelobt der ſich erbarmt der Erde, gelobt der ſich erbarmt der Geſchöpfe, gelobt der ſegensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beſtändig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt ſei ſein Name. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund ſeines Volkes, verherrlicht und geprieſen durch die Zunge ſeiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgeſängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich,

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמִּירוֹת נְגַדֶּלְךָ
וְנִשַּׁבֵּחֲךָ וְנִפְאָרְךָ
וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד
חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת׃

הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו׃
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ
בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו׃ הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְיָ׃ דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד׃ זִכְרוּ
נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ׃
זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּחִירָיו׃ הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו׃
זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר

Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Jisraels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er ge-

boten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und

נִיחַ לְאֶלֶף דּוֹר׃ אֲשֶׁר כָּרַת
אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִצְחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם׃
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם׃ בִּהְיוֹתְכֶם
מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ׃ וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־
גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר׃
לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים׃ אַל־
תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ׃ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם
יְשׁוּעָתוֹ׃ סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי כָל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים׃ וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקוֹמוֹ׃
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים
הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ
לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה

kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Israels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft

יִבְוֹא יְקֹוָיו הִשְׁתַּחֲוֹוּ לוֹ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט׃ יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ׃ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹז הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ׃
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפֹּט אֶת־
הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ׃ בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָּל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ׃ רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ

וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תֵּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים |
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי־יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־עַמֶּךָ
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ
חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ

seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem

כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ
וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן
חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם
שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃ וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ
בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ.
אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר
לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם |
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל.
וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד
הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם
יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה
לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃
אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים
בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃
בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא

heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der Dich heraufgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld; es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

למנצח (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus

ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlocket wie ein Held, die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend; des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig; des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in

קַוָּם. וּבְקֵצֵה תֵּבֵל
מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם
אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא
כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ.
יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ
אֹרַח: מִקְצֵה
הַשָּׁמַיִם מוֹצָאוֹ.
וּתְקוּפָתוֹ עַל־
קְצוֹתָם. וְאֵין נִסְתָּר
מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ
תְּמִימָה מְשִׁיבַת
נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים
מְשַׂמְּחֵי־לֵב. מִצְוַת
יְיָ בָּרָה מְאִירַת
עֵינָיִם: יִרְאַת יְיָ
טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד.
מִשְׁפְּטֵי יְיָ אֱמֶת
צָדְקוּ יַחְדָּו:
הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב

Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Übermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns

וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃
גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר
בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם
מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב׃ יִהְיוּ־לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי, וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃

לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ
אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי
אֲבִימֶלֶךְ. וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ׃ אֲבָרְכָה אֶת־
יְיָ בְּכָל־עֵת, תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃ בַּיְיָ
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃ גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה

*) Nach d. Masora וּמִפִּי

שְׁמוֹ יַחְדָּו׃ דָּרַשְׁתִּי
אֶת־יְיָ וְעָנָנִי. וּמִכָּל־
מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ
וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃ חֹנֶה מַלְאַךְ־
יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו
וַיְחַלְּצֵם׃ טַעֲמוּ וּרְאוּ
כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרָאוּ אֶת־יְיָ קְדוֹשָׁיו.
כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו׃ כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי
יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־
טוֹב׃ לְכוּ־בָנִים
שִׁמְעוּ־לִי. יִרְאַת יְיָ
אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב

seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage

וְמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע.
וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ
שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ עֵינֵי
יְיָ אֶל־צַדִּיקִים. וְאָזְנָיו
אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית
מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ
וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־
לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ
יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְיָ׃ שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה
וְשׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃

wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus allen ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der

פְּדֵה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו׃
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־
הַחֹסִים בּוֹ׃

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
אִישׁ־הָאֱלֹהִים׃ אֲדֹנָי
מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל׃ וּמֵעוֹלָם
עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃
תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא׃
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר׃ וְאַשְׁמוּרָה
בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם
שֵׁנָה יִהְיוּ׃ בַּבֹּקֶר
כָּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף׃ לָעֶרֶב
יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ כִּי
כָלִינוּ בְאַפֶּךָ׃

Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir ver-
gehen in Deinem Zorne, und

in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Er-

וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃
שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלֻמֵנוּ
לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־
יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ.
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ
בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה.
וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם
עָמָל וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז
אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע.
וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי.
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃
שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וְנְרַנְּנָה
וְנִשְׂמְחָה בְכָל־יָמֵינוּ׃

freue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet.

ויהי Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

ישב (Psalm 91) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei

שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־
עֲבָדֶיךָ פָּעָלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם:
וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר
עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי
יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיי
מַחְסִי וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי
אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת:
בְּאֶבְרָתוֹ | יֶסֶךְ לָךְ
וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ:
לֹא תִירָא מִפַּחַד
לָיְלָה. מֵחֵץ יָעוּף

Tage, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tausend, und Zehntausend dir zur Rechten, — dir nahet sie nicht. Nur mit deinen Augen schauest du, und die Vergeltung der Frevler siehst du an. Denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht! Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen sie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß sich stoße. Auf Löw' und Otter trittst du, zertrittst junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, so befrei' Ich ihn; Ich stelle ihn hoch, weil

יוֹמָם׃ מֶ֭דֶבר בָּאֹ֣פֶל
יַהֲלֹ֑ךְ מִקֶּ֥טֶב יָ֝שׁ֗וּד
צָהֳרָֽיִם׃ יִפֹּ֣ל מִצִּדְּךָ֭
אֶ֣לֶף וּרְבָבָ֣ה מִימִינֶ֑ךָ
אֵלֶ֥יךָ לֹ֝א יִגָּֽשׁ׃ רַ֣ק
בְּעֵינֶ֣יךָ תַבִּ֑יט
וְשִׁלֻּמַ֖ת רְשָׁעִ֣ים
תִּרְאֶֽה׃ כִּֽי־אַתָּ֣ה יְ֭יָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂ֣מְתָּ
מְעוֹנֶ֑ךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּ֥ה
אֵלֶ֖יךָ רָעָ֣ה וְנֶ֣גַע לֹא־
יִקְרַ֣ב בְּאָהֳלֶ֑ךָ׃ כִּי
מַלְאָכָ֥יו יְצַוֶּה־לָּ֑ךְ.
לִ֝שְׁמָרְךָ֗ בְּכָל־
דְּרָכֶֽיךָ׃ עַל־כַּפַּ֥יִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּ֣וֹף
בָּאֶ֣בֶן רַגְלֶ֑ךָ׃ עַל־
שַׁ֥חַל וָפֶ֝֗תֶן תִּדְרֹ֑ךְ.
תִּרְמֹ֖ס כְּפִ֣יר וְתַנִּֽין׃
כִּֽי־בִ֭י חָשַׁ֣ק וַאֲפַלְּטֵ֑הוּ
אֲשַׂגְּבֵ֥הוּ כִּֽי־יָ֝דַ֗ע

er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich erette ihn und ſchaffe ihm Ehren. Mit langem Leben ſättige Ich ihn, und laſſe ihn meine Hilfe ſchauen.

הללויה (Pſalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hauſe des Ewigen ſtehen, in den Höfen des Hauſes unſeres Gottes! Hallelujah! denn gütig iſt der Ewige; ſaitenſpielet ſeinem Namen, denn er iſt lieblich. Denn Jaakob hat ſich Gott erkoren, Israel zu ſeinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß iſt der Ewige, und unſer Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und

שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה
אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי׃

קלה הַלְלוּיָהּ׃ | הַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ
עַבְדֵי יְיָ׃ שֶׁעֹמְדִים
בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־
יָהּ כִּי־טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ
לְשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ.
יִשְׂרָאֵל | לִסְגֻלָּתוֹ׃
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ
מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃

allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh, Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, und den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen

מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה
הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר
עֹשֶׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרֹתָיו: שֶׁהִכָּה
בְּכֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם
עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם,
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם
רַבִּים. וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל
מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן
אַרְצָם נַחֲלָה. נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְיָ
עַמּוֹ. וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם

der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jegliecher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

כֶּסֶף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם
לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ. אַף אֵין־שׁ֫
רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם
יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־
בָּטַח בָּהֶם: בֵּית
יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ. בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ. יִרְאֵי
יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

קלו הודו לַיְיָ כִּי־טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת
לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת
בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים
לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פרעה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld

Der die großen Lichter geschaffen denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharaoh und sein Herr ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.

Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.

Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.

Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.

Zum Besitze Israel, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.

Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld

Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lob-

הודו לַיי בכנור
בנבל עשור זמרו-
לו׃ שירו-לו שיר
חדש היטיבו נגן
בתרועה׃ כי-ישר
דבר-יי וכל-מעשהו
באמונה׃ אהב
צדקה ומשפט. חסד
יי מלאה הארץ׃
בדבר יי שמים נעשו
וברוח פיו כל-
צבאם׃ כנס כנד
מי הים. נתן
באוצרות תהומות׃
ייראו מיי כל-הארץ
ממנו ינועו כל-יושבי
תבל׃ כי הוא אמר
ויהי. הוא-צוה ויעמד׃
יי הפיר עצת גוים.
הניא מחשבות
עמים׃ עצת יי

gesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird

ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde: der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie

לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. אֶל כָּל־יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם. הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרֹב־חָיִל. גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרֹב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה. וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם.

וּלְחַיּוֹתָם בְּרָעָב׃
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃
כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ,
כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ
יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ,
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד
בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ, וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־
נָבֶל, עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ,
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ, מְאֹד עָמְקוּ
מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל | לֹא־יָבִין אֶת־
זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים | כְּמוֹ־
עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה
מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה

zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben,

אֹיְבֶיךָ | יְיָ. כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי,
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי, בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח, כְּאֶרֶז
בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יְיָ, בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ,
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ, נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם, יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת | מַיִם רַבִּים,
אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם, אַדִּיר
בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ,
יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

*עלתה נתיב

Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt. Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יְהִי כְבוֹד יי לְעוֹלָם
יִשְׂמַח יי בְּמַעֲשָׂיו׃
יְהִי שֵׁם יי מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־
מְבוֹאוֹ. מְהֻלָּל שֵׁם
יי׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם
יי. עַל הַשָּׁמַיִם
כְּבוֹדוֹ׃ יי שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יי זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יי בַּשָּׁמַיִם הֵכִין
כִּסְאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יי
מָלָךְ׃ יי מֶלֶךְ יי מָלָךְ
יי יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יי מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד
אָבְדוּ גוֹיִם | מֵאַרְצוֹ׃
יי הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der

עַמִּים: רַבּוֹת
מַחֲשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם:
עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד:
כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה
לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ
יְיָ עַמּוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזוֹב: וְהוּא רַחוּם
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא
יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְּיָ
אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד
אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי
הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ
יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃
וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

*וגדלותך כתיב

geschieht! Heil dem Volke dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barm-

herzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine

וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־
כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ
לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף
לְכָל־הַכְּפוּפִים׃
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ

*ונדול יתיר ו׳

וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־
דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־ מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ
לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת
כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם
הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת יְיָ׃ אֲהַלְלָה
יְיָ בְּחַיָּי אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

Hand und sättigest alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Ver-

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ
תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ
יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ. בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנוֹתָיו: אַשְׁרֵי
שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ.
שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה
מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים. יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים. יְיָ אֹהֵב
צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים. יָתוֹם
וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד
וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת:

trauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht schafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge; Waisen und Wittwen erhält Er, aber den Weg der Frev-

ler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם, אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קמז הַלְלוּיָהּ | כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה׃ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ, נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃ הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב, וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃ מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים, לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ, לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃ מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ, מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיְיָ בְּתוֹדָה, זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃ הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's; unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel be-

בָּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ
מָטָר. הַמַּצְמִיחַ הָרִים
חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ. לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא
בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה
יי אֶת־יְרֵאָיו. אֶת־
הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם אֶת־
יי. הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ:
הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם
חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ.
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ
דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר. כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ

deckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt, Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in

Stücken schleudert: vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel; lobet ihn, ihr all seine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und

כְּאִתִּים לִפְנֵי קָרְתּוֹ
מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב
רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם׃
מַגִּיד דְּבָרוֹ לְיַעֲקֹב׃
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא עָשָׂה
כֵן לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ
אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ
הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי הוּא

צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד
לְעוֹלָם. חָק־נָתַן וְלֹא
יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ. תַּנִּינִים
וְכָל־תְּהֹמוֹת. אֵשׁ
וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר.
רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־
גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל־
אֲרָזִים׃ הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ
וְכָל־לְאֻמִּים. שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃
בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יְהַלְלוּ | אֶת־שֵׁם יְיָ.
כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.
הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן

sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht

לְעַמּוֹ. תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃
קמט הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ
לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו. בְּנֵי־
צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־
לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְיָ
בְּעַמּוֹ. יְפָאֵר עֲנָוִים
בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד
יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃
רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם.
וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃
לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם

das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen in Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volke, Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre

בְּזִקִּים. וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל:
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
כָּתוּב. הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו
הַלְלוּיָהּ:

קנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־
אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ
בִּגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר.
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע.
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:
כל הנשמה תהלל יה הללויה:

Königе mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Hallelujа! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cimbeln, lobet ihn mit schmetternden Cimbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah!

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ
מִצִּיּוֹן, שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ | יְיָ
אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ:
וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם, וְיִמָּלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:
וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ
לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל,
וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־
עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל |

Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront! Halleluja! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein herrlicher Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden: Dein Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist das über

Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren

לְרֹאשׁ׃ וְהָעשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל
וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה׃
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל׃ וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ׃
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ׃ אַתָּה
הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ׃ אַתָּ*
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם׃ הָאָרֶץ וְכָל־
אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים
וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם׃
וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם׃ וּצְבָא הַשָּׁמַיִם
לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים׃ אַתָּה
הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם

*אתה קיי

וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר
כַּשְׂדִּים. וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ
אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ
אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן
לְפָנֶיךָ.

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית
לָתֵת אֶת־אֶרֶץ
הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי
הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי
לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם
אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא | אֶת־
עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.
וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם
אַרְצוֹ. כִּי יָדַעְתָּ כִּי
הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם. וַתַּעַשׂ־

und ihn herausgeführt haſt aus Ur-Kasdim und haſt ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du, ſein Herz Dir getreu gefunden, ſchloſſeſt Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaan, Chitti, Emori und Periſi und Jebuſi und Girgaſchi, es zu geben ſeinem Samen, und haſt Dein Wort gehalten, denn Du biſt gerecht. Und Du ſaheſt das Elend unſerer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer haſt Du vernommen. Und thateſt Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all ſeinen Knechten und an all dem Volke ſeines Landes, weil Du wußteſt, daß ſie frevelten gegen ſie, und Du

לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃
וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעַבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה׃ וְאֶת־
רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן
בְּמַיִם עַזִּים׃
וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד
מִצְרַיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ
הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ
בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃
אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ
וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר

hast Dir einen Namen gemacht wie dieſen Tag geſchieht. Und das Meer haſt Du geſpalten vor ihnen, daß ſie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger ſtürzteſt Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

וישע Und ſo rettete der Ewige an dieſem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael ſah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael ſah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und ſie glaubten an den Ewigen und an Moſcheh, ſeinen Diener.

אז Damals ſang Moſcheh und die Kinder Jisrael dieſes Lied dem Ewigen und ſprachen alſo: Singen will ich dem Ewi-

gen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen, gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest loß Deine Zorngluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, gerannen die Fluthen im Herzen

אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה
גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְיָ
אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ׃
מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה
וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ
בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת
יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃
יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ
יְמִינְךָ יְיָ תִּרְעַץ אוֹיֵב׃
וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ
יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃
וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ
מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת

בְּלֶב־יָם׃ אָמַר אוֹיֵב
אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי
אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ
כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ
כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה
בָּאֵלִם יְיָ מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃
נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ
אָרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ
בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן
חִיל אָחַז יוֹשְׁבֵי
פְלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי
מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד
נָמֹגוּ כָּל יוֹשְׁבֵי כְנָעַן׃

des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen ersatten soll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du streckest Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset; Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleschet. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms; die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben; vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans.

תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ
יִדְמּוּ כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר
עַמְּךָ יְיָ עַד־יַעֲבֹר
עַם־זוּ קָנִיתָ׃ תְּבִיאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ
מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ
מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה׃
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי
תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וְתָרוֹמֵם
זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד.
מִן־הָעוֹלָם וְעַד־
הָעוֹלָם אַתָּה אֵל.
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ.
פּוֹדֶה וּמַצִּיל
וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי
הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים אֱלוֹהַּ
כָּל־בְּרִיוֹת. אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת.
הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד. וּבְרִיוֹתָיו

נשמת Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen!

בְּרַחֲמִים: וַיְיָ לֹא־
יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן,
הַמְּעוֹרֵר יְשֵׁנִים,
וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים,
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים,
וְהַמַּתִּיר | אֲסוּרִים,
וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים,
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ
לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה
כַּיָּם, וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
כַּהֲמוֹן גַּלָּיו,
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח
כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ,
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ, וְיָדֵינוּ
פְּרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי
שָׁמַיִם, וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת
כָּאַיָּלוֹת, אֵין אֲנַחְנוּ
מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott

אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־
שְׁמֶךָ. עַל אַחַת מֵאֶלֶף
אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ:
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ.
וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ.
וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ.
וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ:
עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח:
עַל־כֵּן אֵבָרִים
שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ

unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die du gethan an unseren Vätern und an uns Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum, die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die

וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־
שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וִיפָאֲרוּ. וְיָרוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ
וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה
לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־
בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ
תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ.
וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ כַּדָּבָר
שֶׁכָּתוּב. כָּל־עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ
מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי
וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי

Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und verherrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir

ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!"

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

דְּמָה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־
לָּךְ. וּמִי יַעֲרֹךְ־לָךְ.
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ
וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־
שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי
אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ: הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ.
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ׃ וְכָתוּב. רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם׃
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׃
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ׃
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר. שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל

O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Israel, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß

וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ.
כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל
וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח
גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה
וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת
בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל
מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל
הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת.
הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה. מֶלֶךְ
אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ.
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

(*) יתברך Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ
הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!
ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ
עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא
אֶת־הַכֹּל׃
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר
חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֵפֶל
אָמַר וַיְהִי׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah[1]).

מיוסד ע"פ א"ב אחרי תיבת מלך.

יוצר.

מֶלֶךְ אָזוּר גְּבוּרָה. גָּדוֹל
שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה. לְךָ זְרוֹעַ
עִם־גְּבוּרָה׃ מֶלֶךְ בִּגְדֵי נְקָם.
לָבֵשׁ בְּיוֹם נָקָם. לְצָרָיו
יָשִׁיב אֶל־חֵיקָם׃ מֶלֶךְ
גֵּאוּת לָבֵשׁ. יַמִּים מִבֵּשׁ.
וְגַאֲוַת אֲפִיקִים מְכַבֵּשׁ׃
מֶלֶךְ בַּעֲשָׂרָה

מלך אזור König, umgürtet mit Macht!
Groß ist Dein Name in Macht; Dein ist der Arm, bewehrt mit Macht.
König, der im Gewande des strafenden Rechtes Erscheint am Tage des strengen Rechtes!
Seinen Feinden vergilt Er strafend ihr Schlechtes.
König, gehüllt in majestätische Pracht, Der die Meere zur Trockniß macht Und niederbeuget der Trotzigen Macht!

מלך בעשרה O Herr, der in

וּמַפְלָעָיו אֵין אֱלֹהִים׃ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ
לְפָנָיו וְשָׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

1) Das Urlicht war nach dem Midrasch ein zu reines, um der sündigen Welt zu leuchten. Es ward für die Frommen im Paradiese aufgespart, und die Himmelslichter wurden an der Stelle jenes erschaffen.

לְבוּשִׁים. הִתְאַזַּר
בְּקִדּוּשִׁים. אֵל נַעֲרִיץ
בְּסוֹד־קְדֹשִׁים.
קָדוֹשׁ׃

מֶלֶךְ דָּר בְּגֵהָרָא. עִטָּה
כַשַּׁלְמָה אוֹרָה. מְשְׁפָּטָנוּ
יוֹצִיא כָּאוֹרָה׃ מֶלֶךְ הִתְאַזַּר
עֹז. יְמִינוֹ תָּעוֹז. וְאֱנוֹשׁ אַל־
יָעוֹז׃ מֶלֶךְ וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה.
וְנִקְדַּשׁ בְּצִדְקָה. לְךָ אֲדֹנָי
הַצְּדָקָה׃ מֶלֶךְ זֶה הָדוּר
בִּלְבוּשׁוֹ. וְכוֹבַע יְשׁוּעָה
בְּרֹאשׁוֹ. אֱלֹהִים יָשַׁב עַל־
כִּסֵּא רָדְשׁוֹ׃ מֶלֶךְ חֲמוּץ
בְּגָדִים. בְּדָרְכוֹ בוֹגְדִים.
יִבְצַר רוּחַ נְגִידִים׃ מֶלֶךְ
טַלִּיתוֹ כַּשֶּׁלֶג מְצֻחְצָח. צַח
וּבָצַחְצָחוֹת יְצַחְצַח.
מְצַחְצְחִים פָּעָלָם לְנַצַּח׃

mannigfachen Gewändern ward geschaut,
Da Er seinen Heiligen sein Wort vertraut[1]),
O Gott, verherrlicht im Rathe der Heiligen laut, o Heiliger!

מלך דר König thronend im Licht,
Der wie ein Gewand umhüllet das Licht,
Unser Recht laß hervorgehn wie Sonnenlicht!
König, umgürtet mit Macht!
Deinem Arm eignet die Macht,
Und nicht überhebe sich der Sterbliche in seiner Macht.
König, deß Gewand ist die Gerechtigkeit,
Der heilig sich erhebt in Gerechtigkeit,
Dein, o Herr, ist die Gerechtigkeit!
מלך זה König, erstrahlend im Gewande der Pracht!
Der Siegeshelm auf dem Haupte kündet seine Macht,
Auf heiligem Throne strahlt Er in Macht.
König, vom Purpurmantel umwallt,
Wenn die Abtrünigen Er niedertritt mit Gewalt,
Tyrannen beugt und ihren stolzen gebietet Halt.
König, in lichtem Gewande, wie Schnee so rein!
Er klärt und läutert zu lichthellem Schein,
Die ihren Wandel läuternd neu sich ihm weih'n.

1) In den Schilderungen der den Propheten gewordenen göttlichen Erscheinungen so wie in einigen Psalmenstellen, wird das Bild des „Gewandes", in dem Gott sich offenbarte, gebraucht. An diese Stellen und die in ihnen hervortretenden Züge und Bezeichnungen knüpft der Festdichter an. Er hebt zehn solcher bildlichen Ausdrücke hervor.

מֶלֶךְ יַעַט קִנְאָה. קָנָא הִגֵּא
נָאָה גָּאָה. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת
יָעִיר קִנְאָה: מֶלֶךְ כָּל־
אַפְסֵי־אָרֶץ. יִשְׁתַּחֲווּ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ. כִּי־בָא
לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: מֶלֶךְ
לְיוֹם קוּמוֹ לָעַד. כָּל־יָצוּר
לְפָנָיו יִרְעַד. רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן
עַד: מֶלֶךְ מֹשֵׁל עוֹלָם
בִּגְבוּרָתוֹ. יִרְעֲשׁוּ הָרִים
בְּנַאֲוָתוֹ. וּכְאֵילִים יִרְקְדוּ
מִגַּעֲרָתוֹ: מֶלֶךְ נוֹרָא
לְמַלְכֵי־אָרֶץ. חוּל תָּחוּל
הָאָרֶץ. מֵישֵׁב כְּרוּבִים
תָּנוּט הָאָרֶץ: מֶלֶךְ שְׂאֵתוֹ
מִי יַעְבֹר־כֹּחַ. וְהוּא נוֹשֵׂא
כָל בַּכֹּחַ. נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
מֶלֶךְ עָמְדוֹ לָדִין. בְּיוֹם
הַדִּין. שְׁפוֹט גֵּאִים בַּדִּין:
מֶלֶךְ פְּלֵשׂ סוֹד הַמַּעֲמִירִים.
לַסְתִּיר עֵצָה בְּמַעֲמַקִּים.
יֶחְשַׁף וְיִגָּלֶה עֲמוּקִים: מֶלֶךְ
*צָוָה לְכָל־רוּחַ. עָרִיצֵי גַּסֵּי

König, umhüllet von Eifersgluth,
Strafend und rächend Er, deß die Hoheit, der Muth,
Wie ein Krieger, der erglüht in Kampfeswuth.
König aller Enden der Erde!
Sie bücken sich vor dem König der ganzen Erde,
Wenn Er kommt zu richten die Erde.
König, wenn Er zum Gericht sich erhebt,
Jede Creatur vor ihm erbebt,
Dem Hocherhabnen, der ewig lebt.
מלך משל König, der die Welten beherrscht in seiner Macht ohne Schranken!
Berge, wenn Er sich erhebt, erbeben und schwanken;
Vor seines Dräuens Stimme sie erzittern und wanken.
König, furchtbar den Königen der Erde!
Erschüttert bebt die Erde,
Vor dem Bewohner der Cherubim erzittert die Erde.
König, wer hat Deine Erhebung zu tragen die Kraft?
Der Du alles trägst mit Kraft,
Dem Ohnmächtigen verleihest Kraft!
מלך עמדו König, der sich stellet zu halten Gericht
Am Tag des Gerichts,
Uebermüthige zu richten im Gericht.
König, der aufdeckt das Geheimniß derer, die sich verhüllen,
Ihr Sinnen zu verbergen im geheimen Stillen,
Der Verborgenes weiß zu enthüllen.
König der läßt von allen Seiten heran

* נ״נ צָוָה

Ueber die, so trotzig sich heben im Wahn,
Brausend zur Vernichtung seine Stürme nah'n.
מלך קהל König, der versammelt die Herrscher der Welt,
Wenn über das Sündenreich Gericht Er hält,
Die Fürsten der Höhe vor seinen Richterstuhl stellt.
König erhaben durch Recht!
Des Königs Allmacht liebet das Recht;
Seines Thrones Veste ist Wahrheit und Recht.
König, der richtet nach Gerechtigkeit!
Vor ihm einher schreitet die Gerechtigkeit
Für die, so streben nach Gerechtigkeit.
מלך תקיף König, der Herrschaft Zügel mächtig haltend,
Auf seinem Thron in der Höhe schaltend,
Ueber alles in Allmacht waltend.
König der erschüttert die Erde mit seinem Blicke!
Die Grundvesten der Erde erzittern bei seinem Blicke;
Ueberall hin schweifen seine Blicke.
König, der prüfend jede Creatur durchdringt,
Was sie im All vollbringt,
Der in die Höhen und Tiefen dringt.
מלך אלהי König, Gott seit Ewigkeit!
Als seinen Herrn erkennt ihn das Volk der Ewigkeit,
Der Herr wird regieren in Ewigkeit! der Heilige!

רָוֹחַ. לְאַפְּקָם בְּשֵׁטֶף רוֹחַ׃
מֶלֶךְ קָהָל מַלְכֵי אַדְמָה.
בְּסַעֲרוֹ מַשָּׂא דוּמָה. יִפְקֹד
עַל־צְבָא רוּמָה׃ מֶלֶךְ רָם
וְגִבּוֹהַּ בַּמִּשְׁפָּט. וְעֹז מֶלֶךְ
אָהֵב מִשְׁפָּט. מְכוֹן כִּסְאוֹ
צֶדֶק וּמִשְׁפָּט׃ מֶלֶךְ שׁוֹפֵט
צֶדֶק. לְפָנָיו יְהַלֵּךְ צֶדֶק.
לְהָלִיץ בְּעַד רוֹדְפֵי צֶדֶק׃
מֶלֶךְ תַּקִּיף בְּמִמְשָׁלָה.
וְכִסְאוֹ תָּלָה לְמַעְלָה.
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃
Vorb. מֶלֶךְ תַּחַת יָדָיו
מֵהֲבִיטוֹ. מַרְעִיד יְסוֹד
בְּהַבִּיטוֹ. בַּכֹּל מְשׁוֹטֵט
מַבָּטוֹ׃ מֶלֶךְ תָּר בְּכָל־
פַּעַל. בַּכֹּל נִזְהָר יִפְעָל.
בְּמַטָּה וּבְמָעַל׃

מֶלֶךְ אֱלֹהֵי עוֹלָם.
הַמְלִיכוּהוּ עַם עוֹלָם.
יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם.
קָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath wird das untenstehende הכל יודוך gebetet.)

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind deine Werke, Ewiger! Sie alle

(Am Sabbath:)

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶּלָה. יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח. וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ. וְלְבָנָה מִמְּכוֹן שְׁבָתָהּ. וּמֵאִיר לְעוֹלָם כֻּלּוֹ וְלִיוֹשְׁבָיו שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

הכל Alles preiset Dich und Alles verherrlicht Dich und Alles spricht: Keiner ist heilig wie Gott. Alles erhöhet Dich für und für, Bildner des Alls, Gott, der an jedem Tage öffnet die Pforten des Ostens und aufthut die Lichträume des Firmaments, hervorgehen lässet die Sonne aus ihrem Orte und den Mond aus der Stätte seines Weilens. Und Er leuchtet der ganzen Welt und ihren Bewohnern, die Er erschaffen in dem Walten seiner Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr

עָשִׂיתָ מְלֹאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ׃ הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם׃ אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

hast Du mit Weisheit gebildet; voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer

(Am Sabbath.)

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ׃ אֵין כָּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה־לָּךְ׃ אֵין כָּעֶרְכֶּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים׃

unsrer Macht, Hort unsrer Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! Nichts steht Dir gleich, und Nichts außer Dir! Es giebt neben Dir nichts, und was wäre Dir ähnlich? Nichts steht Dir gleich, Herr, unser Gott, in dieser Welt, und nichts außer Dir, Du unser König, im Leben der künftigen Welt; es giebt neben Dir Nichts, unser Erlöser, in den Zeiten des Messias, und Nichts ist Dir ähnlich, Du unser Retter, wenn Du belebest die Todten.

אֵל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה׃ גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלְאָ עוֹלָם דַּעַת וּתְבוּנָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ׃ הַמִּתְנַשֵּׂא עַל־חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־הַמֶּרְכָּבָה׃ זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כְּסָאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים

Gott, Herr aller Geschöpfe, gesegnet und gelobt im Munde aller Lebenden! Seiner Größe und Güte ist voll die Welt, Weisheit und Vernunft umgeben ihn rings. Der in Pracht sich erhebt über den heiligen Thieren und im Glanze der Herrlichkeit strahlt auf seinem Wagenthron. Fürsprechende Milde und Geradheit stehen vor seinem Thronsitze, Gnad' und Erbarmen

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה, הֵכִין וּפָעַל זִהֲרֵי חַמָּה, טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמּוֹ, מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ, פְּנוֹת צְבָאָיו

Stärke, Schild unſres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, geprieſen ſei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geſchaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß fürſeinen Namen; die Leuchten ſtellet Er rings um ſeine Majeſtät. Die Führer ſeiner

(Am Sabbath.)

לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים | מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ, יְצָרָם בְּדַעַת בִּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם, לְהִיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ, נָאֶה זִיָּם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם, עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ, צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר, רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים־לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם, תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה, שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ: לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־

vor ſeinem Glanze. Wohlthuend ſind die Leuchten die erſchaffen unſer Gott; Er hat ſie gebildet mit Weisheit, Vernunft und überlegender Kunſt. Kraft und Stärke hat Er in ſie gelegt, daß ſie walten inmitten des Erdenballes. Glanzerfüllt und Helle ſtrahlend, herrlich iſt ihr Glanz durch die ganze Welt; fröhlich in ihrem Aufgange und heiter in ihrem Niedergange, erfüllend in Ehrfurcht ihres Schöpfers Willen. Preis und Verherrlichung geben ſie ſeinem Namen, Jubel und Jauchzen dem Gedächtniß ſeiner Herrſchaft. Er rief die Sonne und Licht gieng auf, Er ſah und formte des Mondes Gebild. Preis ihm giebt das ganze Heer der Höhe, Ruhm und Größe, Seraſim und Ofannim und die heiligen Thiergeſtalten, —

לאל dem Gotte, der feierte von

קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְקְדֻשָּׁתוֹ
תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל
מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ
יְפָאֲרוּךָ סֶלָה׃

Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

(Am Sabbath)

הַמַּעֲשִׂים. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
הִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסֵּא
כְבוֹדוֹ׃ תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם
הַמְנוּחָה. עֹנֶג קָרָא לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ זֶה שֶׁבַח (שֶׁל)
יוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת
אֵל מִכָּל־מַלַאכְתּוֹ׃ וְיוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּח וְאוֹמֵר.
מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת
טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ׃ לְפִיכָךְ
יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל־
יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה
יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל.
הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּקְדֻשָּׁתוֹ. בְּיוֹם
שַׁבַּת קֹדֶשׁ׃ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ
יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם | מִמַּעַל.

all seinen Werken, am siebenten Tage erhob Er sich in Majestät und setzte sich auf seinen Ehrenthron. Mit Herrlichkeit umgab Er den Ruhetag, Seelenlust nannte Er den Sabbathtag. Das ist der Preis des siebenten Tages, daß an ihm Gott feierte von seinem ganzen Wirken. Und der siebente Tag preiset und spricht das Lied vom Sabbath: „Schön ist's, dem Herrn zu danken!" Darob preisen und segnen Gott all seine Geschöpfe; Ruhm, Ehr' und Verherrlichung bringen sie dem Gotte und Herrn, der Alles gebildet, der gegönnet Ruhe seinem Volke Israel in seiner Weihe am gewaehten Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott! sei geheiligt, und Dein Gedächtniß, unser König! verherrlicht im Himmel droben und auf

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים.

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם | מְקַבְּלִים

Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht, einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thuen sie auf den Mund in heiliger Weihe und Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf

(Am Sabbath.)

וְעַל־הָאָרֶץ מְתֻחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְעַל מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

Erden hienieden. Gesegnet sei, Du unser Retter! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן. מיוסד ע"פ א"כ.

כְּבוֹדוֹ, אֲהֵל כְּהַיּוֹם בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ. Vorb. בּוֹחֵן כָּל־ עֲשְׂתּוֹנוֹת צָעִיר וְרַב מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז הִתְאַזַּר מֶלֶךְ. הֵן וְחֵלְדִּיחָרְדוּן מֵאֵימַת מֶלֶךְ:

הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם יָחֵן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל־ כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יָצִדִּיק מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן תְּרוּעָה (יום)

sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König, Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag

des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, das sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כלה Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König! O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs[1]). Erhöre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[2]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niedersteigen die Schaaren des Königs[3]).

תְּרוּעַת מֶלֶךְ׃ Vorb. חֹק
לְיִשְׂרָיֵל הוּא לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃
מֶלֶךְ׃ טֶרֶף נָתַן
לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־
מֶלֶךְ׃ יִזְכֹּר לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ בְּזִכָּרוֹן טוֹב
מֶלֶךְ׃

כְּלָה אַל־תַּעַשׂ
לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ׃
לְכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ
מֶלֶךְ׃ מֵאֶתְמוֹל
קַדְּמָנוּךָ לְחַלּוֹתֶךָ
מֶלֶךְ׃ Vorb. נָא נְצוֹר
חֶסֶד לְנִינֵי שְׁלֹחֵי
לוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ׃
סָכוֹת בָּאֵי בְתַחֲנָן
לְמַר בָּכוּ אֲרִאֵלֵי
מֶלֶךְ׃ עֲנוּתָם בַּל־
תָּבֵז לְלֵן בַּמָּקוֹם
עָלוּ וְיָרְדוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי
מֶלֶךְ׃

1) Abraham. 2) Jizchak. 3) Jaakob.

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין
נָמוּר מִלְּחַיְבֵם מֶלֶךְ.
צַדְּקֵם כִּרְחֲמִים Vorb.
וּפָקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ.
קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה
מְתוּקְעֵי (Am Sabbath) קְשׁוֹב
זִכְרוֹן תְּקִיעָה מְזוּכֵּי) לְךָ
הַיּוֹם מֶלֶךְ. רַחֲמִים
תְּעוֹרֵר לְמַחֲכֵיךָ
מֶלֶךְ׃

שְׁעֵה שַׁוְעַת Gem. u. Vorb.
עַם מְשַׁחֲרֵיךָ מֶלֶךְ.
תֵּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָרוּךְ
וְנִבָּרְכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים
וָמֶלֶךְ׃

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים
יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרוּנוּ
וְאֶרְאֶלִים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־
חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים.
בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut Dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ
לַמֶּלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת
יַאֲמִירוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ.
כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת
עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל
מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת
מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן
הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְרֵאשִׁית: בָּאָמוּר. לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן
תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה
לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵּרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן
תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם
עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין

Dem Herrn, dem Gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und

zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe, — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה׃
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעָתֶךָ׃ וְהַבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ׃
כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה
וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עָם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת, לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה׃ בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה׃

Wer nicht mit מִנְיָן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן׃)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit Deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet

und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden

וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם

machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufeden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und daß sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr und gültig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig. Wahr ist der Weltengott, unser König, der Hort Jaakobs, unseres Heiles Schild. Für alle Geschlechter dauert Er, und sein Name dauert, und sein Thron ist festgegründet und sein Reich und seine Treue

צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד

קַיָּמֶת: וּדְבָרְיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד
וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ
וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל
הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם
לְעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה
חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל
אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר
יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ
לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דֹּר
וָדֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־
אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ
וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ:

besteht für ewig. Und seine Worte sind lebendig und ewigbestehend, treubewährt und stets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, so für unsere Väter wie für uns, für unsere Kinder und all unsere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Israels, Deine Knechte; für die früheren Geschlechter wie für die spätesten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Gesetz, das nie sich wandelt. Wahr ist es, daß Du derselbige bist und bleibst, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, unser König, König unserer Väter, unser Erlöser, Erlöser unserer Väter, unser Schöpfer, Hort unseres Heils, unser Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir.

עזרת Beistand unserer Väter warst Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geschlechte. In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und Deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr,

אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם׃
אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן
וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן׃
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ׃ מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ׃ כָּל־
בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאָלְתָּ׃ וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ
וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ׃ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא־נוֹתָר׃ עַל־
זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל׃ וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לַמֶּלֶךְ אֵל חַי
וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא
מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים
וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים
וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו׃ תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן
בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ׃ מֹשֶׁה

Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott, und aus dem Sclavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte, gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא׃

und die Kinder Fisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!“

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ
וְאָמְרוּ׃
יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig.“

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

צור Hort Fisraels! steh' auf zum Beistande Fisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Fisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Fisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Fisrael erlöset hat.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד
תְּהִלָּתֶךָ׃

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי
אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrasams, Fizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא
גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ
חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים,
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ, מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater

des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

וגאמן Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ

וכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in

וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ
לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה
לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן
פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ.
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.
וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ.
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר

Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

ובכן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden,

מַמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן
הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ
לְבַדְּךָ עַל כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ.
וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב
בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ
יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר
הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא
שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל
הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ
בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃
אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־

wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

תמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren

הָעַמִּים, אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ, וְרָצִיתָ בָּנוּ, וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ, וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה, יוֹם תְּרוּעָה (בשבת זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ, וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ, וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה׃ זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ

aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge

בוֹ לְבָרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בִּי
לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם
עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן
וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־
הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר
גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֻדַּע כָּל־פָּעוּל
כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־
יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר
כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
(אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ am Sabbath)
רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת
קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich uns und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser

בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת.
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה
חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ
אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר
פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ
לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים
וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה

Morgengebet.

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad' und Erbarmen kommen über uns und über ganz Israel, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater, insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes! Denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Er-

barmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

בספר Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre und vereitle ihr Sinnen Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in

שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה
שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא.
אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מְסוּד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים׃

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird hier את חיל angefangen.
רשות לש"ץ. ושחה"ם בראשי החרוזים יקית־אל בר משה חזק ואמץ יחי׳.

יָרֵאתִי בְּקַצּוֹרָתִי (יראתי[1]) Wie fühl' ich

1) Einleitungsgebet für den Vorbeter: Verf.: R. Jekuthiel b. Moscheh aus Speier um 1835.

שִׂיחַ לְהַשְׁחִיל[1]. קוּמִי לְהַלּוֹת פְּנֵי נוֹרָא וְדָחִיל. וְקַטַנְתִּי מֵעֲשׂ לָכֵן אֶזְחִיל. תְּבוּנָה חָסַרְתִּי וְאֵיךְ אוֹחִיל; יוֹצְרִי הַבִּינֵנִי מוֹרְשָׁה לְהַנְחִיל. אֵילֵנִי וְאַמְצֵנִי מֵרְפִּיוֹן וְחִיל. לַחֲשִׁי יִרְצֶה כְּמַנְטִיף וּמַשְׁחִיל[2]. בְּטוּיִי יִמְתַּק כְּצוּף נָחִיל. רָצוּי בְּיִשֶׁר וְלֹא כְּמַכְחִיל. מְשֻׁלָּחַי לְהַמְצִיא כֹּפֶר וּמְחִיל. שַׁאֲגִי יֵעָרֵב וְלֹא כְּמַשְׁחִיל[3]. הֵעָתֵר לְנִגְשִׁים וְנֶחְשָׁבִים כְּזָחִיל[4]; חָנוּן כְּהַבְטִיחָךְ לִבְנִקְרַת מְחִיל.

angstvoll mir das Herz erheben,
Soll ich vor Dir, o Herr, die Stimm' erheben!
Arm an Verdienst, scheu zieh' ich mich zurück;
An Einsicht leer, wie senk' ich meinen Blick!
Gieb Licht dem Geist, daß ich belehrend spreche;
Gieb Kraft und Muth, bewahre mich vor Schwäche.
לחשי Nimm mein Gebet wie Gab' aus Priesterhänden;
Süß sei der Rede Wort, wie holde Spenden,
Rein, ungeschminkt, mit laut'rem wahrem Sinnen.
Laß die mich senden Sühn' und Heil gewinnen!
Nimm meiner Stimme Ruf in Gnaden an;
Erhöre mild die Dir beklommen nah'n.
Wie dem du sprachst, der in der Höhle stand[5]),

1) Ziehen, vorbringen. 2) שחלת = Seenagel. 3) Hüllen. 4) kriechen. 5) Moscheh, da sich ihm Gott in seiner Milde und Barmherzigkeit offenbarte. 2. Mos. 33, 22.

זַעֲקִי קְשׁוּב בְּעֵת אַתְחִיל. קְרָבַי יְחַמְּרוּ בְּחָקְרֵךְ חֲלוּחִיל[1]. וּמֵאֵימַת הַדִּין נַפְשִׁי תַּבְחִיל: אִם כְּגִמּוּל הַלֵּב יָחִיל. מְקוֹרִי עַפְעַפַּי אַזִּיל כְּמַזְחִיל[2]. צְדָקָה אֲקַוֶּה מִמֵּךְ וְאוֹחִיל. יִשֵּׁר הוֹרִי זְכֹרָה לְהַאֲחִיל[3]: חֲם לִבִּי בַּהֲגִיגִי יַגְחִיל. יִסְתָּעֵר בְּקִרְבִּי בְּעֵת אַתְחִיל:

Sei meinem Wort jetzt huldreich zugewandt.

קרבי Prüfst Du mein Innres, wie bin ich erschüttert!

Aus Furcht vor dem Gericht das Herz erzittert.

Willst nach Verdienst Du mir das Urtheil sprechen,

In Strömen mir des Auges Quellen brechen.

Drum hoff' ich Gnade, Deiner Milde Wort;

Der Väter fromm Verdienst steh' ein als Hort.

Es glüht das Herz, es brennt in Angst mein Sinn,

Es wogt und stürmt in mir bei meines Worts Beginn.

Schließen der Bundeslade.

סדר קרובות זה רובו מיסוד ר׳ אלעזר ברבי קליר.

עי״פ איכ.

אָת חִיל יוֹם פְּקֻדָּה. בְּאֵימָיו כָּל־לְחֶם לְשָׁקְדָה. גְּשִׁים בּוֹ בֶּרֶךְ לְקוֹדָה. דְּעֵם לְיִשֵּׁר כְּעַל מוֹקְדָה: הַיּוֹצֵר יַחַד

(Gem.) Es naht der Prüfung Tag mit seinem Schrecken,

Aus seinem Schlummer jedes Sein zu wecken.

Sie nahen Dir, zu Dir den Sinn gerichtet,

Wie Opferbrand auf dem Altar geschichtet.

Der Alle schuf, prüft was die Seele regt,

1) Thorheit. 2) Traufe. 3) verzeihen. 4) Verf. dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir aus Babel um 4700.

בְּכֶל נִשְׁפָּט. וְשׁוֹעֵ
וָדַל בְּפִלּוּם יִשְׁפֹּט.
זְכֹר לֹא יַעֲשֶׂה
מִשְׁפָּט. חִין עֶרְכּוֹ
וְזָכַר בַּמִּשְׁפָּט: טֶרֶם
כָּל־מִפְעַל חָצַב. יָם
בְּמַחֲשֶׁבֶת צוּר חָצַב.
כְּאָחוֹר וְקֶדֶם בַּתְּוֵךְ
נֶחְצַב. לְיַהֵב עֲלָיו
כָּל־הַמַּחֲצָב: מְנָתוֹ
כְּהַיּוֹם כֹּחַ דְּשָׁנָה.
נֵצֶר לַהֲנִיט
לְתִשְׁעִים שָׁנָה.
סְיָמָה אוֹת הַיּוֹת
לְשׁוֹשַׁנָּה. עֲבוּר
לְפָנָיו בְּזֶה רֹאשׁ
הַשָּׁנָה: פְּלֵצוּ פִּרְחֵיהָ
בְּזֶה יוֹם. צִיָּנָתָם פְּנֵי

Und Arm und Reich Er auf der Schale wägt.

Des milden Worts, das einst um Gnade bat,[1])

Gedenke, wenn Du richtest Missethat.

מרם Des Volkes Grund, das ew'ge Urgestein,[2])

Gelegt ward, eh' ein Wesen trat ins Sein.

Wie eine Säule stand er mächtig ragend,

Der Zeiten und Geschlechter Bürde tragend.

Noch spät erblühete sein Eh'genoß;[3])

Sie trägt in hohem Alter einen Sproß.

Ein Vorbild war's, für alle Zeit ein Zeichen:

Gewährung stets wird er den Seinen reichen.

פלצו Der Edlen Sprossen beten heut beklommen,

Erwartend vor des Höchsten Thron sie kommen.

---

[1]) Abrahams, der für das sündige Sedom das göttliche Erbarmen anrief. 1. Mos. 18, 23 ff.

[2]) Eben dieser Patriarch ist als erster Verkünder Gottes der Grund und Boden höheren Wissens und Lebens und war — nach dem Midrasch — noch vor der Weltschöpfung in dem göttlichen Plane vorherbestimmt.

[3]) Sarah.

כֻּם אָיוֹם. קוֹל
דִּבּוּכָם יַרְחִישׁוּ
כְּהַיּוֹם. רַגְשִׁים
לְהָרִיעַ לְמִצְוָא
פְּדִיּוֹם׃ שְׁעוּנִים
עָלֶיהָ בָּהּ לְהִפָּקְדָה.
שְׁאֲגִים בְּלַהַכּ
דְּלָתוֹת לְשָׁקְדָה.
תְּמוּכִים בְּדֶשֶׁן Vorb.
שֵׂה עֲקֵדָה. תֶּשֶׁר
אֲשֶׁר בּוֹ נִפְקָדָה׃
נַעֲלָה בַּדִּין עֲלוֹת
בְּתִרוּעָה. גִּיא עִם
דְּרִידָה לְרוֹעֲעָה׃[1]
בַּשּׁוֹפָר (am Sabbat) Vorb.
בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) אֲפַתְּנוּ[2]
וּבְבָרֶךְ כְּרִיעָה.
בְּמָגֵנַּת רֵעִים בְּנַגְּנוֹ
אָתְרוֹעֲעָה׃[3]

O hör' in Huld die betend vor Dir stehn;
Den Ruf vernimm, wenn sie um Sühnung flehn.
Gestützt auf edler Ahnen fromm Gedenken,
Geschaart den Schritt zu Deiner Thür sie lenken.
Das Opfer, Dir geweiht[4]), ist Hoffens Pfand,
Des Theuern, den dem Ahn Du spät gesandt.
נעלה Bei lautem Hall in Majestät Er sich erhebt;
Das Erdenrund mit der Bewohner Schaar erbebt.
Mög' Schofars Hall mir seine Huld gewinnen,
Zu Ihm gewandt demüthig frommes Sinnen,
Daß jubelnd ihm aus den geweihten Hallen
In frommer Schaar neu meine Lieder schallen.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ

1) Erschüttern. 2) אר״צנו ג״א. 3) gesellen. 4) Jizchak.

בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

ע״פ תשר״ק.

תַּאֲלַת זוּ כְּחָפֵץ
לְהַתְעִיל[1]. שׁוּעַ עֲרוֹךְ
לְמָדֶם לְהוֹעִיל. רֵן
הַרְרֵי־קֶדֶם הַמּוֹעִיל.
קָרוֹא בְּגָרוֹן מוֹקֵשׁ
לְהַגְעִיל[2]׃ צִדְקָם
לְהַקְפוֹת[3] בְּנִיב
שְׂוָעָה. פְּעָלָם בְּקֶרֶב
שָׁנִים לְשָׁמָּעָה. עֵת
רָצוֹן וְיוֹם יְשׁוּעָה.
סְבִיכַת קֶרֶן וּבְרִית
שְׁבוּעָה׃ נוֹבְבִים
בְּגִישַׁת חֹתָמוֹת

תאלת Der Sünde Fluch den Seinen abzuwenden,
Lehrt Er sie, Flehens Ruf zu ihm zu senden;
Wie jener Weltensäulen[4]) frommes Beten
Soll ihr Gebet der Schuld entgegentreten.
Der Väter Wandel und ihr frommes Walten
Stets im Gedächtniß sollen treu sie halten,
Der Gnade Zeit, die segensreiche Stunde,
Des Widders[5]) Horn, den Schwur vom ew'gen Bunde.
נובבים Neunfach vernimmst Du Benedeiungsschluß,

[1]) Heilen. [2]) verabscheuen. [3]) erheben, fördern. [4]) Der Erzväter. [5]) Der an Jizchaks Stelle geopfert ward, nachdem er mit dem Horn im Waldesdickicht war festgehalten worden.

תִּשְׁעָה. מִסַּפֵּר שְׁתוֹת
וְחוֹתְמֵיהֶן תִּשְׁעָה.
לְמִנְיַן פְּלוּל שְׁמוֹת
תִּשְׁעָה. כְּחִנָּה
עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה;
יַאֲמִירוּ עֹז מַלְכִיּוֹת
עֶשֶׂר. מִבּוּעוֹת לְשֵׁם
כַּחַן בְּעֶשֶׂר. חֲנֻ־
כַּת כְּרוֹנוֹת וְקוֹלוֹת
עֶשֶׂר. זֶכֶר מְבָרֵךְ
גְּבִיר בְּעֶשֶׂר; וְיִפֶּן
בַּאֲהוּב אָתוּ נַהֲרִים.
הֶעָקוּד בְּהַר מוֹר
אֲחוֹרִים. הִשְׁנוּ יְרֵא
לָחֵן שִׁירִים. נְשִׁים
עָדְיוּ בֶּקֶר וְצָהֳרַיִם;
בְּזֶה פֶּרֶק חֲנֹן עַתִּירָה.
בְּעַד אֲסוּרָה עַד

Neunfach ertönt Dir heut Gebetserguß;
Denn neunfach rief im brünstigen Gebete
Die Fromme Dich, die ihren Sproß erflehte [1])
Zehnfach verkünden sie Dein ewig Reich,
Den zehn Versuchungen des Ahnes gleich[2]);
Zehnfacher Segen ward Jaakob geschenkt.
So mahnt Dein Wort an Dich, der alles denkt.

ויפן Zum Liebling deß, der ließ sein Vaterland,
Dich wende, den sein Vater willig band[3]).
O, seine Asche schau' zum Heil der Seinen,
Die früh und spät sich in Gebeten einen!
Um diese Zeit hat er zu Dir gefleht,
Bis für sein Weib[4]) Du hörtest sein Gebet.

[1]) Neun Segenssprüche enthält das Mußafgebet, entsprechend den Anrufungen im Gebete der Channah. (1. Sam 2. 1 ff.)
[2]) Die Zahl der Bibelverse für Malchujot, Sichronot und Schofarot. Die zehn Versuchungen Avrahams werden in einem Piut des zweiten Tages aufgezählt 11. 140 ff.
[3]) Jizchak, Sproß des aus dem fernen „Strömeland" gekommenen Abraham. [4]) Ribkah.

Wie Du das Flehn des Armen hast gekrönt,
So wende Dich zu mir huldvoll, versöhnt.

מלך O König, erhaben und hehr im Gericht,
Aufstrahlen laß unser Recht wie Sonnenlicht!
Dir die Krone zu weihen ist mein Verlangen.
Belebt von Deinem Thau laß in Deiner Huld mich prangen!

Vorb. אֲנַקַּת הֲתָרָה׃
אֲסִיר אָז כְּהֲכָתָרָה.
אֵלַי לְהֵעָתֵר כְּמוֹ נֶעְתָּרָה׃
מֶלֶךְ עֶלְיוֹן וְנוֹרָא.
מִשְׁפָּטֵנוּ יוֹצִיא כָּאוֹרָה.
Vorb. אַיֵּחָלֵנוּ כֶּתֶר לְעִטָּרָה.
בְּטַלְלִי תֶחִי בְּחַסְדּוֹ אֶתְפָּאֵרָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

מיוסד ע״פ א״ת ב״ש.

אֶבֶן חוֹגֶג מְצוּק נְשִׂיָּה. תְּהוֹם רַבָּה צוֹל שְׁאִיָּה. בְּפִנַּת רֹאשׁ יְסוֹד שְׁלִישִׁיָּה. שְׁתֵּתוּ שְׁעוֹן בָּהּ לִשְׁעִיָּה׃ גְּבַעַת שֵׁרֵשׁ מְאוֹסַת בּוֹנִים. רְבִיעָה הַיּוֹם מֵאַרְבַּע אֲבָנִים. דְּמָעוֹת מְבַכָּה עַל בָּנִים. קָשְׁבָה מִנְעִי אֵם הַבָּנִים׃ הָאַדְמוֹן כְּבָט שֶׁלֹּא חָלָה. צָבָה לְקַחְתָּהּ לוֹ וְנִתְבַּהֲלָה. וּפִלְלָה רַבִּים בְּעַד הַתּוֹחֲלָה. פְּרוֹתָהּ מְזֹד וְלֹא חָלָלָה׃ זָכַר לָהּ יֹשֶׁר אֲרָחוֹת. עָבַר לְהָמִיר בְּבֶטֶן אָחוֹת. חִשְׁבָה כְּהַיּוֹם זְכָרָהּ לְהֶאָחוֹת. סְלוּחָ דִּינָהּ בִּיהוֹסֵף לְהַנְחוֹת׃ טָבַע כִּכְלִי יוֹצֵר הֶעָבִיר. גִּסֵּי חֲיָלִים לְהַעֲצִים וּלְהַגְבִּיר.

יָהּ בְּסָבַת אֶגְלַת גְּבִיר. מַטּוֹת שְׁנַיִם מָגֵּה הַסְּבִיר:
כַּעֲקֶרֶת בַּיִת בְּתֻחַל גָּבָרָה. כְּבִכּוּר רֵאשִׁית בְּתֶכֶל בָּרָה.
לְבַדֵּיהָ תַּעֲמוֹד בְּיוֹם זְכִירָה. לְהַזְכִּר לָמוֹ בְּמוֹ גְּזֵרָה: Vorb.

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב
תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל
נָא:

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

יאתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

(In Frankfurt a. M. wird hier תעיר ותריע, und am Sabbath שמו מפארים gebetet.)

מיוסד ע״פ א״ב. Oeffnen der Bundeslade.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ.
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גִּבּוֹר וְנַעֲרָץ.
דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׁח וַיֶּהִי.
וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זְכָרוֹ לָנֶצַח.
חַי עוֹלָמִים:
טָהוֹר עֵינַיִם.
יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה.
לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!
טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,

מַעֲטֵהוּ קִנְאָה.
נֶאְדָּר נֶקְמָה:
סָתְרוֹ יֹשֶׁר.
עֲטָתוֹ אֱמוּנָה:
פָּעֳלָתוֹ אֱמֶת.
צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לִקוֹרָאָיו בֶּאֱמֶת.
רָם וּמִתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם
וְקָדוֹשׁ: Schluß n der Bundeslade.

Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!
סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabne, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sabbath werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

תָּעִיר וְתָרִיעַ. Vorb. u. Gem.
לְהַכְרִית כָּל מֵרִיעַ.
וְתָקְדַּשׁ בִּידֵעַי
לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

תעיר (Vorb. u. Gem.) Laß Schofars Hall erklingen und wehen,
Um jeden Feind und Ankläger[1]) niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von denen, die Deinen Ruf verstehen!
Heiliger!

(Am Sabbath.)

וּבְכֵן וַיְ פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר:
צָאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ע״פ א״ב.

*אֵם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתַּיְשָׁה. בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֶכֶל

[1]) Die Sünde, welche zeihend und klagend, als vor Gott stehend, in häufiger Personifikation gedacht wird.
*) Uebersetzung S. 114.

שם המחבר בראשי התיבות אלעזר בירבי קיליר.

Gem. אַדֶּרֶת מַמְלָכָה׃
עַל־מָה הִשְׁלָכָה׃
וְעוֹד לֹא מָלְכָה׃
לַבַּל הִמְלִיכָה׃
וְאַחֲרָיו הָלְכָה׃ שֶׁלֹּא
כַּהֲלָכָה׃ עָלְתָה
הִמְלִכָה׃ גְּבֶרֶת
מַמְלָכָה׃ עַד תּוּפִיעַ
מְלוּכָה׃ זְבוּלִי
חֻרְבָה׃ מַתְמִימַי

Gem. אדרת (Gem.) „Ach, daß der Herrschaft Purpurgewand
Meiner Schulter so rasch sich entwand,
Das Reich und Krone mir entschwand!“ —
Weil sie erkoren den Götzentand,
Sie wandelte nicht an Seiner Hand,
Hat Seiner Führung sich abgewandt.
Drum ward über sie zur Herrin ernannt
Die Feindeswacht[1]); doch ihr Bestand
Geht einst zu Ende, wenn Gott wird erkannt!
זבולי Mein Heiligthum hat sie zu Grunde gerichtet,

(Am Sabbath.)

דְּשָׁנָה׃ גּוֹחָה פְּרָדָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה׃ הִבְּטָה הַיּוֹם אֲנִי
נִדּוֹנָה׃ הֲנִי עֲגוּמָה כִּכְלוֹת עֶדְנָה׃ וַתְּחַתֵּם בְּצֶדֶק לְבַל
תֵּיוֹת עֲגוּנָה׃ זֹאת נִהְתַּבְּשְׂרָה הַשְׁקֵדָה׃ חֲלוֹת פְּנֵי צַח
שְׁדֵדָה׃ טֶרֶם קָרְאָה מִיָּד נִפְקֵדָה׃ יְצַחֵק כָּל־שֹׁמֵעַ זֹאת

[1]) Die Macht der Römer, die überhaupt die das Judenthum bedrängenden Mächte und Reiche darstellt. In Folge seiner Sündigkeit — ist der Gedanke des Einganges — hat Jisrael seine Selbstständigkeit verloren; doch wird mit der erweiterten Erkenntniß des wahren Gottes die Herrschaft des Druckes und der Gewalt mehr und mehr sinken. Sowohl Jisrael als die ihm feindliche Macht ist unter weiblicher Bezeichnung aufgeführt; daher „sie“, nach biblischer, namentlich prophetischer Sprachweise, aus welcher die Bezeichnungen überhaupt im Wesentlichen entliehen sind, und deren Anschauungen hier, wie anderweitig, nur weiter ausgeführt hervortreten.

פְּרָכָה. וְנִתַּן־לָהּ
אַרְכָּה: רָחֲבָה
וְאָרְכָה. וְקָשֶׁת
דָּרְכָה. וְעֹל
הָאֵרִיכָה: בְּעֵתָה
בְּרֻכָּה. וְהַנֵּה דְרוֹכָה.
וְעַד עֵתָה מוּלְכָה:
יִסְּרוּת עֵרֶמָה. עֵרָה
וְהֶחֱרִימָה. וְעַד יְסוֹד
עֵרֶמָה: רֹאשׁ הֶרִימָה.
וְסוֹד הֶעֱרִימָה. וְיָדֵיהָ

Die Treuen und Frommen zertreten, vernichtet;
Noch ist sie nicht ob ihres Frevels gerichtet.
Ausdehnt sie sich so weit und breit,
Den Bogen gespannt, zum Treffen bereit;
Ihr Joch — es dauert so lange Zeit.
Der Armen, Gebeugten[1]) ihre Schrecken droh'n:
Sie tritt sie zu Boden mit Spott und Hohn,
Und noch bestehet ihr Herrscherthron.
יסרות Den Tempel — sie hat ihn verwüstet, zerstört,
Bis auf den Grund zerwühlet, gekehrt,
Seine Vesten mit wüthendem Haß verheert.

(Am Sabbath.)

שָׂמֵחָה. כִּי גַלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמֵחָה. לָהּ כֹּל שְׁמֵעוּ[2]
אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה: מָצְאָה הַשְׁקֵט אַחֲרֵי בְלוּתָהּ.
נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּנֻעָרֶיהָ. שָׁשׂוּ שָׂרוֹת לְלַוּתָהּ: עֲלִזִי
וְשִׂישִׂי עֲבוּרָהּ נְקֻדָּא. פְּצוּ עָדֶיהָ רָנִי עֲקָרָה. צָמְקָה
שְׁדֵיהֶן וְעוֹד בָּם יָקָרָה: קְשַׁת רוּחַ אֲשֶׁר הָעֲקָרָה. רָפְאָה
לָקֵץ תִּשְׁעִים כְּנִתְבַּקָּרָה. שִׁלְחָה פְּארוֹת וְלֹא שִׁקָּרָה.
Vorb. תֵּפֶן בַּנְּצָרִים אֲשֶׁר חוֹלְלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ עֲקָרוֹת
שָׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם. תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלִיךְ אָיוֹם:
צָאֲצָאֶיהָ בַּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

[1]) Israel. [2]) versammeln.

רָמָה׃ בָּעֲרָה
מֵעֲרִמָּה. וְעַד שַׂחַק
רוֹמָה. וְתֶאֱפוֹד
מְלוּכָה׃ יְרִיעוֹתַי
גְּדָדָה. אָהֳלִי שְׁדָדָה.
וְחֻרְשָׁה וְשִׁדָּדָה׃
קְצִינוּת רָפְדָה.
וּמַלְכוּת אָפְדָה.
וְזֹאת הִקְפִּידָה׃
יָזְמָה וּמְרָדָה. עֲבוֹד
לַזָּר חֻרְדָּה. וְחִלְּלָה

Hoch trägt sie das Haupt, stolz erhoben,
Hat immer neue Arglist gewoben;
Ihre Hand ist ausgestrecket nach oben.
בערה Von Trug und Tücke glühend entbrannt,
Zum Himmel trotzig emporgewandt,
Trägt sie das stolze Königsgewand.
Sie zerriß meiner Teppiche edle Pracht,
Das Gotteszelt hat sie zur Wüste gemacht,
Den Pflug an die heilige Stätte gebracht.
Das Gewand der Macht ihre Schulter trägt,
Das Königskleid hat sie umgelegt,
Und Kummer und Gram mir stets sie erregt.

(Am Sabbath)

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים Vorb. u. Gem.
עֲדַת חֶבְלוֹ. וְנַעֲרִיץ
בְּאֶרְאֶלֵי־קֹדֶשׁ הֲלוּלוֹ.
וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר בָּלוֹ.
קָדוֹשׁ׃

שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד Vorb. u. Gem.
יְשׁוּבוּן לִבְצָרוֹן. גְּדָרִים
יֵרָאוּ בְּהַכְשֵׁר וְיִתָּרוֹן.

שמו[1]) (Verb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klingt ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren.
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

מְלוּכָה׃ לָחֲצָה בְנֵי
מֶלֶךְ. וּפָצָה לְעֵין
מֶלֶךְ. מִילִי בְדֹק
מֶלֶךְ׃ יָהֲרָה בְּכֵם
מֶלֶךְ. זוֹלָתִי אֵין
מֶלֶךְ. אֲנִי וְאַפְסִי
מֶלֶךְ׃ רָם עַל Vorb.
כָּל־מֶלֶךְ. תַּגְעִילֶנָּה
מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב
מְלוּכָה׃

Frech gegen den Himmel
ist sie verschworen,
Dem Fremden zu dienen
hat sie erkoren;
Das Gottesreich hat sie —
entweihend — verloren.
Sie bedränget feindlich die
Söhne des Herrn,
Spricht vor dem Auge des
ewigen Herrn:
„Wen noch hab' ich im
Himmel zum Herrn?"
Auflehnt sie sich gegen des
Ewigen Thron:
„Nur mir ist verliehen die
Königskron'!
„Wer außer mir herrschet?"
— spricht sie mit Hohn.
רם Du, mächtiger als alle
Erdenmacht,
Verwirf sie, nimm ihr die
Königspracht,
Daß Dir sei die Herrschaft
zurückgebracht!

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ. וְתִקְדַּשׁ בִּידֵעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath.)

וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב
סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ׃
שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם Vorb. u. Gem.
וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲתַתְּכֶם
יַאֲזִין שָׁחָקִים שַׁפֵּר. וְתִיטַב
לַייָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ׃
שִׁבְטֵי מְקֻדָּשׁ עֲלֵה Vorb. u. Gem.

Und der Frommen Zwiesprach'
wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein
in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!
שפרו Euren Wandel schmücket
neu, — treu des Bundes denn
Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der
den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein,
als ein Opfer dargebracht, — dem
Heiligen!
שבטי Bring' empor der Treuen

In Frankfurt a. M. u. dem größten Theile Deutschlands folgt hier unmittelbar מלך ממלכ S. 118.

וּבְכֵן נַיָּ֫ קָדֵ֥ק אֶת־שָׂרָ֥ה כַּאֲשֶׁ֥ר אָמָ֑ר׃
צֶֽאֱצָאֶ֗יהָ כֵּ֚ן פְּקֹ֣ד לְטוֹב֮ חַיִּ֪ים. קָדוֹשׁ׃

עי״פ א״ב.

אִם אֲשֶׁר בְּצִדֵּק נִתְיַשְּׁנָה.
בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֶכֶל
דִּשְׁנָה. גּוֹחָה פְּקֻדָּה בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה: דִּבְּבָה הַיּוֹם אֲנִי
גְדוֹנָה. חֻגְנִי עֲנוּמָה כְּלֻלוֹת
עֶדְנָה. וַתָּחֹתֵם בְּצִדֵּק לְכָל
הֱיוֹת עֲגוּנָה: זֹאת

אם (Gem.) Die Ahnin[1]), die in Gottesfurcht ergraute,
Als längst sie nicht mehr auf Gewährung baute,
Am Jahrsbeginn des Sehnens Ziel erschaute.
Sie sprach: Heut wird der Richterspruch ergehen,
Ob ich vereinsamt soll im Leben stehen! —
Sie war zum Heil, zum Segen ausersehen.

(Am Sabbath.)

וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים
בְּהַתִּיזֵךְ לְנַשֵּׁל. כִּי לַיְיָ
הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ׃
שְׁבוֹתֵנוּ מְמֶּרְחָק Vorb. u. Gem.
עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וְנִפָּאֲרֵנוּ
תָּמִיד בְּדִבְיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי
זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ׃
כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל Vorb. u. Gem.
וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ. יֹאמְרוּ תָּמִיד
הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ.
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ׃

Stamm Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb, Heiliger!
שבותינו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebenen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.
כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.
„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. — O Heiliger!

1) Sarah.

כְּהִתְבַּשְּׂרָה הָשְׁקֵדָה. חַלּוֹת פְּנֵי צֵאָה שָׁקְדָה. טֶרֶם קָרְאָה מִיָּד נַעֲנְתָה: יִצְחַק כָּל־ שׂמֵעַ זֹאת שָׂמְחָה. כִּי גַלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמְחָה. לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה:

Wie grüßte froh sie dieser Botschaft Kunde!
Gebet zum Ew'gen strömt' aus ihrem Munde.
Noch eh' sie rief, erhört' Er sie zur Stunde
יצחק In frohem Mitgefühl sich Alle regen,
Daß die Verwaiste blüht in reichem Segen.
„Frohlocke, Mutter!" ruft es ihr entgegen.

(Am Sabbath.)

Nach dem Alpha-Beth ohne Resch = ר, das vielleicht in der Strophe קרית ersetzt scheint. Im zweiten Verse jeder Strophe zeigen die Anfänge den Namen des Verfassers Schimon b. Jizchak . . . (genannt R. Simon d. Große aus Mainz um 4800 = 1040. Rabbinats-College des R. Gerschom M. Hg.) (Für Sabbath sind diese Verse Ajin = ע bis Zadi צ weggelassen. Jeder Vers schließt mit einem Satze aus der h. Schrift.

Vorb. אֶדֶר וְהוֹד אֶתֵּן בְּצִבְיוֹן. שֵׁעַ אֶעֱרֹךְ בְּגִיב וְהֶגְיוֹן.

Gem. אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן:

Vorb. בְּיוֹם הַגְבִּיהַּ מִשְׁמֵי־ עֶרֶץ. מֵישָׁרִים לִיפְּיט קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרִיץ.

Gem. וּי מֶלֶךְ תִּגֵּל הָאָרֶץ:

Vorb. גַּאֲוָתוֹ גְּדֻלָּה עוֹלָם מְהָכִיל. עֻזּוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ מִי יָכִיל.

אדר Lob und Preis lass' ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,
Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.
Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —
An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,
Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.
Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!
גאותו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.
Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?

אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּגֻוָתָהּ. שָׁשׂוּ שָׂרוֹת לְרַוּוֹתָהּ: עָלְיִי וְשִׂישִׂי עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פְּצוּ עָדֶיהָ רָנִי עֲקָרָה. צָמְקוּ שְׁדֵיהֶן וְעוֹד בָּם יָנֶקָה: קְשַׁת רוּחַ אֲשֶׁר הַעֲקָדָה. רָפְאָה לְקֵץ

Sie fühlet Fried' und Freud' in hohen Jahren
Verjünget sich in Frische, gleich den Aaren.
Fürstinnen sich um die Beglückte schaaren.
O juble laut, in froher Mutterluſt —
So ruft's ihr zu — Dir neuen Heils bewußt,
Der friſches Leben quillet in der Bruſt!
רשת Die ſchweres Leid ſo lange hat umringt,

(Am Sabbath.)

Gem. מֶלֶךְ (עַל) כָּל־ הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל:

Weltenherr iſt Gott! O eilet, laut in Lied es auszuſagen!

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים עֲדַת חֲבָלוֹ. וְנַעֲרִין בְּאֶרְאֶלִּי־לְקֹדֶשׁ חִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כְּבוֹד אֹמֵר כֻּלּוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. דֵּעַ יָשִׂימוּ כָּל־ בְּרִיּוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו.

O daß aller Weſen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!
Vor der Größe ſeiner Werke werden ihren Geiſt ſie ſenken,

Gem. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו:

Der gegründet hat auf Erden ſeinen Wundern ein Gedenken.

Vorb. הְצִיב וְיָרָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ. נַחֲלִיאֵל עֲבוּר לְשַׁעֲשַׁע בְּאִמָּתוֹ.

חציב Feſtſtellt' Er der Erde Pfeiler, legte feſt den Weltengrund;
Seinem Volke ſeine Lehre gab zum Erbbeſitz ſein Mund,

Gem. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ:

Und Er wird ihn ewig halten, ſeinen heil'gen Gottesbund.

תִּשְׁעִים כְּנִתְבָּקְדָה. שִׁלְהָה
פְּארוֹת וְלֹא שִׁקְּדָה:
Vorb. תֶּפֶן בַּנְּצָרִים אֲשֶׁר
חוֹלְלוּ כְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ
עֲשָׂרוֹת שֶׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם.
תַּאֲדִיךְ בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלֵיךְ
אָיוֹם:
צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

Das späte Leben ihr Gewährung bringt;
Ein frischer Trieb aus ihrem Stamme dringt. —
O wende Dich zu jener Edlen Sprossen;
Der Mütter[1]) denke, die Dein Heil genossen.
Um sie sei Deinen Treuen Huld erschlossen, — o Erhabener!
O verfüge über ihre Sprößlinge heut zum Segen, Heiliger!

(Am Sabbath,)

וְרָשַׁם בְּחֹק דַּרְתָּ
Vorb. הֶגְיוֹנַי. בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה
לְזִכּוֹר זִכְרוֹנַי.
Gem. לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל
וּ׳:

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gen Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte.[2])

שִׁמְרֵי מִצְוָתָיו עוֹד יְשׁוּבוֹן לְבָצְרוֹן. נִדָּבָרִים יֵרָאֶיו בְּהַכְשֵׁר
וְיִתְרוֹן. וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמַע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

זֶבַח קֹדֶשׁ בְּהָכְשַׁר
Vorb. אָז בְּעֵינָיו. רֹגֶל תְּמוּרָתוֹ
אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו.
Gem. אַחַר נֶאֱחַז
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו:

זבח Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.

[1]) Die Urmütter alle sind am Neujahrstage, nach der Ueberlieferung, mit der Verheißung des Kindersegens bedacht worden.

[2]) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה" Gedächtniß des Posaunenschalles" wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10 „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte," in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Israel ist.

מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה, Vorb. u. Gem.
לְיוֹדְעֵי תְרוּעָה. הָאֵל קָדוֹשׁ:

מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲזוֹז Vorb. u. Gem.
קֶרֶן, לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם
בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

König der rettet vom Leid
Die ihm des Schofars Hall geweiht, Gott, Heiliger!

König, der Du gedenkest des Opferbereiten
Ihnen, die den Hall des Hornes Dir weihten,
Erhabener und Heiliger!

ע״פ א״ב כנפול.

אַאֲפִיד נֵזֶר אָיוֹם,
בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה
בַּיּוֹם: גִּבּוֹרֵי כֹחַ

אאפיד (Gem.) Ein Diadem will ich dem Mächt'gen bringen,
Das Dreimalheilig lass' ich ihm erklingen.
Ihr Mächtige in heil'ger Himmelskraft,

(Am Sabbath.)

חִבֵּם חֲנִיטָיו לְתָקוֹעַ Vorb.
בְּזֶה חֹדֶשׁ. יוֹם זֶה אִם יִקָּרֶה
בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ,
זִכָּרוֹן תְּרוּעָה Gem.
מִקְרָא־קֹדֶשׁ:
טִבְעוֹ אִם בְּחֹל Vorb.
יְבוֹאֲכֶם, צַוּוּ לְתָקוֹעַ בְּכָל־
גְּבוּלְכֶם,
יוֹם תְּרוּעָה Gem.
יִהְיֶה לָכֶם:

Seine Sprossen lehrt' Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort[1]) lasset vor mir schallen!

טבעו Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,
Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!
Tag des Blasens[2]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

[1]) u. [2]) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofarhalles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

גְּדֻלָּה. הַהֲרוּהוּ בְּבֵית
הַגִּילָה: הוֹגֵי הֶגֶה
הֲמֻלָּה. וַתְּקוּהוּ
בְּהֵיכָל וּמְלֻכָּה: זוֹכֵר
לָעַד זְכִיוֹת. חָדְשׁוּהוּ
זֶמֶר חָיוֹת: טוֹב עִמָּם
מָרַח. יַחֲדוּהוּ בְּחָדְשׁ
יָרֵחַ: כִּבֵּשׁ כָּל־

Im Gotteshaus ihm Benedeiung schafft!
Die ihr errauscht in mächt'gen Halles Dröhnen,
Laßt ihm des Jubelliedes Worte tönen!
זכר Der ewig denkt der Frommen edles Thun,
Ihm singet, Chajoth[1])! Lieder ohne Ruh'n.
Der Sünd' erläßt mit mildem Sinne,
Bezeugt als Ein'gen ihn am Mondbeginne[2]),

(Am Sabbath.)

שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין שָׁחָקִים שָׁפַר.
וְתִיטַב לַיְ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. רוֹם צוּר יְשָׁעִי בְּפִי
כָּל־אֻמִּים. חֲשׁוֹף זְרוֹעֲךָ
לְהוֹשִׁיעַ מִמְּתָקוֹמְמִים.
Gem. מַלְכוּ תְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים:
Vorb. כְּהַגְלוֹתְךָ לְעֵין כָּל
שִׁכְנְךָ לְהוֹעֵד. קְהִלּוֹת
וְרִבְבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.
Gem. יִ|מְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד:

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volksschaar!
Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!
Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!
כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,
Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,
Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.

[1]) Höhere Wesen, die als Träger des göttlichen Thrones beim Propheten Jecheskel (Cap. 1) erscheinen.
[2]) Dem Neujahrsfeste.

בְּעָסִים. לְבַל אַף לְהָשִׁים: מִשְׁרְתַי בְּחִיל מוֹרָא. נִכְחָם

Der Zornesgluthen dämpft,
Der dräu'nde Strafen niederkämpft.
משרתי Ihr seine Diener,
in der Ehrfurcht Beben.

(Am Sabbath)

Vorb. לְךָ יֵאָתֶה בָּבוּד וָעֹז בַּגּוֹיִם. חֻלַּד וְכָל־יִשׁוּכְנֶיהָ וְכָל־הָאִיִּים.

Gem. מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:

Dir gebühret Ehr' und Macht,
in der Welt verkündet.
Eiland' alle, Erdenrund!
seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

שִׁבְטֵי מְקֻדָּאֲךָ עֹלָה וַהֲמֻשָּׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיכְךָ לְנֵשֶׁל. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

Vorb. מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר וְהַכְחִידֵם. זְרוֹעֲךָ קַבֵּץ וְחָנֵם תִּפְדֵּם.

Gem. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם:

Vorb. נְדִיבֵי עַמִּים יְנֻהֲמוּ בִּכְפָלַיִם. קָמֵיהֶם עַל־פָּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוּלַיִם.

Gem. זְכֹר יוֹ לִבְנֵי אֱדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:

משרת Brich des Feindes stolze Macht, sei sein Joch zerschellt!
Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt;
Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt!
Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde stehn, so die Deinen kränken.
An Edom[1]) auch jenen Tag, den von Salem, wolle denken!

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137, 7.

הַלְלוּ נוֹרָא. שַׂרְפֵי סָבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעֲבִיר עֶבְרָה: פְּלִיאִים פִּצְחוּ פֶּה.

Sollt dem Allmächt'gen Lobgesang erheben.
Ihr Serafim, vom Sturm umringt,
Preist den, der mild den Zorn bezwingt!
Geheimnißreiche, thuet auf den Mund!

(Am Sabbath.)

Vorb. סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר לְצָעוּד. וּבֶן יַקִּירְךָ קָרְסֹל לֹא יִמְעָד.

Gem. כְּנַמְתָּ זָכְרֵנוּ אֶזְכָּרֵנוּ עוֹד:

Ebne unſres Ganges Pfad, unſere Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke ſein Gelenke,
Wie Du ſprachſt: Ja, liebend ſtets Ich des Theuren denke.[1])

שְׁבוֹתֵנוּ בִּמְרָחַק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וְנִפָּאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. קְרִית מָשׁוֹשׁ הֵיכָל וְאוּלָם. מִזְבֵּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כֻּלָּם.

Gem. וְיְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם:

Deine Stadt, der Erde Luſt, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienſtgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!" rufen laut dann Jubelklänge.

Vorb. שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַרְנְנוּ לְשִׁמוֹ. יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף לְהַנְעִימוֹ.

Gem. כִּי־פָקַד יְיָ אֶת־עַמּוֹ:

שמים Himmelshöhen, Erdentiefen preiſen ſeines Namens Macht;
Wälder ſchlagen in die Hände, melden jubelnd ſeine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden ſeines Volkes neu gedacht.

[1]) Jerem. 31, 20: „Iſt mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkoſung, daß, ſo oft Ich von ihm rede, Ich ſeiner immerwährend denke?"

צִלְצְלוּ הַכֹּל צְפָה׃
קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים,
רוֹמְמוּהוּ רִבְבוֹת
רַעֲשִׁים׃ שִׁמְעַ קוֹל
שׁוֹפָר, תַּאֲזִין וְאַשְׁמָה

O jubelt ihm, dem das Geheimſte kund!
קהלות O ihr des heil'gen Volkes Mengen,
Sollt ihn erhebend euch in Schaaren drängen. —
Des Schofars Hall verninm in Huld,

(Am Sabbath.)

Vorb. תָּקְעוּ אֲרָאלִים
וְכוֹכְבֵי צְפָר, תְּהִלּוֹת יְתַנּוּ
שֶׁבַח לְהַשְׁפָּר,
Gem. הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר׃

Engelſchaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden ſeinen Preis, im Liede laſſen ſeinen Ruhm ſie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiſet ihn!

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ, יֹאמְרוּ תָּמִיד הַגְּדִיל יְיָ לַעֲשׂוֹת
בָּאָרֶץ, וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ, קָדוֹשׁ׃

Vorb. u. Gem. יִשְׁפּוֹט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!

יִשְׁפּוֹט־תֵּבֵל
בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים,
הָאֵל קָדוֹשׁ׃

Vorb. u. Gem. והוא (Vorb. u. Gem.) Er iſt einzig! Wer wird ihm wehren? Was ſein Sinn beſchloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

וְהוּא בְאֶחָד וּמִי
יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיַּעַשׂ,
נוֹרָא וְקָדוֹשׁ׃

Nach dem Alpha-Beth. Der Schluſs zeigt in Initialen den Namen des Verfaſſers Simon b. Jizchak. Siehe S. 115.

אתן (Gem.) Laut will ich meines Meiſters Recht verkünden
Am Tag, beſtimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majeſtät ſo groß!

אֶתֵּן לְפֹעֲלִי צֶדֶק, בַּיּוֹם
הַנִּבְחָר מַעֲשׂ לְהִבָּדֵק׃
גַּאֲוָתוֹ מְאֹד גְּדָלָה, דֶּרֶךְ

תּוֹפָר׃ G. m. u. V. rb. תְּשַׁלֵּשׁ
שׁוֹפָרוֹת בְּהַר
הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשַׁלֵּשׁ
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ׃

Daß Missethat entflieh' und Schuld.
Laß auf dem heil'gen Berg dreimal den Schofar hallen,
Dreifach laß Dir das Weihelied erschallen!

מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחוּז חֶסֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath.)

עַנְוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻלָּה׃ הוּא
אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־הִכְשָׁה
אֵלָיו וַיִּשְׁלָם׃ זוֹכֵר הוֹלֵךְ
בַּתֹּם. חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִּין יָתוֹם׃
טָהוֹר מָרוֹם וְנִשָּׂא. יָפֶה
בְּעִתּוֹ הַכֹּל עָשָׂה׃ כַּבִּיר
לֹא יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְּעֵינָיו
נִמְאָס׃ מִפְאָר רוֹכֵב עֲרָבוֹת.
נֹגַהּ נֶגְדּוֹ וְאֵשׁ לָהָבוֹת׃
סוֹעֵף בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת.
עֲבוּר יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת׃
פֹּעֵל אָדָם יְשַׁלֵּם. צָר פֶּה
וּמַשִּׂים אֹלֶם׃ קָנֶה הַכֹּל
בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל
רָמִים׃ שׁוֹפֵט יְצוּרָיו בַּדִּינָה.

Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt
טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,
Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet.
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.
פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,

Oeffnen der Bundeslade.

יי מָלָךְ יי מָלָךְ Vorb. u. Gem.
יי יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃
ע״פ א״ב משולש.
אַדִּירֵי אֵימָה

" (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

אדירי Die Edlen im Volke,

(Am Sabbath.)

תְּמִים פֹּעַל אֵל אֱמוּנָה׃
שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ בַּתְּהוּ. מְפַחֲדוּ
יְבֻהָלוּ וְיִתְמָהוּ׃ עוֹשֶׂה
מִשְׁפָּט עַמּוֹ. וּתְחִלָּה
מְכַרְכָּמִם מִפְּנֵי זַעֲמוֹ׃ נְדִיבִים
בְּדִקְדּוּקָם יָחִילוּ. בַּאֲשֶׁר
מִשְׁפָּטוֹ פָּעָלוּ׃ רוֹאֶה כָּל־
תַּעֲלוּמוֹת. יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי
מְרוֹמוֹת׃ צוֹפֶה כָּל־נוֹלָדוֹת.
חוֹפֵשׂ כָּל־הֶעָתִידוֹת׃ קֹרֵא
הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ. חֹקְרֵי־לֵב
לָתוּר וְלִדְרוֹשׁ׃ Gem. u. Vorb. זוֹכֵר
בְּרִית רִאשׁוֹנִים. קַיֵּם
שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים׃

In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.
עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —
Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.
קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וַעֲמִים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ׃

[1]) Die Worte „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Israel vertheilt.

יַאְדִּירוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ;
בְּרוּאֵי בָרָק יְבָרְכוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ;
גְּבוּרֵי גַבֵּהּ יַגְבִּירוּ
בְקוֹל. יְיָ | יִמְלֹךְ;
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד;
הוֹדֵרֵי דוֹלְקִים
יְדוֹבְבוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ;
הֲמוֹנֵי הֲמָלָה
יְהַלְלוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ;
וַחֲיָלִים וְחַיּוֹת יְיַעֲדוּ
בְקוֹל. יְיָ | יִמְלֹךְ;
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעָלָם וָעֶד;
זֹכְרֵי זְמִירוֹת יְזַמְּרוּ
בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ;
חַכְמֵי חִידוֹת
יְחַפְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ;

das Dir erbebt, ein jeglicher laut die Stimm' erhebt, und sprich: Gott ist der Herr!

Die gebildet sind aus des Blitzes Flammen, in Segen brechen sie aus zusammen, und sprechen: Gott war der Herr!

Die in den Höhen mächtig ragen, mit Macht zu Deinem Lob sie sagen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

דוהרי Die in Flammen Sprühenden, in Eil' Vorüberziehenden, künden laut: Gott ist der Herr!

Die Schaaren von Tausenden, die im mächt'gen Rauschen Erbrausenden, sie loben und sprechen: Gott war der Herr!

Und in den himmlischen Schaaren und Chören läßt die Kunde laut sich hören: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

זכרי Die Liedesklänge singen, im Lied den Preis Dir bringen: Gott ist der Herr!

Tiefdenkende Weise bekennen zu Deinem Preise mit mächtigem Rufe: Gott war der Herr!

מְפֹאָרֵי מְפוֹחִים
וּמַכְסוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

וְרֹשְׁשִׁי יְקָרָה
וַיְשַׁוְּרוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
גְּבִירִי כֹחַ יַכְתִּירוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
לְבוּשֵׁי לֶהָבוֹת
יִלַּבְּבוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

מַנְעִימֵי מֶלֶל
וּמַלְלוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
נִצְצֵי נֹגַהּ יְנַצְּחוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
שְׂרָפִים סוֹבְבִים

Die Fürsten im Firmament — in zierlichen Weisen ihr Wort bekennt: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

ורשי Die Erben ewiger Lehren laut rufend Dich verehren: Gott ist der Herr!

Die Gewaltigen an Macht künden zu Deiner Pracht: Gott war der Herr!

Die von Flammen Umhüllten bezeugen aus dem Herzen, dem tief erfüllten: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

מנעימי Lieblicher Rede kundiger Mund ruft und machet laut es kund: Gott ist der Herr!

Die hell leuchten im Strahlenkranze rufen mit Jubel zu Deinem Glanze: Gott war der Herr!

Serafim, die Deinen Thron

יְסַלְסְלוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

umstehen, lassen holdselig den Ruf ergehen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

עֹרְכֵי עֹז יַעֲנוּ
בְקוֹל. יְיָ מֶלֶךְ׃
פְּחוּדֵי פְלָאֶיךָ
יְפַצְחוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
צִבְאוֹת צְאֶנֶךָ
יְצַלְצְלוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

ערכי Die seine Allmacht preisen und loben, haben zum Ruf die Stimm' erhoben: Gott ist der Herr!

Die ob Deinen Wundern staunend erbeben, Alle sie laut die Kunde geben: Gott war der Herr!

Die von Dir geführte Schaar ruft in klingendem Laute hell und klar: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

קְהִלּוֹת קֹדֶשׁ
יַקְדִּישׁוּ בְקוֹל.
יְיָ מֶלֶךְ׃
רִבְבוֹת רִבְבָה
וְרַנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
שְׁבִיבֵי שַׁלְהֶבוֹת
יְשַׁנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ יִמְלֹךְ׃

קהלות Die Gemeinden der Frommen lassen den Weihruf an Dich kommen: Gott ist der Herr!

Zahllose Myriaden und Heere jubeln und jauchzen zu [illegible] Ehre: Gott war der Herr!

[illegible] leuchten im Feuerschein in klingendem Schalle den Ruf Dir weihn: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

תּוֹמְכֵי תְהִלּוֹת
יַתְמִידוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
תּוֹקְפֵי תִפְאַרְתְּךָ
יַתְמִימוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
תְּמִימֵי תְעוּדָתְךָ
יְתַנּוּ בְקוֹל. יְיָ וְיִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וְיִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ׃

ע״פ א״ב.

לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין׃
לְבֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְגֹלֵה עֲמוּקוֹת בַּדִּין׃
לְדוֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין׃
לְהוֹגֶה דֵּעוֹת בַּדִּין׃
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין׃
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין׃

יְיָ Gott iſt der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

תומכי Die Dein Loblied feſthalten und faſſen, ewig den Ruf erklingen laſſen: Gott iſt der Herr!

Die Deinen Ruhm verkünden mit Macht, unabläſſig melden ſie Deine Pracht: Gott war der Herr!

Die Deinem Zeugniſſe treu ergeben, mächtig zu Dir die Stimme ſie heben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יְיָ Gott iſt der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

ובכן (Vorb.) Und ſo möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der anordnet Gericht,
Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;
להגה Der die Gedanken durchforſchet im Gericht,
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;
Der ſeines Bundes denket im Gericht,

לְחַמֵּל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין׃
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין׃
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְכַבֵּשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין׃
לְלַבֵּשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין׃
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְסוֹלֵחַ לְעַמּוֹסָיו בַּדִּין׃
לְעוֹנֶה לְקוֹרָאָיו בְּיוֹם דִּין׃
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין׃
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְקוֹנֵה עֲבָדָיו בַּדִּין׃
לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃ Gem. u. Vorb.
לְשׁוֹמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין׃
לְתָמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃

Schließen der Bundeslade.

סלוק וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ, עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ׃

Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;
לטהר Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der Verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;
למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;
לעשׂות Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,
לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

ובכן (Vorb.) Und so möge Dir der Weiheruf emporsteigen, denn Du, unser Gott, bist König!

מלך (Gem.) Der Weltherr ruft ins Gericht die Erde, der Höchste, Er, der Herr der

יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־הָאָרֶץ,
כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ,
מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה
הָאָרֶץ, כִּי הוּא בּוֹרֵא קְצוֹת
כָּל־הָאָרֶץ, עֹשֶׂה מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה בָּאָרֶץ, בְּקוּמוֹ
לַמִּשְׁפָּט יַשְׁקִיט הָאָרֶץ,
רְחוֹשִׁיעַ כָּל־עַנְוֵי־אָרֶץ,
לַעֲשׂוֹת בַּתֹּהוּ שְׁפָטֵי
הָאָרֶץ, לֶאֱחֹז בְּכַנְפוֹת
הָאָרֶץ, לְנַעֵר כָּל־רִשְׁעֵי־
אָרֶץ, וְקוֹל יַשְׁמִיעוּ בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ, מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ
בְּכָל־הָאָרֶץ, וּבְמָלְכוֹ עַל
כָּל־הָאָרֶץ, יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת
אָרֶץ, יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל
הָאָרֶץ, וַאֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל לָאָרֶץ, וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם
מִתַּחַת לָאָרֶץ, וְאָז יִפְצְחוּ
רֶנֶן בְּעֶרֶץ, כְּבוֹדוֹ מִלֹּא
כָל־הָאָרֶץ, יְיָ מָלַךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ, וּבְכֵן יַשְׁלֵשׁ שׁוּפְרוֹת
עֶרֶץ, וַיַּחֲזִיר חוֹרֵי יוֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ, וַיַּהֲפוֹךְ כְּסֵא
מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ, וְיֹאמְרוּ

Erde, auf daß erkenne die ganze Erde, der Länder Bewohner, die Völker der Erde, von einem bis zum andern Ende der Erde, daß Er ist Schöpfer und Herr der Enden der Erde, — Er, der des Rechtes waltet und der Gerechtigkeit auf Erden. Erhebt Er sich, Gericht zu halten, schweigt bangend der Erde, wenn Er sich annimmt der Bedrängten der Erde, in Nichts wandelt die Mächt'gen der Erde. Er ergreift mit Macht die Säume der Erde, und schüttelt sie ab, die Bösen der Erde. Es erschallt eine Stimme im Himmel und auf der Erde: Wie mächtig, o Gott, ist Dein Name auf der ganzen Erde! Wenn sein Reich sich erheben wird über die Erde, jauchzen werden die Tiefen der Erde, frohlocken die Himmel und jubeln die Erde, und was hoch im Himmel ist über der Erde, und tief in den Fluthen unter der Erde, ausbricht's in Jubelklang, rufend: Seiner Herrlichkeit voll ist die Erde! Der Herr regiert! o freue dich, Erde! — Dreifacher Hall erdröhnet in mächtigem Schall: es erbeben die Fürsten, die Herren der Erde, umstürzt Er den Thron der Reiche der Erde, und Alles, was Odem

hat, ruft von der Erde: Herr, verherrlicht bist Du auf der ganzen Erde! Aufrichtet Er in Pracht die Wonne der Erde, aufwecket Er die schlafen im Schoße der Erde, und Jubelgesang erschallt von den Säumen der Erde: „Singet dem Herrn, alle Lande der Erde!“

ארץ Die Erde und ihre Bewohner harren entgegen dem Gericht, erbebend und bangend in Angst vor dem Gericht. Denn groß ist der Tag des Weltengerichts: wer kann ihn fassen und ertragen, daß er besteh' im Gericht? Allen, die sitzen zu halten Gericht, und Allen, kundig des Gesetzes, die walten des Gerichts, und allen denen, die gerufen werden ins Gericht, wie bangt ihnen, ob sie Gnade finden im Gericht! Denn nicht Erbarmen waltet im strengen Gericht, nicht Ansehen wird geschonet im großen Gericht. Ein jeglicher selbst ist Zeuge, sitzt über sich selbst zu Gericht, sein eigen Thun und Wirken erkennet Er im Gericht, mit eigner Hand besiegelt er sein Gericht, nach seinem Zeugnisse und Spruch wird ihm gethan im Gericht, und nach seinem Schaffen erwirkt er sich Lohn im Gericht. Seine Werke zeugen gegen ihn im Gericht,

כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ
בָּאָרֶץ. Vorb. מָה־אַדִּיר
שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְיכוֹנַן
מִשּׁוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ. וְיעוֹרֵר
כְּל־יִשְׁנֵי־אָרֶץ. וַיַּעֲלוּ
זְמִירוֹת מִכַּנְפֵי הָאָרֶץ. שִׁירוּ
לַיי כָּל־הָאָרֶץ׃

אֶרֶץ וְדָרֶיהָ יִצְפּוּ לַדִּין.
וְיֶחָתוּ וְיֶחֶרְדוּ מֵאֵימַת הַדִּין.
כִּי גָדוֹל יוֹם הַדִּין. וּמִי
יְכִילֶנּוּ לְהִצְטַדֵּק בַּדִּין.
וְכָל־יוֹשְׁבֵי עַל־מִדִּין. וְכָל־
יְדֵעֵי דָּת וָדִין. וְכָל־שֶׁנַּעֲשֶׂה
בּוֹ דִּין. אוֹלַי יֵחָנֵן בְּשִׁעַת
הַדִּין. כִּי אֵין רַחֲמִים בַּדִּין.
וְלֹא יִשָּׂא פָּנִים בַּדִּין. וְהוּא
עֵד וּבַעַל דִּין. לָדַעַת בָּאָרֶץ
מַעֲשֵׂהוּ בַּדִּין. וּבְיַד־כָּל־
אָדָם יַחְתּוֹם דִּין. וּלְפִי
מִשְׁטָרוֹ יֵעָשֶׂה־לּוֹ דִּין.
וּכְפָעֳלוֹ יִפְעַל לוֹ דִּין.
וּמַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ אוֹתוֹ בַּדִּין.

וְאֶבֶן מִקִּיר תִּזְעָק בַּדִּין,
וְכָפִיס מֵעֵץ יַעֲנֶנָּה בַּדִּין,
הַכֹּל בֶּאֱמֶת וְהַכֹּל בְּדִין,
בְּמִדַּת רַחֲמִים וּבְמִדַּת
הַדִּין, וְהַיּוֹם הוּכַן עָמִים בּוֹ
לָדִין, לַעֲשׂוֹת אוֹת לְיוֹם
הַדִּין, וְכָל־נְפָשׁוֹת בּוֹ יָדִין:
וְהוּא עָשׂוּי חֹק זִכָּרוֹן, לְיוֹם
רִאשׁוֹן וְלִיוֹם אַחֲרוֹן, לְהַזְכִּיר
בּוֹ יִשֵּׁנֵי חֶבְרוֹן, בְּצִלָּם
לְהֶחְבִּיאוֹת חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן,
בָּהֶם לְהַצְדִּיק שָׂבִים
לְבִצָּרוֹן, תִּקְעֵי בַשּׁוֹפָר
וְקֹרְאֵי בְגָרוֹן, לְמִצְוֹא
בִּצְדָקָם מַעֲשֵׂה כִשָּׁרוֹן,
בָּם לְדַנִּיֵּל מֵאַף וְחָרוֹן:
וּכְשָׁמַר אָב דֶּרֶךְ מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה, יַעֲשֶׂה לְנִינָיו
בְּמִשְׁפָּט חֶסֶד וּצְדָקָה,

und der Stein aus der Mauer zeihet im Gericht, und der Sparren aus dem Getäfel giebt eine Antwort im Gericht, — Alles nach Wahrheit, nach strengem Gericht, — ob er Gnade verdiene, ob die Strenge des Gerichts. Der heutige Tag ist bestellt, die Völker zu führen ins Gericht, Zeichen und Urbild von je als Tag des Gerichts; die Seelen treten an ihm vors Gericht. Zum Gedächtniß er, der von Gott gesetzte, an den ersten Weltbeginn und ans Gericht, das letzte, — an die, so in Chebrons Höhle ruh'n [1]), daß in ihrem frommen edlen Thun Schutz und Schirm des Scharons Lilie [2]) finde, sie zu befreien von Schuld und Sünde, die nach des Heiligthums Gründung verlangen, wenn bei des Schofars Hall brünst'ge Gebete sich ihnen entrangen, daß Jener Thaten und Werke, die frommen, den späten Sprossen zu Gute kommen, daß dem Gericht und der Strafe sie seien entnommen. Und wie der Urahn wahrte des Rechtes, der Milde, so erweise seinen Sprossen im Gericht Gnad' und Milde;

[1]) Die Erzväter und Mütter des Volkes

[2]) Aus dem Hohenliede (2, 1.) entlehnte symbolische Benennung Israels.

וכיונת אלם זרע לצדקה,
יקצרו ניניו אמת וצדקה,
וכנתן לתם באמת צדקה,
יתן לניניו אמת וצדקה,
וכפא כבוד מתקן בצדקה,
לפניו יעמוד מליץ וילמד
צדקה. ובעלות שופר
מדלי צדקה. יחננו
ויפגיעו אבות הצדקה,
ויאמרו לפני אוהב צדקה,
חלילה לך מרבר בצדקה,
מעשות משפט בלא צדקה,
ובמקום משפט אין צדקה,
ובאין משפט יש צדקה,
ואתה במשפט תעשה
צדקה. לשפוט תבל
במעשה הצדקה. ומכון
כסאך משפט וצדקה,
ובחפשך מעשים מבלי
צדקה. הזכר לטוב מעט
בצדקה. ובמתנת חנם
תעשה צדקה. לפתוח למו
אוצרות הצדקה. ואם

und wie jener zum Opfer bereite Dulder gesäet fromme Milde, laß ernten seine Nachkommen der Gnaden Milde; und wie dem Untadligen Du gewährtest ob seiner Treue Deine Lieb' und Milde, so gewähre seinen Kindern Lieb' und Milde. Und wenn Deiner Allmacht Thron steht aufgerichtet in Milde, laß auftreten den Anwalt zum Spruch der Milde. Und schallet des Schofars Ton von denen, die baar sind der Werke der Frommen, o laß zu Dir das Flehen der Väter kommen; mögen sie vor Dir, der Du liebest den Sinn, den frommen, sprechen: O laß im Rechte die Gnade walten, und nicht in Strenge wolle Gericht Du halten, und statt des Rechtes laß die Gnade schalten! O nach Mild' und Erbarmen richte die Welt, auf Gnad' und Huld sei Dein Thron gestellt! — Und prüfst Du die Werke und findest Du uns arm, an Verdiensten baar, o nimm des wenigen Guten in Gnaden wahr! Und als Geschenk Deiner Gnade sei uns Dein Heil beschieden; aufthu' uns die Pforten zum Segen und Frieden!

יָצְאָה גְּזֵרָה דְּרוּקָה. לְהַבִּיל יְשֵׁבֵי אַרְנָא. בְּבוּקָה וּמְבוּקָה
וּמְבֻלָּקָה. הִסְתַּבֵּל בַּתַּבְנִית אֲשֶׁר בַּכֶּפֶא חֲקוּקָה. וּבַתֵּבָה
אֲשֶׁר תַּחְתָּיו פְּקוּקָה. יַנְפִּישׁוּת צוּרִים בְּתוֹכָהּ נְקוּקָה.
וּבֶעָטָרָה אֲשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ זְקוּקָה. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל בְּכִנּוּי
מְחֻזָּקָה. וּבִרְמוּת שְׁבָטִים מְיֻחָקָה. וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן
בְּחֻזָּקָה. וּבָם אֶשָּׂאֵנָּה וּבָם אֶתְחַזָּקָה: כִּי בְשִׁבְתּוֹ בַכִּסֵּא
לְשָׁפְטִי. יַעַמְדוּ כֻלָּם לְפָנַי שׁוֹפְטִי. לְהַדְּמִים בַּשּׁוֹפָר
בַּעַל מִשְׁפָּטִי. לְהָלִיץ בַּעֲדִי וְלִזְכוּת יִשְׁפְּטִי. וּכְמִשְׁפְּטֵי
הַגּוֹיִם בְּלִי לְשָׁפְטִי. כִּי לָאוֹר יוֹצִיא מִשְׁפָּטִי. וְנֹגַהּ כָּאוֹר
תִּהְיֶה בְּהִשָּׁפְטִי: רֹאשׁוֹ בֶּתֶם פָּז לְצַדְּקִי. לְבוּשֵׁהּ כְּתָלָג
חִוֵּר לְנַקִּי. וּשְׂעַר רֹאשֵׁהּ כַּעֲמַר נָקִי. כְּנַקָּה לֹא יְנַקֶּה
לְנַקֵּי. בְּאָמֶר יְמַלֵּט אִי־נָקִי. וְהוּא רוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת[1] מַבְהִיקִי.
וְיוֹשֵׁב בְּחַדְרֵי תֵימָן כְּבָקִי. בִּגְבוּל בִּנְיָמִן [2]בְּצֶלְצַח לְנַקִּי:
וְרַגְלֵי הַחַיּוֹת אֲשֶׁר בְּמִישׁוֹר עֲרָבוֹת. וְעַד לְמַעְלָה
לְמַעְלָה רָבוֹת. וְסִלְסוּל לְבָרוּחַ מְמֻקוֹמוֹ מַרְבּוֹת. וּפוּרְדוֹת
וּמַשִּׁיקוֹת סְלִיחָה לְהַרְבּוֹת. לְהַצְדִּיק בְּמִשְׁפָּט אַלְפֵי
רְבָבוֹת. כְּמַרְאֵה בָזָק רָצוֹת וְשָׁבוֹת. וּמֵרְאוֹת תְּמוּנַת
דְּמְיוֹן מִתְחַבְּאוֹת. וּמַטִּיפוֹת כְּנֹפֶת רִשְׁפֵּי שַׁלְהֶבוֹת.
לְהֲעָשׂוֹת נָהָר דִּינוּר אֵשׁ לֶהָבוֹת: וְעַל־רָאשֵׁיהֶם נָטוּי
בְּמוֹרָא. דְּמוּת רָקִיעַ כְּקֶרַח הַנּוֹרָא. וּשְׁמֵי מָעְנָה מָקוֹם
מַה־נּוֹרָא. וְשָׁם אִתּוֹ שְׂרָא נְהוֹרָא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּאֶבֶן
יָקָרָה. כְּמַרְאֵה אֶבֶן סַפִּיר כֵּס תִּפְאָרָה. וּבוֹ יֹשֵׁב עֹטֶה
אוֹרָה. חֹצֵב מִפִּיו תַּלְמוּד תּוֹרָה. וּמִשָּׁם שׁוֹמֵעַ שַׁוְעַת
עֲתִירָה. וּמִימִינוֹ אֵשׁ דָּת כְּתוֹרָה: וְשָׁם בְּיָמִין יֵשׁ
חַלּוֹנוֹת. בְּצַד רָאשֵׁי הַכְּרוּבִים כְּמָעוֹנוֹת. כִּי דֶּרֶךְ אוֹתָן

1) bestrahlen. — 2) Ortsname beim Heiligthum.

חַמְדוֹנוֹת. יַאֲזִין תְּפִלּוֹת וְיַקְשִׁיב תְּחִנּוֹת. פְּעָמִים פְּתוּחוֹת וּפְעָמִים צְפוּנוֹת. בְּכֵן עִתִּים הֵם לְהִתְעַנּוֹת. בְּעֵת רָצוֹן לְהִפָּתֵחַ וּלְהֵעָנוֹת. וּכְשֶׁיַּחְפּוֹץ רַחוּם לְשָׁעוֹת וְלַעֲנוֹת. יְגַזֵּר וְיִפָּתְחוּ אוֹתָן הַחַדְוֹנוֹת. וְיֵצְאוּ בָם אֶלֶף וּשְׁמֹנָה מֵאוֹת. הַמְלִיצִים יֹשֶׁר מִשְׁפָּט לְנָאוֹת. וְיַקְבְּלוּ תְּפִלּוֹת מִלְּבוֹת בָּאוֹת. וְיִתְגּוֹם בְּרֹאשׁ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. בְּכֶתֶר וָגֵזֶר בְּרֹאשׁוֹ לְהֵרָאוֹת. עֲשׂוֹת בָּמוֹ לְטוֹבָה אוֹת. בְּיוֹם תְּרוּעָה מוֹפֵת לְהֵרָאוֹת: וְאָז אֵלִים יְשַׁלְּשׁוּ קְדֻשּׁוֹת. שְׁתַּיִם לְעֻמַּת קָדוֹשׁ מִתְפָּרְשׁוֹת. וְאַחַת בְּרֹאשׁ קָדוֹשׁ מַקְדִּישׁוֹת. וְקָדוֹשׁ בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. מְיַדּוֹ נָתַן שְׁתֵּי קְדֻשּׁוֹת. וְיַקְדֵּשׁ בְּאַחַת מִשָּׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת. וְיֵעָרֵב־לוֹ מִלְּמַטָּה שָׁלֹשׁ תְּקִיעוֹת כְּמוֹ מִלְמַעְלָה שָׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת:

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Gem. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Vorb. כתוב (Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

Gem. קדוש (Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

Gem. אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

Der Name d. Verfassers in 2-fachen Akrostichon: Binjamin b. Schemuel (Amanu) um 4820 = 1060.

וְחַיּוֹת, בּוֹעֲרוֹת מַרְאֵיהֶן בְּגַחֲלֵי־אֵשׁ: בְּזַחַל סוֹבְלוֹת כָּם אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרֹשֶׁי לַבַּת אֵשׁ: נֶאֱם הַדָּבוּר מְשָׁמְעוֹ הַנּוֹתֵן בָּאֵשׁ: יִסְבְּלוּ סֶבֶל נוֹזְלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: עָיִר לָז לֶלֶז וְלֹא נִשְׁקַעַת הָאֵשׁ: מְשֻׁלָּחִים יָד שְׂרָפִים תַּרְתֵּי כַּנְפֵי־אֵשׁ: מְשָׁלְכִים בְּכַנְפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִכְוָרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָחִים כָּם כַּדּוֹנֵג מִיפְנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְהַשְׁמָלָה מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנִנְהּ סָבִיב כַּקֶּשֶׁת בַּעֲנַן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב הַחַיּוֹת דְּאוֹת בַּאֲנַפֵּי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בְּרוּחַ בְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי קוֹל בְּלַהַב אֵשׁ: מָאֻחָד פֶּתֶר בְּפֶלֶל בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁפִּיעוֹ שֶׁרֶף לְהַט שָׁבִיב אֵשׁ: וּמְזַעֲזְעִים חֵילֵי מְרוֹם מְשֻׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמְרַעֲשׁ מִתְגַּלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵּם אֵשׁ: אַף רְקִיעִים אֲחָזָתַם חֲרֵדַת אֵשׁ: אָז יְשַׁלְּשׁוּ בַקֹּדֶשׁ לַנִּשְׁפָּט בָּאֵשׁ: לִשְׂמֹאל וּלְיָמִין שְׁנֵי שַׂרְפֵי־אֵשׁ: לוֹאֲטִים הֵרֶנָּל מִלְהַזְכִּיר עֶגֶל אֵשׁ: אָנָא עֻזּוּז וְגִבּוֹר נַעֲרִין בְּכִתֵּי אֵשׁ: אֵלֶיךָ הַעַל שָׁוַע לוֹקְחֵי דַּת אֵשׁ: מְבָעֵל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי עֲצִים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְצַל מִמְּדוֹרַת עֲצִים וָאֵשׁ: נָא אֵם הֶטְאָה נִמְשָׁכָה וּבְעֵרָה כָּאֵשׁ: נִחוּמֶיךָ יְגֹלְלוּ בְּשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ: וְהַכְפֵּא יַפְגִּיעַ לְרוֹכֵב בִּמְרְכָּבֹת אֵשׁ: וְיֵשֶׁר יְלִיצוּ בַעֲדֵינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

Vorb. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד־ יי מִמְּקוֹמוֹ: ז׳

Gem. מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי

בָּרוּךְ (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

מִמְּקוֹמְךָ Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen

תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד
תִּשְׁכּוֹן: תִּתְנַדַּל
וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ
יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר
וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים:
וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה
מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר
הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ
עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ
צִדְקֶךָ:

wirst in Zijon, bald in unſeren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruſchalajim für alle Geſchlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unſere Augen mögen ſchauen Dein Reich, wie das in den Sängen in Deiner Verherrlichung geſprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Geſalbten:

וְאֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת כַּסְאֶךָ מַרְאֵיהֶן
כְּגַחֲלֵי־אֵשׁ: נַאֲוָתְךָ כְּמַהֲנַה רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת
שִׁבְנְךָ כְּעֵין הַשַּׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא כְּהַרְאוֹתְךָ נַחַת זְרוֹעֲךָ
בָּאֵשׁ: וְיַחְתּוּ וְיִפְּסוּ מְשַׁנְּאֶיךָ כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: זָעוּ מִיּוֹם תִּקַּע
חֲרֵדֵי דָבְרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינְךָ נִשְׁפַּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם
יִכּוֹן כִּקְטֹרֶת נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יֶחְשֹׁב מֵעוּט חֶלְבָּם וְדָמָם כְּנִיחוֹחַ
מִן־הָאֵשׁ: כְּשֵׁה מַעֲשׂ אֵיתָן מְצֹל מֵאֵשׁ: לְיוֹם צָרָה יֶעֱמַד לְבָאֵי
בַּמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עֶרֶךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ: נִינְיוֹ בָּהּ יִנָּצְלוּ
מִפְּדוּרַת עֲצִים וָאֵשׁ: סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר בְּנָחַת עַמּוּד אֵשׁ:
עֻזָּה אַהֲבָתָם תְּזוּכוֹר רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תִּשְׁבִּי יְחִדָּךְ
בַּעֲנָנִית אֵשׁ: צוֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה הוֹגֵי דַת אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ
אֲשֶׁר חָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצֵּה שְׁכֻנְךָ בְּתוֹכָהּ לְכָבוֹד סְבִיבָהּ
חוֹמַת אֵשׁ: שְׁעֵה שַׁוְעַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל
קָדְשֶׁךָ וְאַל תִּתְאַשׁ: תְּמִימֶיךָ יַמְלִיכוּךָ כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

Vorb. מַמְקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בָּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

G m. u. Vorb. יְמָלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

(Gem.) Der Ewige wird herrſchen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geſchlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

לדור (Vorb.) In alle Geſchlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe ausſprechen, und dein Preis, unſer Gott, ſoll aus unſerem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König biſt Du.

(*וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת

*) Ueberſetzung ſiehe Seite 92.

קֶרֶן לְדָוִד עִבַּדְתָּ וַעֲרוּכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בְּמַהֲרָה בְיָמֵינוּ׃
וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמְחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (am Sabbath הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה)
מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן

אֲבוֹתֵינוּ. וְזָכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם זִכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Boib. שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת

חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

(Am Sabbath fällt אבינו מלכנו aus).

Oeffnen der Bundeslade.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צָר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּי מְשַׂטְּנֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וְפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח
רְפוּאָה שְׁלֵמָה
לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע
רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה
וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה
וְכַלְכָּלָה׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכֻיּוֹת׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח־לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע׃

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יְחוּדֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ
וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ
שְׁמֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם
(לְעֵינֵינוּ) נִקְמַת דַּם־
עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ אִם־לֹא
לְמַעֲנֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ
וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ
מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein

צְדָקָה וְחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Verdienst. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

קדיש שלם. — Schließen der Bundeslade.

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

Keiner ist wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, der Ewige wird herrschen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen seinem Volke; der Ewige segne sein Volk mit Frieden!

אַב הָרַחֲמִים. הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים׃

Vater des Erbarmens! Erweise Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruschalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah sagt man dieses:)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

ויהי Und es geschah, wenn aufbrach die Bundeslade, da sprach Moscheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß sich zerstreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich hassen, vor Deinem Angesichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruschalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

Dreimal.

רִבּוֹן הָעוֹלָם, מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ, וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בֵּיתֵנוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים, וְסַלַּח־לָנוּ מְכַפֵּר־לָנוּ וּמֹחֵל חַטֹּאתֵינוּ וּמַעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְשָׁעֵינוּ, וְזָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה, וְתֵן־לָנוּ רֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבֹּשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֶרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם

Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

„Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen

מִצְוֹתֶיהָ וְשַׂכְּלֵנוּ בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל שְׁמֹעַ סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ. וְתַגְזֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמְּלָכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יְהִי Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

יְהִיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

וְאַנִי Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Dreimal.

בָּרִיךְ Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרָא עָלְמָא. בָּרִיךְ כְּתָרֵךְ וְאַתְרֵךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפְרָקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין: יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי

וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אַתָּה הוּא זָן לַכֹּל וּמְפַרְנֵס לַכֹּל. אַתָּה הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּל. אַתָּה הוּא שַׁלִּיט עַל מַלְכָיָא וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא קַמֵּהּ וּמְקַמָא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רְחִיצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמִכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וְנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבְוָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דְּלִבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ יי | אֶחָד׃ Vorb. u. Gem.

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ׃ Vorb. u. Gem.

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גַּדְּלוּ לַיי אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃ Vorb.

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לְךָ יי הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה Gem.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden, Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאָהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל־נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֶּר:

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen und rette unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Beschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

אָב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש״ץ על הבימה מניח ספרית על השלחן ופותח ואומר:

וַיַּעֲזֹר וַיָּגֶן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ

גָּדֵל לֵאלֹהֵינוּ וְתֵנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קָרֵב. יַעֲמוֹד (אלוני בר אלוני הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Gem. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

(Gem) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unsere Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

Vorlesung aus der Thorah.—קורין בתורה בפ׳ ויראו (בראשית כ״א).

(1. B. M. Cap. 21.)

וַיהוָה פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר: וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֵּן

וי Und der Ewiger bedachte Sarah, wie Er gesprochen, und der Ewige that der Sarah, wie Er geredet. Und Sarah ward schwanger

und gebar dem Abraham einen Sohn auf sein Alter um die Frist, die Gott verheißen hatte. Und Abraham nannte den Namen seines Sohnes, der ihm geboren worden, den ihm Sarah gebar, Jizchak. Und Abraham beschnitt seinen Sohn Jizchak zu acht Tagen, wie ihm Gott geboten hatte.

ואברהם Und Abraham war hundert Jahre alt, als ihm geboren wurde sein Sohn Jizchak. Da sprach Sarah: Ein Lachen hat mir Gott gemacht; wer es hört, wird über mich lachen. Und sprach weiter: Wer hätt' es dem Abraham gesagt: Sarah säugt Kinder! Doch habe ich einen Sohn geboren auf sein Alter.

Und der Knabe wuchs und ward entwöhnt, und Abraham machte ein großes Gastmahl am Tage der Entwöhnung des Jizchak. — Da sah Sarah den Sohn Hagars, der Mizrischen, den sie dem Abraham geboren hatte, spotten. Und sie sprach zu Abraham: Treib' aus diese Magd und ihren Sohn; denn nicht erben soll der Sohn dieser Magd mit meinem Sohne, mit Jizchak. Und die Sache war sehr leid in den Augen Abrahams um seines

לִזְקֻנָיו לַמּוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר
אֹתוֹ אֱלֹהִים: וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלַד־לוֹ
אֲשֶׁר־יָלְדָה־לּוֹ שָׂרָה יִצְחָק:
וַיָּמָל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק
בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנַת יָמִים כַּאֲשֶׁר
צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים:
לוי וְאַבְרָהָם בֶּן־מְאַת שָׁנָה
בְּהִוָּלֶד לוֹ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ:
וַתֹּאמֶר שָׂרָה צְחֹק עָשָׂה
לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק־
לִי: וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל
לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה בָנִים
שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֵן לִזְקֻנָיו:
וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל וַיַּעַשׂ
אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָּדוֹל בְּיוֹם
הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק: (נשבת נ)
וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר
הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יָלְדָה
לְאַבְרָהָם מְצַחֵק: וַתֹּאמֶר
לְאַבְרָהָם גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת
וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־
הָאָמָה הַזֹּאת עִם־בְּנִי עִם־
יִצְחָק: וַיֵּרַע הַדָּבָר מְאֹד
בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדֹת

בְּנוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־
אַבְרָהָם אַל־יֵרַע בְּעֵינֶיךָ
עַל־הַנַּעַר וְעַל־אֲמָתֶךָ כֹּל
אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה
שְׁמַע בְּקֹלָהּ כִּי בְיִצְחָק
יִקָּרֵא לְךָ זָרַע׃ ישראל
(וכשנת ד) וְגַם אֶת־בֶּן־הָאָמָה
לְגוֹי אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ
הוּא׃ וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם ׀
בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת
מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־
שִׁכְמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ
וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר
שָׁבַע׃ וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן־
הַחֵמֶת וַתַּשְׁלֵךְ אֶת־הַיֶּלֶד
תַּחַת אַחַד הַשִּׂיחִם׃ וַתֵּלֶךְ
וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק
כִּמְטַחֲוֵי קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה
אַל־אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיֶּלֶד
וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד וַתִּשָּׂא אֶת־
קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ׃ וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים
אֶת־קוֹל הַנַּעַר וַיִּקְרָא מַלְאַךְ
אֱלֹהִים ׀ אֶל־הָגָר מִן־
הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־
לָּךְ הָגָר אַל־תִּירְאִי כִּי־

Sohnes willen. Aber Gott sprach zu Abraham: Nicht lasse dir es leid sein wegen deiner Magd! In allem, was Sarah dir sagt, höre auf ihre Stimme; denn in Jizchak wird dir ein Same genannt werden.

וגם Doch auch den Sohn der Magd werde ich zu einem Volke machen, weil er dein Same ist. Da machte sich Abraham auf am Morgen und nahm Brot und einen Schlauch Wasser und gab der Hagar, legte es auf ihre Schulter sammt dem Kinde und entließ sie. Und sie gieng und verirrte sich in der Wüste Beer-Scheba. Und das Wasser war ausgegangen im Schlauche, und sie warf das Kind unter einen der Bäume. Und sie ging und setzte sich fernab um einen Bogenschuß; denn, sagte sie, ich mag nicht zusehen dem Sterben des Kindes. So saß sie fernab und erhob ihre Stimme und weinte. Und Gott hörte die Stimme des Knaben. Da rief ein Engel Gottes vom Himmel der Hagar zu und sprach: Was ist dir, Hagar? Fürchte dich nicht; denn Gott hat ge-

שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל־קוֹל
הַנַּעַר בַּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם:
(בשבת ה) קוּמִי שְׂאִי אֶת־
הַנַּעַר וְהַחֲזִיקִי אֶת־יָדֵךְ בּוֹ
כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׂימֶנּוּ:
וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־עֵינֶיהָ
וַתֵּרֶא בְּאֵר מָיִם וַתֵּלֶךְ
וַתְּמַלֵּא אֶת־הַחֵמֶת מַיִם
וַתַּשְׁקְ אֶת־הַנָּעַר: וַיְהִי
אֱלֹהִים אֶת־הַנַּעַר וַיִּגְדָּל
וַיֵּשֶׁב בַּמִּדְבָּר וַיְהִי רֹבֶה
קַשָּׁת: וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּארָן
וַתִּקַּח־לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם: פ רביע (בשבת ו)

וַיְהִי בָּעֵת הַהִוא וַיֹּאמֶר
אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ
אֶל־אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים
עִמְּךָ בְּכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה
עֹשֶׂה: וְעַתָּה הִשָּׁבְעָה לִי
בֵּאלֹהִים הֵנָּה אִם־תִּשְׁקֹר
לִי וְלִנִינִי וּלְנֶכְדִּי כַּחֶסֶד
אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי עִמְּךָ תַּעֲשֶׂה
עִמָּדִי וְעִם־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
גַּרְתָּה בָּהּ: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם
אָנֹכִי אִשָּׁבֵעַ: וְהוֹכַח

hört auf die Stimme des Knaben dort, wo er ist. — Stehe auf, nimm den Knaben, fasse ihn mit deiner Hand! denn zu einem großen Volke werde Ich ihn machen. Und Gott öffnete ihre Augen, und sie sah einen Wasserborn und ging hin und füllte den Schlauch mit Wasser und gab dem Knaben zu trinken. Und Gott war mit dem Knaben, daß er aufwuchs, und er wohnte in der Wüste und ward ein Bogenschütze. Und er wohnte in der Wüste Paran, und seine Mutter nahm ihm ein Weib aus dem Lande Mizrajim.

ויה Und es geschah um diese Zeit, da sprach Abimelech und Pichol, sein Heerführer, zu Abraham also: Gott ist mit dir in Allem, was du thust. Und nun schwöre mir bei Gott zur Stelle, daß du nicht trüglich handelst gegen mich, mein Kind und meinen Enkel. Dieselbe Liebe, die ich dir erwiesen, sollst du auch mir erweisen und dem Lande, in welchem du geweilt hast. Und es sprach Abraham: Ich will schwören. Und Abraham

אַבְרָהָם אֶת־אֲבִימֶלֶךְ עַל־
אֹדוֹת בְּאֵר הַמַּיִם אֲשֶׁר
גָּזְלוּ עַבְדֵי אֲבִימֶלֶךְ׃
וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ לֹא יָדַעְתִּי
מִי עָשָׂה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
וְגַם־אַתָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִי וְגַם
אָנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי בִּלְתִּי
הַיּוֹם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם צֹאן
וּבָקָר וַיִּתֵּן לַאֲבִימֶלֶךְ
וַיִּכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית׃
חמישי (ובשבת ז) וַיַּצֵּב
אַבְרָהָם אֶת־שֶׁבַע כִּבְשֹׂת
הַצֹּאן לְבַדָּהֶן׃ וַיֹּאמֶר
אֲבִימֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה
הֵנָּה שֶׁבַע כְּבָשֹׂת הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ לְבַדָּנָה׃ וַיֹּאמֶר
כִּי אֶת־שֶׁבַע כְּבָשֹׂת תִּקַּח
מִיָּדִי בַּעֲבוּר תִּהְיֶה־לִּי
לְעֵדָה כִּי חָפַרְתִּי אֶת־
הַבְּאֵר הַזֹּאת׃ עַל־כֵּן
קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בְּאֵר
שָׁבַע כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ
שְׁנֵיהֶם׃ וַיִּכְרְתוּ בְּרִית
בִּבְאֵר שָׁבַע וַיָּקָם אֲבִימֶלֶךְ
וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ וַיָּשֻׁבוּ

stellte den Abimelech zur Rede wegen des Wasserborns, den die Knechte Abimelechs geraubt hatten. Und Abimelech sprach: Ich weiß nicht, wer das gethan hat; denn weder du hast es mir gesagt, noch habe ich es gehört, außer heute. Und Abraham nahm Schafe und Rinder und gab dem Abimelech, und sie schlossen beide einen Bund.

ויצב Und Abraham stellte die sieben Lämmer abgesondert. Da sprach Abimelech zu Abraham: Was ist es mit diesen sieben Lämmern, die du abgesondert hingestellt hast? Und er sprach: Weil du sieben Lämmer nehmen sollst aus meiner Hand, damit es mir zum Zeugniß diene, daß ich gegraben diesen Born. Daher nannte man diesen Ort Beer-Scheba, weil sie dort beide geschworen. Und sie schlossen einen Bund in Beer-Scheba. Dann machte sich auf Abimelech und sein Heerführer Pichol und kehrten zurück in das

אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים: וַיִּטַּע אֶשֶׁל בִּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְרָא־שָׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם: וַיָּגָר אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים: פ

Land Pelischtim. Und er pflanzte eine Tamariske in Beer-Scheba und rief dort an den Namen des Ewigen, des Gottes der Ewigkeit. Und Abraham weilte im Lande der Pelischtim. viele Tage.

מניחין ס"ת שני אצל הראשון ואומרים חק על שניהם ומגביהין וגוללין ס"ת שקראו בו ופותחין ס"ת ב' וקורין למפטיר בפ' פינחס (במדבר כ"ט א'—ו'.)

(4. Mos 29, 1—6.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל: וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה:

וּבחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Öl, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, euch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם
מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־
חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ
וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ
בִּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה
בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וְהַצֶּדֶק:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(1. Samuel 1, 1—2, 10.)

הפטרת יום א׳ של ראש השנה
(בשמואל א׳ א׳—ב׳ י׳).

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד
מִן־הָרָמָתַיִם צוֹפִים

ויהי Und es war ein Mann von Ramathajim Zofim vom Gebirge Efrajim, und sein

מֵהַר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ
אֶלְקָנָה בֶּן־יְרֹחָם
בֶּן־אֱלִיהוּא בֶּן־תֹּחוּ
בֶּן־צוּף אֶפְרָתִי׃
וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם
הָאַחַת חַנָּה וְשֵׁם
הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי
לִפְנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה
אֵין יְלָדִים׃ וְעָלָה
הָאִישׁ הַהוּא מֵעִירוֹ
מִימִים יָמִימָה
לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ
לַיהוָה צְבָאוֹת
בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי
בְנֵי־עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס
כֹּהֲנִים לַיהוָה׃ וַיְהִי
הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה
וְנָתַן לִפְנִנָּה אִשְׁתּוֹ
וּלְכֹל־בָּנֶיהָ וּבְנוֹתֶיהָ
מָנוֹת׃ וּלְחַנָּה יִתֵּן
מָנָה אַחַת אַפַּיִם כִּי

Name war Elkanah, Sohn Jerocham, Sohnes Elihu, Sohnes Tochu, Sohnes Zuf, ein Efrathi. Und er hatte zwei Weiber; der Name der einen war Channah, und der Name der andern Peninnah. Es hatte aber Peninnah Kinder, und Channah hatte keine Kinder. Und derselbige Mann gieng hinauf in seiner Stadt von Jahr zu Jahr, sich zu bücken und zu opfern vor dem Ewigen der Heerschaaren in Schiloh; und daselbst waren die beiden Söhne des Eli, Chofni und Pinechas, Priester dem Ewigen. War nun der Tag, da Elkanah opferte, so gab er der Peninnah, seinem Weibe, und all ihren Söhnen und Töchtern Theile. Aber der Channah gab er ein Theil zwei; denn die Channah

liebte er sehr, obschon der Ewige ihren Mutterschoß verschlossen hatte. Und es kränkte sie ihre Nebenbuhlerin, Kränkung über Kränkung, um sie einzuschüchtern; denn verschlossen hatte der Ewige ihren Mutterschoß. Und wie Er also that Jahr für Jahr, so oft sie hinaufging in das Haus des Ewigen, so kränkte sie sie, daß sie weinte und nicht aß. Da sprach zu ihr Elkanah, ihr Mann: Channah, warum weinest du und warum issest du nicht und warum ist deinem Herzen weh? Bin ich Dir nicht lieber denn zehn Söhne? Und Channah stand auf, nachdem sie gegessen zu Schiloh und nachdem sie getrunken. Und Eli der Priester saß auf dem Stuhle an der Pfoste des Tempels des Ewigen. Sie

אֶת־חַנָּה אָהֵב וַיהוָה
סָגַר רַחְמָהּ׃ וְכִעַסַּתָּה
צָרָתָהּ גַּם־כַּעַס
בַּעֲבוּר הַרְּעִמָהּ כִּי־
סָגַר יְהוָה בְּעַד
רַחְמָהּ׃ וְכֵן יַעֲשֶׂה
שָׁנָה בְשָׁנָה מִדֵּי
עֲלֹתָהּ בְּבֵית יְהוָה
כֵּן תַּכְעִסֶנָּה וַתִּבְכֶּה
וְלֹא תֹאכַל׃ וַיֹּאמֶר
לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁהּ
חַנָּה לָמָּה תִבְכִּי
וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי
וְלָמָּה יֵרַע לִבֵּךְ
הֲלוֹא אָנֹכִי טוֹב לָךְ
מֵעֲשָׂרָה בָנִים׃
וַתָּקָם חַנָּה אַחֲרֵי
אָכְלָהּ בְּשִׁלֹה וְאַחֲרֵי
שָׁתֹה וְעֵלִי הַכֹּהֵן
יֹשֵׁב עַל הַכִּסֵּא עַל־
מְזוּזַת הֵיכַל יְהוָה׃

וְהִיא מָרַת נָפֶשׁ
וַתִּתְפַּלֵּל עַל־יְהוָה
וּבָכֹה תִּבְכֶּה׃ וַתִּדֹּר
נֶדֶר וַתֹּאמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אִם־רָאֹה
תִרְאֶה בְּעֳנִי אֲמָתֶךָ
וּזְכַרְתַּנִי וְלֹא־תִשְׁכַּח
אֶת־אֲמָתֶךָ וְנָתַתָּה
לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים
וְנָתַתִּיו לַיהוָה כָּל־
יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא־
יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ׃
וְהָיָה כִּי הִרְבְּתָה
לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה
וְעֵלִי שֹׁמֵר אֶת־פִּיהָ׃
וְחַנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת
עַל־לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ
נָעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא
יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ עֵלִי
לְשִׁכֹּרָה׃ וַיֹּאמֶר
אֵלֶיהָ עֵלִי עַד־מָתַי

aber war betrübten Gemüthes und betete zum Ewigen und weinte heftig und that ein Gelübde und sprach: Ewiger der Heerschaaren, wenn Du siehest auf das Elend Deiner Magd und mein gedenkest und nicht vergissest Deiner Magd und gewährest Deiner Magd männlichen Samen, so will ich ihn schenken dem Ewigen für all seine Lebenstage, und ein Scheermesser komme nicht auf sein Haupt. Und es geschah, als sie viel betete vor dem Ewigen, so beachtete Eli ihren Mund. Da nun Channah zu ihrem Herzen sprach, nur ihre Lippen sich bewegten, aber ihre Stimme nicht gehört wurde, so hielt sie Eli für eine Betrunkene. Und Eli sprach zu ihr: Bis wann willst du wie

תְּשַׁתֵּךְ הַסִּירִי
אֶת־יֵינֵךְ מֵעָלַיִךְ׃
וַתַּעַן חַנָּה וַתֹּאמֶר
לֹא אֲדֹנִי אִשָּׁה קְשַׁת־
רוּחַ אָנֹכִי וְיַיִן וְשֵׁכָר
לֹא שָׁתִיתִי וָאֶשְׁפֹּךְ
אֶת־נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה׃
אַל־תִּתֵּן אֶת־אֲמָתְךָ
לִפְנֵי בַת־בְּלִיָּעַל כִּי
מֵרֹב שִׂיחִי וְכַעְסִי
דִּבַּרְתִּי עַד־הֵנָּה׃
וַיַּעַן עֵלִי וַיֹּאמֶר לְכִי
לְשָׁלוֹם וֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
יִתֶּן אֶת־שֵׁלְתֵךְ אֲשֶׁר
שָׁאַלְתְּ מֵעִמּוֹ׃
וַתֹּאמֶר תִּמְצָא
שִׁפְחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ
וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ
וַתֹּאכַל וּפָנֶיהָ לֹא־
הָיוּ־לָהּ עוֹד׃ וַיַּשְׁכִּימוּ
בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי

eine Betrunkene thun? Lege ab deinen Weinrausch von dir! Da antwortete Channah und sprach: Nicht so, mein Herr! ein Weib schweren Gemüthes bin ich, und Wein und Berauschendes habe ich nicht getrunken, und so schüttete ich aus meine Seele vor dem Ewigen. Setze nicht deine Magd einer Tochter der Ruchlosigkeit gleich; denn aus der Fülle meines Kummers und meiner Kränkung habe ich bisher geredet. Und Eli antwortete und sprach: Gehe in Frieden, und der Gott Jisraels gewähre dein Begehr, das du von ihm begehret. Und sie sprach: Möge Gunst finden deine Magd in deinen Augen! — Und das Weib ging ihres Weges und aß, und ihr Angesicht war nicht mehr wie sonst. Und sie machten sich Morgens früh auf und bückten sich vor

יְהוָה וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ
אֶל־בֵּיתָם הָרָמָתָה
וַיֵּדַע אֶלְקָנָה אֶת־
חַנָּה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ
יְהוָה׃ וַיְהִי לִתְקֻפוֹת
הַיָּמִים וַתַּהַר חַנָּה
וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא
אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי
מֵיְהוָה שְׁאִלְתִּיו׃
וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה
וְכָל־בֵּיתוֹ לִזְבַּח
לַיהוָה אֶת־זֶבַח
הַיָּמִים וְאֶת־נִדְרוֹ׃
וְחַנָּה לֹא עָלָתָה כִּי־
אָמְרָה לְאִישָׁהּ עַד־
יִגָּמֵל הַנַּעַר וַהֲבִיאֹתִיו
וְנִרְאָה אֶת־פְּנֵי יְהוָה
וְיָשַׁב שָׁם עַד־עוֹלָם׃
וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה
אִישָׁהּ עֲשִׂי הַטּוֹב
בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד־

dem Ewigen und kehrten zurück und kamen in ihr Haus nach Ramah, und Elkanah erkannte Channah, sein Weib, und der Ewige gedachte ihrer. Und es geschah nach dem Umlauf der Zeit, da ward Channah schwanger und gebar einen Sohn und nannte seinen Namen Schemuel (Samuel), denn „vom Ewigen habe ich ihn begehrt". Und hinauf ging der Mann Elkanah und sein ganzes Haus, dem Ewigen das jährliche Opfer zu bringen und sein Gelübde. Aber Channah ging nicht hinauf, denn sie sprach zu ihrem Manne: Bis entwöhnt der Knabe ist, dann will ich ihn bringen, daß er erscheine vor dem Antlitz des Ewigen, daß er dort beständig bleibe. Und Elkanah, ihr Mann, sprach zu ihr: Thue was gut ist in Deinen Augen; bleibe daheim, bis du ihn

גָּמַל֖וֹ אֹתֹ֑ו אֶל־בֵּ֣ית יְהוָ֗ה שִׁלֹ֔ה וְהַנַּ֖עַר עִמָּֽם׃ וַיִּשְׁחֲט֖וּ אֶת־הַפָּ֑ר וַיָּבִ֥יאוּ אֶת־הַנַּ֖עַר אֶל־עֵלִֽי׃ וַתֹּ֕אמֶר בִּ֣י אֲדֹנִ֔י חֵ֥י נַפְשְׁךָ֖ אֲדֹנִ֑י אֲנִ֣י הָאִשָּׁ֗ה הַנִּצֶּ֤בֶת עִמְּכָה֙ בָּזֶ֔ה לְהִתְפַּלֵּ֖ל אֶל־יְהוָֽה׃ אֶל־הַנַּ֥עַר הַזֶּ֖ה הִתְפַּלָּ֑לְתִּי וַיִּתֶּן־יְהוָ֣ה לִ֔י אֶת־שְׁאֵלָתִ֖י אֲשֶׁר־שָׁאַ֥לְתִּי מֵעִמֹּֽו׃ וְגַם־אֲנִ֖כִי הִשְׁאִלְתִּ֣יהוּ

entwöhnt. Möge nur der Ewige sein Wort bestätigen! Und das Weib blieb daheim und säugte ihren Sohn, bis sie ihn entwöhnt. Und sie brachte ihn hinauf mit sich, nachdem sie ihn entwöhnt, mit drei Farren und einem Efah Mehl und einem Schlauch Wein und brachte ihn in das Haus des Ewigen nach Schiloh, und der Knabe war noch jung. Und sie schlachteten den Farren und brachten den Knaben zu Eli. Und sie sprach: Bitte, mein Herr! So wahr wie deine Seele lebt, mein Herr, bin ich das Weib, das bei dir hier gestanden, zum Ewigen zu beten. Um diesen Knaben habe ich gebetet, und der Ewige hat mir gewährt mein Begehr, das ich von ihm begehrt. Aber auch ich habe ihn geliehen dem Ewigen;

לַיהוָה כָּל־הַיָּמִים
אֲשֶׁר חָיָה הוּא שָׁאוּל
לַיהוָה וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁם
לַיהוָה׃ וַתִּתְפַּלֵּל
חַנָּה וַתֹּאמַר עָלַץ
לִבִּי בַּיהוָה רָמָה
קַרְנִי בַּיהוָה רָחַב
פִּי עַל־אוֹיְבַי כִּי
שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ׃
אֵין־קָדוֹשׁ כַּיהוָה
כִּי־אֵין בִּלְתֶּךָ וְאֵין
צוּר כֵּאלֹהֵינוּ׃ אַל־
תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְבֹהָה
גְבֹהָה יֵצֵא עָתָק
מִפִּיכֶם כִּי אֵל דֵּעוֹת
יְהוָה וְלוֹ נִתְכְּנוּ
עֲלִלוֹת׃ קֶשֶׁת גִּבֹּרִים
חַתִּים וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ
חָיִל׃ שְׂבֵעִים בַּלֶּחֶם
נִשְׂכָּרוּ וּרְעֵבִים
חָדֵלוּ עַד־עֲקָרָה

*ילו ק׳

all die Tage, die er lebt, ist er dem Ewigen geliehen. Und er bückte sich daselbst vor dem Ewigen. — Und Channah betete und sprach: Es jubelt mein Herz in dem Ewigen; erhöht ist mein Horn durch den Ewigen. Weit geöffnet ist mein Mund über meine Feinde; denn ich freue mich Deiner Hülfe. Keiner ist heilig wie der Ewige; denn niemand ist außer Dir, und es giebt keinen Hort wie unsern Gott. Häufet nicht Reden des Hochmuths, nicht gehe Trotz aus eurem Munde. Denn ein Gott der Gesinnungen ist der Ewige, und von ihm erwogen werden die Handlungen. Der Bogen der Helden bricht, und die Wankenden gürten Macht um. Satte vermiethen sich um Brot, und Hungrige feiern. Während die Unfruchtbare sieben gebiert,

יִלְדָּה שִׁבְעָה וְרַבַּת
בָּנִים אֻמְלָלָה׃ יְהוָה
מֵמִית וּמְחַיֶּה מוֹרִיד
שְׁאוֹל וַיָּעַל׃ יְהוָה
מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר
מַשְׁפִּיל אַף־מְרוֹמֵם׃
מֵקִים מֵעָפָר דָּל
מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן
לְהוֹשִׁיב עִם־נְדִיבִים
וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם
כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ
וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם תֵּבֵל׃
רַגְלֵי חֲסִידָו יִשְׁמֹר
וּרְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמוּ
כִּי־לֹא בְכֹחַ יִגְבַּר־
אִישׁ׃ יְהוָה יֵחַתּוּ
מְרִיבָו עָלָו בַּשָּׁמַיִם
יַרְעֵם יְהוָה יָדִין
אַפְסֵי־אָרֶץ וְיִתֵּן
עֹז לְמַלְכּוֹ וְיָרֵם קֶרֶן
מְשִׁיחוֹ׃

welkt hin die Kinderreiche. Der Ewige tödtet und macht lebendig, senkt in die Gruft und hebt empor. Der Ewige macht arm und macht reich, erniedrigt, doch erhöht Er auch, richtet empor aus dem Staube den Armen, aus dem Kothe erhöht Er den Dürftigen, daß Er ihn setze neben die Edlen, und den Thron der Ehre theilt Er ihnen zu. Denn des Ewigen sind die Pfeiler der Erde, auf die Er den Erdball gestellt. Die Tritte seiner Frommen wahret Er; aber die Frevler — in Finsterniß verstummen sie. Denn nicht durch Kraft obsiegt der Mann. Der Ewige, — zerschmettert sind seine Haderer, über ihnen in den Himmeln donnert Er. Der Ewige richtet die Enden der Erde und verleihet Macht seinem Könige und erhöht das Horn seines Gesalbten. —

*חֲסִידָיו ק׳ °מְרִיבָיו ק׳ *עָלָיו ק׳

(Segensſprüche nach der Haftarah.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים. צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת. הָאֵל הַנֶּאֱמָן. הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃

Gelobt seiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der ſpricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, deß jegliches Wort iſt Wahrheit und Gerechtigkeit.

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ. וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ (אָחוֹר) לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם. כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן (וְרַחֲמָן) אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

Bewährt biſt Du, Ewiger, unſer Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Ausſprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, biſt bewährt und barmherzig. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all ſeinen Ausſprüchen.

רַחֵם עַל־צִיּוֹן. כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ. וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

Erbarme Dich über Zijon, das iſt ja die Stätte unſeres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unſeren Tagen! Gelobt ſeiſt Du, o Ewiger, der erfreut Zijon durch ſeine Kinder!

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ. וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר. וְלֹא־יִנָּחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ

Erfreue uns, Ewiger, unſer Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauſes Davids, Deines Geſalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unſer Herz. Auf ſeinem Thron dann ſitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in ſeine Herrlichkeit ſich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen haſt Du ihm geſchworen, daß nicht

לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד׃

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) am Sabbath הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ. יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן׃

verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort (und für diesen Sabbathtag) und für diesen Tag des Gedächtnisses, den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, (zur Weihe und Ruhe,) zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet.)

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא. וּבְרִיוּת גּוּפָא. וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא׃ זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא־יְפַסֵּק וְדִי לָא־יִבָּטֵל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָן וְרַבָּנָן חֻבּוּרְתָא קַדִּישְׁתָא. דִּי בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי. וּלְרֵישֵׁי נַלְוָתָא. וּלְרֵישֵׁי מָתִיבְתָא. וּלְדַיָּנֵי דִּי־בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל־מַן דְּעָסְקִין

כַּלֵּי = דרשנים; כלה = דְּרָשָׁה.

בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְּעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְהוֹן. יְפֵישׁ חַייהוֹן. וְיִשְׁגֵּא יוֹמֵיהוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָּה לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפְּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא. וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא. וַהָא בְסַעֲדְהוֹן כָּל־זְמַן וָעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

המתפלל ביחידות אינו אומר יקום פורקן זה ולא מי שברך.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא. וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא־יִפְסָק. וְדִי לָא־יִבְטֵל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין. רַבְרְבַיָּא עִם זְעֵרַיָּא. טַפְלָא וּנְשַׁיָּא: מַלְכָּא דְּעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן. יְפֵישׁ חַייכוֹן. וְיִשְׁגֵּא יוֹמֵיכוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָּה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפְּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא. וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעֲדְכוֹן כָּל־זְמַן וָעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה. עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ. הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לָאוֹרְחִים. וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם. וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה. וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם. וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם. וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für den Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה. הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיַגְדִּיל וְיַנַּשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת־אֲדֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ הַקֵּיסָר

ווילהעלם הַשֵּׁנִי

וְאֶת־הַמַּלְכָּה הַקֵּיסָרִית הַגְּבִירָה

אויגוסטא ויקטאריא

יָרוּם הוֹדָם: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּם וְיִשְׁמְרֵם וּמִכָּל־צָרָה וְנָגַע וָנֶזֶק יַצִּילֵם וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלֵי הַמֶּלֶךְ וְיַפִּיל שׂוֹאֵי לְפָנָיו וּבְכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה יַצְלִיחַ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בִּלְבָבוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für den Landesherrn.

Herr der Welt und König der Könige, der Du von Deinem Glanze hast mitgetheilt den Sterblichen und dem Erdensohne von Deiner Macht, daß er in Recht und Redlichkeit schalte auf Erden, Frieden und Gerechtigkeit handhabe unter den Menschen! wir beten zu Dir um Deinen Schutz und Deine Gnade, um Deinen Segen und Beistand für unsern König und Herrn, den deutschen Kaiser,

Wilhelm den Zweiten.

Erhalte ihn in Kraft und Gesundheit, daß er lange und beglückt den Frieden und die Wohlfahrt seiner Völker wahre, daß er die Herrschaft, deren er waltet, ungetrübt und unverkümmert zum Heile seiner Nationen führe! Gieb seinen Unternehmungen und jeglichem Beginnen zum Heile seines Reiches Förderung, Gedeihen und Fortgang, Ruhm und Herrlichkeit seiner Regierung, Blüthe und Wohlstand seinem Lande, daß es in immer erhöhetem Glanze strahle und in Macht und Würde sich erhebe.

Segne unsere erhabene Kaiserin und Königin

Augusta Victoria

an der Seite ihres erlauchten Gemahls,

Segne den Kronprinzen und alle Glieder des königlichen Hauses. Segne die Minister und Räthe und alle diejenigen, die durch Wort und Rath, Blüthe und Gedeihen im Vaterlande zu fördern berufen sind, daß sie in Einsicht und Wahrheit ihre Aufgabe zum Heile der Gesammtheit erfüllen. Segne die Väter und Vertreter dieser Stadt und gieb allen aus Deinem Gnadenschatze Heil und Frieden. Halte fern von dieser Stadt und ihren Bewohnern wie von dem gesammten Vaterlande jedes Verderben und Weh, jede Störung und jedes Ungemach, Noth, Mangel und Krankheit, auf daß Segen und Wohlfahrt aller Orten herrsche und sich ausbreite. So sei es Dir wohlgefällig, Herr, in Deiner Gnade! **Amen!**

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen und hier sogleich אשרי יושבי ביתך S. 179 angefangen.)

Vom Schofar.

Der von uns als Neujahrstag begangene Erste des siebenten Monats wird in der heiligen Schrift nur als „Tag des Halles“ (יום תרועה) und „Gedächtniß des Halles“ (זכרון תרועה) bezeichnet, ohne nähere Angabe, was es mit diesem „Halle“ oder „Jubeln“ für eine Bewandtniß habe. Daß der Ton des Schofar gemeint sei, der an diesem Feste vernommen werden solle, wie an dem Versöhnungsfeste des Jubeljahres, stellt die Ueberlieferung fest, die einen eben so großen Reichthum in der Darlegung von Beziehung und Bedeutung des Schofartones entfaltet, als gerade hier das Bibelwort spärlich und fast räthselhaft nur andeutet. Das Instrument selbst, das Widderhorn, tritt in Verbindung mit der Opferung Isaaks, und wird durch den Widder, der für den schon zum Tode bereiten Erzvater eingetreten, die Beziehung auf jenen großen Akt der Gottergebung Abrahams, der das Theuerste willig zu opfern bereit war, so wie auf die segensvolle Verheißung Gottes nach jener schweren Prüfung nahe gelegt. In den biblischen Erzählungen, namentlich in den prophetischen Reden, tritt gerade der Schofar als das national-religiöse Instrument durchweg auf. Er erscheint als Begleiter der Offenbarung Gottes und ist zu den gewaltigen Naturstimmen, die in diesem erhabenen Vorgange erschütternd und erweckend vernommen wurden, gleichsam der eigens der religiösen Seite desselben entsprechende Ton. „Die Stimme des Schofars ertönte immer mächtiger. Moscheh redete und Gott antwortete ihm laut“ (2 M. 19, 19). Dies giebt ihm die eigene Weihe, er wird eine Art himmlischer Stimme, fehlt darum auch nirgends, wo eine erhabene Zukunft der Erlösung und Wiederbelebung, der Wiederherstellung und Erneuung Jisraels und der ganzen Welt, so wie eines Weltgerichtes, in prophetischer Schau verkündet wird, und mit Anspielung auf Ps. 81, 4—5 wird er das bedeutsame Zeichen des Gerichtstages, den Gott alljährlich in dem Jahresbeginne eingesetzt. (Jes. 18 3): „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn das Panier auf den

Bergen ragt, sehet hin, und wenn der Schofar erhallet, horchet!" (Sechar. 9, 14): „Und der Ewige, Gott, wird den Schofar erhallen lassen und einherziehen in den Wettern Themans." (Jes. 27, 13): „An demselbigen Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und es kommen die Verlorenen im Lande Aschur und die im Lande Mizrajim Verirrten, und bücken sich vor Gott auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim." So greift der Schofarton in die wunderbare Vergangenheit Jisraels zurück und in seine ideale Zukunft voraus, und er wird gleichzeitig ein Ruf der Erinnerung und Hoffnung. — Aber auch bei festlichen Vorgängen, bei der Einsetzung und Huldigung der Könige in Jisrael ward der Schofar vernommen (1 Kön. 1, 39). Daher der Ausdruck תרועת מלך „Königsjubel" (4 Mos. 23, 21). So erscheint er denn auch am Jahresbeginne gleichsam als Huldigungston für den als Herrn der Welt und der Geschicke der Menschen, als den, der die Lebensloose jedem Einzelnen zumißt und theilt, den in seinem Weltkönigthum anerkannten Gott Jisraels, wie denn im Tempel mit dem schmetternden Drommetenklange, dem Zeichen festlicher Erhebung, vereint sein Hall gehört wurde. „Es erhebt sich Gott beim schmetternden Klange, der Ewige beim Schofartone" (Ps. 47, 6). „Mit Drommeten- und Schofarklange jubelt vor dem Könige, dem Herrn" (Ps. 98, 6). So ist er der hörbare Ausdruck des Gedankens, welcher in der in den Malchujoth[1]) aus den geläufigen prophetischen Verkündigungen von dem Gottesreiche auf Erden, von der einmüthigen Anerkennung der göttlichen Herrschaft und Herrlichkeit in dem gläubig und willig zu seinem Dienste vereinten Jisrael so erhaben gefaßten Anschauung hervortritt, wie die Erinnerung an das Opfer Abrahams und die Offenbarung am Sinai in den Sichronoth und Schofaroth[2]) in ihm und durch ihn ihren Ausdruck finden. — Aber auch der Ton selbst, der „angstvoll sich brechende" und „stöhnende", aufschmetternde und lang aushallende, hat

[1]) Malchujoth ist der Name der ersten Abtheilung im Mußafgebete (S. 187—191).

[2]) Sichronoth heißt die zweite (S. 192—195); Schofaroth die dritte Abtheilung (S. 197—199) im Mußafgebete.

seine Symbolik gefunden. Er ist ein Werk- und Mahnruf an das in sündigem Weltwesen eingeschlafene Gewissen zur Reue und Ermunterung, zu neuem dem Dienste Gottes und der Erfüllung seiner Lehre und Gebote geweiheten Leben. — „Wiewohl das Blasen auf dem Schofar am Jahresbeginne ein biblisches Gebot ist, so enthält es doch die Andeutung: Ihr Schlafende, wachet auf aus eurem Schlafe, und ihr Betäubte, raffet euch auf aus eurer Betäubung! Prüfet eure Lebenswerke und kehret reuig zurück und gedenket eures Schöpfers, ihr, die ihr die Wahrheit vergesset um weltlichen Tand und eure Lebenszeit hingehen lasset in Eitlem und Nichtigem, das nicht frommt und nicht rettet! Blicket nach euren Seelen und bessert euren Wandel und eure Werke! Verlasse Jeder von euch seinen sündigen Weg und seine unfrommen Gedanken!" (Maimonides von der Teschubah.) Es mahnet der Ton zur Rüste und Vorbereitung auf den Tag der Sühne und Vergebung, und wird gleichsam die Anwendung des Prophetenwortes, das in bestimmten und engem Sinne zunächst gesprochen worden: „Wird wohl der Schofar in der Stadt geblasen, ohne daß das Volk aufschreckte?" — (Amos 3, 6) — in dem allgemeineren und weiteren, daß mit dem Erklingen dieses Tones ernstere Sammlung und tiefere heiligere Stimmung eintreten solle und müsse. Es war der Schofar Signal, daß die Zerstreueten sich sammelten: (Neh. 4, 14): „Wo ihr die Stimme des Schofars vernehmet, dort sammelt euch zu uns! Unser Gott wird für uns streiten!" — (Joel 2, 1): „Blaset den Schofar in Zijon!" — um bei der nahenden Gefahr und Strafe zur Andacht und Buße zu mahnen und zu vereinigen, wie in den Zeiten des Zuges durch die Wüste unter Moscheh die Drommeten zur Versammlung und zum Aufbruche riefen. Ward sein Ton vernommen, so zeigte sich eine drohende Gefahr, eine drängende Noth in Aussicht. Daher der Prophet von sich selber sagt: „Mein Inneres, mein Inneres! ich zittere: die Wände meines Herzens dröhnen! . . . Denn die Stimme des Schofar hast du vernommen, meine Seele! den Kriegeslärm!" (Jerem. 4, 19.) — Nahe genug legte sich daher die Erinnerung an die Schauer und den Graus bei der Zerstörung des Tempels und der Gottesstadt, und mit

dem „Kriege und Kampfe" trat in leichte Verbindung die Anschauung von dem Ringen und Kämpfen mit dem Sündigen im Menschen und mit den Ereignissen des verhüllten und räthselvollen Lebens und seiner Schickungen. Geschichte und Leben, Vergangenes und Zukünftiges, Nationales und Religiöses, Erhebendes und Niederbeugendes, die Hinweisung auf die Erhabenheit Gottes, wie auf die Sündigkeit des Menschen, — alle diese verschiedenen Seiten und Gegensätze traten in dem Schofartone den Weisen des Midrasch, den Auslegern und Deutern des göttlichen Gesetzes heraus und sind von Sängern und Dichtern in den mannigfaltigsten Wendungen benutzt und ausgesprochen worden; der ganze Kreis von Vorstellungen beherrscht die Feier des Jahresbeginnes und hat das biblische Gebot mit einer Fülle erwecklicher und ergreifender Bilder und Gedanken umschlungen. Ernst und Weihe ist durch diese Betrachtungs- und Empfindungsweise dem Feste selbst, wie der ihm zum charakteristischen Zeichen dienenden Einsetzung aufgedrückt worden, und für den empfänglichen, einer religiösen Anregung noch zugänglichen Sinn wird der ernst mahnende Ton den Beginn eines neuen Lebensabschnittes zu würdiger Erhebung und tieferem Sinnen einleiten. Es darf auch jetzt die uralte Stimme zur Erinnerung, d. h. zur Einkehr ins Innere, zur Verjüngung und Erneuung geistigen Lebens und religiöser Innigkeit, zur Mahnung an die ewigen Pflichten gegen einen heiligen Bund, an eine hohe Vergangenheit und eine hehre Zukunft dienen. Der an das Ohr dringende und zunächst nur an dies sich wendende Hall soll in dem Innersten des Hörenden wiederhallen und darin bleiben, und in dem erregten Verlangen nach dem Ewigen und Heiligen seine eigentliche Wirkung und Frucht, so wie in der Erweckung zu neuem gottgefälligem Sinnen und Thun seine Erfüllung und Bewährung finden.

סדר תקיעת שופר.

(בשבת אין תוקעין).

בקצת קהלות אומרים מזמור זה ז׳ פעמים.

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדֵּבֵר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהֵב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אֶרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה ככתוב ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם. ובדברי קדשך כתוב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונאמר אשרי העם ידעי תרועה יי באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרוננו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. ונאמר ונזכרתם לפני יי אלהיכם ונושעתם מאויביכם. כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו. וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה. הרם קרן ישראל עמך ושלוח אתה עלינו ברחמים. ותשב על כסא רחמים. ובמקום דין תעשה רחמים. ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוָּחָתִי לְשַׁוְּעָתִי: (איכה ג׳ נ״ו)

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי״ט ק״ס)

עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי״ט קכ״ב)

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי״ט קס״ב)

טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי״ט ס״ו)

נְדָבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי״ט ק״ח)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעוֹת קש״ר שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תַּעֲשֶׂה מִטָּתָה עֶטְרָה עַל יַד הַמְּטוּנָה שרשי״ה לִהְיוֹת עוֹלֶה וְלֵישֵׁב בְּרֹאשׁ אֱלֹהַי וְיַעֲשֶׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִמָּלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים. בָּרוּךְ בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעוֹת קש״ק שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תְּהֵא מְרוּקֶמֶת עַל הַיְרִיעָה עַל יַד אַלְיָהוּ זָכוּר לַטּוֹב וישו״ע שַׂר הַפָּנִים וְשַׂר מטטרו״ן וְהִמָּלֵא עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיַּעֲלוּ אֵלּוּ הַמַּלְאָכִים הַיּוֹצְאִים מִן הַשּׁוֹפָר וּמִן הַתְּקִיעָה וּמִן הַשְּׁבָרִים וּמִן

הַתְּרוּעָה וּמַן קש״ק וּמַן קש״ק וּמַן קד״ק לִפְנֵי כִּסְאֲךָ בְּבוֹדֶךָ
וַיְמַלִּיצוּ טוֹב בַּעֲדֵינוּ לְכַפֵּר עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ׃

Am Sabbath wird אשרי העם nicht gesagt.

Vorb. u. Gemeinde

אַשְׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן׃

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים

*ונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Uebersetzung siehe S. 46.

יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

Gem. הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

יהללו Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben ist sein Name allein.

הודו (Gem.) Seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, den ihm nahen Volke. Hallelujah!

(An Wochentagen.)

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהּ: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: *נפשי קי׳.

(Am Sabbath.)

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ. קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ | יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לָעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ | יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

(Bei dem Zurückstellen der Thorah)

*וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

*וּבְנֻחוֹ קָרֵי

Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Israels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um Davids, Deines Knechtes, willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals!

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃ זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ ׀ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ, וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

(*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

*) Ueberſetzung ſiehe Seite 32.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפְּצִין־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ, וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־
יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה, יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־
קֹדֶשׁ, זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ
מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ
מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין
אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת
חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית
בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו
מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה
בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן
שָׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם
עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserem Lande und entfernt von unserem Boden, und wir können nicht ausüben unsere gottesdienstlichen Pflichten in Deinem erwählten Hause, dem erhabenen heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbauest und seine Herr-

lichkeit erhöhest. Unser Vater, unser König! Laß bald offenbar werden die Majestät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker, und unsere Verstürmten sammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruschalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unsere schuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer dieses (Sabbath- und) Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüsten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du

וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ׃ אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא
עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ׃
וְהָבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם.
וְאֶת־מוּסַף יוֹם
(הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) am Sabbath
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת

רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath:)

(וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיי פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְדָבָר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים

uns vorgeschrieben in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

(Am Sabbath:)

וביום (Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe, mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.)

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohldufte dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl.

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den

לַכֶּבֶשׂ. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאֵיל.
וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן נִסְכּוֹ.
*וּשְׂעִיר עִזִּים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי
תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְבַד
עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ.
וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ.
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיי׃

(Am Sabbath:)

(יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שֹׁמְרֵי
שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ
מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אֹתוֹ
קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃)

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל
לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת
וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת
הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ

Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf. und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

(Am Sabbath:)

ישמחו (Freuen mögen sich Deines Reiches die den Sabbath halten und ihn eine Lust nennen, das Volk derer, die den Sabbath weihen. Sie alle mögen sich sättigen und sich laben an Deiner Güte; denn am siebenten Tag hast Du Wohlgefallen gefunden und ihn geheiligt, den köstlichen der Tage hast Du ihn genannt, ein Gedächtniß an das Werk der Schöpfung.)

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß

*נק׳ק פפד״ט ובנות״ה אומרים׃
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם׃

כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגׇבְהֵי מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי

Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen

müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig.

ונאמר Und es heißt: Man schauet nicht nach Eitlem in Jaakob und siehet nicht nach Nutzlosem in Jisrael; der Ewige, sein Gott, ist mit ihm, und der Jubel seines Königs ist in ihm. Ferner: Und Er ward in Jeschurun König, da sich sammelten die Häupter des Volkes, einmüthig die Stämme Jisraels. — Und in Deinen heiligen Worten steht also geschrieben: Denn des Ewigen ist die Herrschaft, und Er waltet über die Völker. Und ferner: Der Ewige regiert, in Majestät gehüllt, umkleidet ist der Ewige mit Macht, hat sich gegürtet; auch ist fest gegründet das Erdenrund, wanket nicht. Ferner: Erhebet, Thore, eure Häupter, und erhebet euch, ewige Pforten,

לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקְבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבִדְבָרֶיךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי

עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃
מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ׃
עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃
שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם
וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת
הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃
וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים
כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ
צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי
אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים׃
וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים
בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר
עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה׃
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

daß einziehe der König der Ehren! Wer iſt der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und ſtark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer iſt der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und ſtark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet ſie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer iſt der König der Ehren? Der Ewige der Heerſchaaren, Er iſt der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, ſteht geſchrieben alſo: So ſpricht der Ewige, der König Jisraels und ſein Erlöſer, der Ewige der Heerſchaaren: Ich bin der Erſte und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Eſaws, und des Ewigen wird ſein die Herrſchaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde; an demſelbigen Tage wird der Ewige einzig ſein und ſein Name einzig. — Und in Deiner Lehre ſteht geſchrieben

also: Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisrael, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ׃ וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ (am Sabbath.) אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ

מְטוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וְהַמּוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

אתה Du gedenkst was geschehen ist von Ewigkeit, und hast vor Augen die Geschöpfe alle seit Anbeginn; vor Dir sind offenbar alle Geheimnisse und die Fülle dessen, was verborgen ist, seit der Weltschöpfung. Kein Vergessen giebt es vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser

צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־
הַדּוֹרוֹת, כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן
לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ,
לְהִזָּכֵר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן
גְּוִיוֹת רָאשִׁין תַּכְלִית:
מֵרֵאשִׁית כְּזֹאת הוֹדַעְתָּ,
וּמִלְפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה
הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן
לְיוֹם רִאשׁוֹן, כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:
וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמַר,
אֵי־זוֹ לַחֶרֶב, וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם,
אֵי־זוֹ לָרָעָב, וְאֵי־זוֹ לַשָּׂבַע:
וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ, לַהַזְכִּירָם
לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד
כְּהַיּוֹם הַזֶּה, כִּי זֵכֶר כָּל־
הַיָּצוּר לְפָנֶיךָ בָּא, מַעֲשֵׂה
אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ, וַעֲלִילוֹת
מִצַּעֲדֵי־גָבֶר, מַחְשְׁבוֹת
אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו, וְיִצְרֵי
מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ, וּבֶן־אָדָם
יִתְאַמֵּץ בָּךְ, כִּי דֹרְשֶׁיךָ

Gott, der schauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer unübersehbaren Fülle. Vom Uranfange hast Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Israel, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die

לְעוֹלָם לֹא יִבָּשְׁלוּ, וְלֹא
יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים
בָּךְ: כִּי אֵבֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים
לְפָנֶיךָ בָּא, וְאַתָּה דּוֹרֵשׁ
מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ
בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ, וַתְּפָקְדֵהוּ
בְּדִבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים,
בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל
לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ
מַעַלְלֵיהֶם, עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ
בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת
זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל
וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־
כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ
בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ
עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם:
וְנֶאֱמַר, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־
נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר,
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר

nach Dir ſchauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geſchöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforſcheſt das Thun Aller. — Auch des Noah gedachteſt Du in Liebe, und ſuchteſt ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Waſſer der Sündfluth ließeſt herankommen, um alles Fleiſch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam ſein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unſer Gott! ſeinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und ſeine Sproſſen wie den Sand des Meeres, — wie geſchrieben ſteht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten ſich die Waſſer. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott ſeines Bundes, des mit Abraham, des mit Jizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Jizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken

und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den in Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem Saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי Unser Gott und Gott אלהינו

אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ.
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם.
וְזָכַר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־
הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה
לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד
אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב
הַמִּזְבֵּחַ כְּכָתוּב בְּשַׁרְתָּמָיו
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן
יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־
כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ.
וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ

unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke

מַעֲמְדֶךָ וּמֵעִירֶךָ
וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר
שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְּבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי־אֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי
הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי
זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת
אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם
וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסְאֲךָ כְּבוֹדֶךָ.
וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ
הַיּוֹם בְּרַחֲמִים
תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

und Deiner Stadt und Deinem Erbe! Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die Ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all dessen, was vergessen ist, bist Du von jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit. Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt seist Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

שופרות.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ
עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר
עִמָּם: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם
קוֹלֶךָ, וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם
בְּעַרְפִּלֵי טֹהַר: גַּם כָּל-
הָעוֹלָם כָּלוּ חֵל מִפָּנֶיךָ,
וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ
מִמֶּךָּ, בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ
עַל-הַר סִינַי, לְלַמֵּד לְעַמֶּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם
אֶת-הוֹד קוֹלֶךָ, וְדִבְּרוֹת
קָדְשֶׁךָ מִדַּהֲבוֹת אֵשׁ:
בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם
נִגְלֵיתָ, וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם
הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת
הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים
וְעָנָן כָּבֵד עַל-הָהָר וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל-
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר,
וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר, וְכָל-

אתה Du haſt Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab haſt Du ſie Deine Stimme vernehmen laſſen und offenbarteſt Dich vor ihnen in ſchimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unſer König, offenbarteſt auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Geſetze, da Du ſie vernehmen ließeſt die Majeſtät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerſtimmen und Blitzen wurdeſt Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar ſtrahlteſt Du über ihnen auf, wie geſchrieben ſteht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und ſchweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme des Schofar ſehr gewaltig, und es zitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer ſtärker; Moſcheh redete, und Gott antwortete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und

הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלוֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק׃ וּבִדְבָרֶיךָ קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר׃ וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ׃ וְנֶאֱמַר. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ וְנֶאֱמַר. הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ׃ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ׃ הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר׃ הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר׃ הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב׃ הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה׃ כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ׃ וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־

das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter nnd Harfe. Lobet ihn mit mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, love Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle

יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ
כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ
וְכִתְקַע שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר
וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ
בִּירוּשָׁלָיִם: וְנֶאֱמַר. וַיי
עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק
חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתָּקַע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן:
יי צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן
תָּגֵן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בִּשְׁלוֹמֶךָ:

Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע
בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל
לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס
לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ.
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם. וְנִפּוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde,

וְהָבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
כְּמִצְוָה עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם
וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי
חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרוֹת עַל
עלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי
שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם
אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי
אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל
שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה
וְאֵין דּוֹמֶה לְךָ. בָּרוּךְ

und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel in ewiger Freude. Und dort wollen wir Dir darbringen unsere Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir

אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים׃

gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Israel, mit Barmherzigkeit.

(* רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים

*) Ueberſetzung ſiehe S. 97.

וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

מְסוּד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים,
וּמִקְּמֶד דַּעַת מְבִינִים,
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים, לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
Schließen der Bundeslade. וַאדֹנֵי הָאֲדֹנִים׃

עַ"פ איכ.

אָפַד מָאָז לִשְׁפָּט
הַיּוֹם. בְּחוֹן מַעֲשֵׂה
כָל־יוֹם. גִּישַׁת
יְקוּמִים פְּנֵי אָיוֹם.
הֵינָם בּוֹ לְכַלֵּם
לְפְדִיוֹם׃ הָרִאשׁוֹן
אָדָם בּוֹ נוֹצַר. וְצִוָּה
חֹק וְלֹא נָצַר. זֶה
מֵלִיץ בְּהָרְחִיב בַּצַּר.
חֻקְקוּ לַמִּשְׁפָּט
וְלַדּוֹרוֹת מְנֻצָּר׃
טִיעַת חוֹצֵב גְּבָעוֹת
וְצוּרִים. יְלָדוּ בּוֹ

מסוד (Vörb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung an denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

אפד[1]) (Gem.) Der Menschen Thun zu prüfen ist bestellt
Der Tag des Rechtes seit Beginn der Welt.
Hintreten die Geschöpfe, zu empfangen
Den Richterspruch, die Lösung zu erlangen.
An ihm entstand des ersten Menschen Bild;
Das Wort des Ew'gen hat er nicht erfüllt.
Der Tag war's, der als Anwalt für ihn spricht
In seiner Noth. So blieb er fürs Gericht.[2])

מיעת Der Weltenhort ließ sie an ihm entstehen,
Die Frommen, ragend wie die Felsenhöhen,

1) Verfasser dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir.
2) Des ersten Menschen Bildung und Versündigung fand nach dem Midrasch an Roich ha-Schanah statt. An dem Tage ward er auch begnadigt, und so blieb er als Tag des Gerichtes und der Begnadigung für alle Zeit.

מֵרֹאשׁ צוּרִים. כְּיִשְׁבֵי
נְטָעִים הֱמָּה
הַיּוֹצְרִים. לְלַמֵּד בּוֹ
צֶדֶק לַעֲצוּרִים:
מְיֻחָם שְׁמוֹ בְּשֵׁם
אֲתָנִים. נֵם לְהִתְנוֹסֵס
עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.
סְפָרִים נִפְתָּחִים
וּמַעֲשִׂים מְתֻנִּים.
עוֹבְרִים לְפָנֶיךָ
וְחֶשְׁבּוֹן נוֹתְנִים:
פְּקִיד הוּכַן לְתִקּוּן
מוֹעֲדֶיךָ. צֹאן
לְהַעֲבִיר בְּשֵׁבֶט
עֲדֶיךָ. Vorb. קֶרֶן
בְּמִשְׁכָּם (am Sabbath נֶהְדָּר
בְּזִכְרָם) הַיּוֹם עֲדֶיךָ.
רַחוּם זְכוֹר שְׁבוּעַת
עֲבָדֶיךָ:

Der Pflanzen wartend, sie des Volkes Gründer:
Fürsprechend treten auf sie für die Sünder.
Der „Mächt'gen" Name ist des Monats Zier[1]);
Für Erd' und Himmel weht er als Panier.
Der Menschen Werk erzählt die offne Rolle;
Sie zieh'n vorbei und legen Rechnung, volle.
פקיד Der Feste Wart, beginnet er die Reih':
Wie unterm Stab zieht Deine Heerd' vorbei.
Wenn Schofars Hall Dir tönt von den Erkornen,
Des Wortes denk', des heilig uns beschwornen.

[1]) Der Monat Tischri heißt יֶרַח הָאֵתָנִים (1. Kön. 8, 2.) „der Monat der Starken", als symbolische Bezeichnung der Horte des Volkes, seiner Urväter, die an ihm ins Dasein getreten sein sollen, genommen.

נַעֲלֶה שׁוֹפָר Gem.
עִם תַּחֲנוּן. שַׁדַּי
לְפַתְתְּךָ בָּם בְּחִנּוּן.
תָּשִׁיב (לִנְדָן) רַנָּן Vorb
בְּרַק הַשָּׁנוּן. תַּחֲזֵק
מָגֵן לְגוֹנְנִי בְּגִנּוּן:

נעלה Aufſteigt Gebet,
des Schofars Ton erſchallt.
O laß gewinnen Dich
durch Fleh'ns Gewalt!
Laß in die Scheide kehren
Schwertes Blitzen;
Den Schild ergreif', um
gnädig mich zu ſchützen!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

עי"פ תשרי.
תֵּפֶן בְּמָכוֹן לְכֵס
שֶׁבֶת. שְׁעוֹן וּמוֹסָר
בְּעָלוּ בְּמַחֲשֶׁבֶת.
רָם תְּהִי אָזְנְךָ כַּשֶּׁבֶת.
קוֹל שׁוֹפָר שְׁעוֹת
מְנוּשָׁבֶת: צָרַת
אָמֶר לְאֵידוֹן.

תפן (Gem.) O wend' in
Gnaden Dich zu Deinem
Thron,
Wenn Straf' und Zücht'-
gung Du beſchloſſen ſchon.
Des Schofars Hall ver-
nimm mit gnäd'gem Ohr,
Der von der Erde ſteigt
zu Dir empor.
Der dräu'nde Spruch,
der einſt zum Leid ergangen[1]),

[1]) Das vor dem Eintritt der Sündfluth geſprochene Wort 1. M. 6, 3.

Verderbend laß ihn nicht zur That gelangen.

Der Welt, die viermal Deinen Spruch empfängt[1]),

Sei Deine Gnad' und Huld, o Herr, geschenkt!

נוערים Mit sünd'gem Trieb sieh uns im Kampfe ringen,

Den Stein, der unsre Schritte hemmt, zu zwingen.

O horch auf jenen Hall, der Dir erdröhnt:

Vom Recht zur Gnade wende Dich versöhnt.

Um jenen Einz'gen, der gebunden lag,

Gieb seinen Kindern Heil an diesem Tag.

Gedenk', o Herr! wenn Du vollziehst für Recht.

Des Frommen, der um Gnade fleht' für Recht.[2])

ואם Und brachen sie, wie Sterbliche, den Bund,

פְּעָמַיִם לְאַתְקוֹם
לַאֲבַדּוֹן. עוֹלָם אֲשֶׁר
בְּאַרְבָּעָה נָדוֹן,
סְמוֹךְ בְּחַסְדְּךָ
וּבַאֲמִתְּךָ אֲדוֹן;
נוֹעֲדִים בְּיוֹם קְרָב
וְנִלְחָמִים. מוֹל אֶבֶן
נֶגֶף מִתְלַחֲמִים.
לְיִבּוּב תְּרוּעָתָם
שְׁעֵה מְמָרוֹמִים.
כְּפֵא דִין לְהָמִיר
בְּשֶׁל־רַחֲמִים: יְחִיד
אֲשֶׁר בְּעֵקֶד נִשְׁפָּט.
טֶלְאָיו יְחֻנָּנוּ
מְלַהֲשָׁפֵט. חֲלִילָה
לְךָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט.
זְכוֹר לֹא יֵעָשֶׂה
מִשְׁפָּט: וְאִם כְּאָדָם

[1]) Zu vier Zeiten wird nach der Mischnah (Rosch ha-Sch. 1, 2.) Gericht über die Welt gehalten, am Peßach über das Gedeihen der Feld-, am Wochenfest über das der Baumfrüchte, am Rosch ha-Schanah über der Menschen Leben und Geschicke, am Hüttenfest über den Regen, ob er reichlich oder spärlich falle.

[2]) Abraham in seinem Gebete für Sedom.

עָבְרוּ בְרִית. הָאֵל
כָּאֵל הֵכֵט לַבְּרִית.
דַּבְּרוֹת אֵלֶּה Vorb.
דִּבְרֵי הַבְּרִית. וְלֵה
(נ״א גֵּל) בְּזִכָּרוֹן שְׁלוֹשׁ
בְּרִית׃

עוֹלָם בְּבַקָּרְךָ Gem.
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.
בְּהַכְרָעַת צֶדֶק
תַּכְרִיעַ שָׁנָה.
אֲסוּמָה טְלוּלָה Vorb.
גְּשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה.
אֲטוּמִים לְהַחֲיוֹת
בְּטַלְלֵי שֵׂנָה׃

O Gott! als gnäd'ger Gott ſchau auf den Bund!

Der Fluch, den Du dem Bundesbruch geſprochen[1]),

O durch den Väterbund ſei er gebrochen! —

עולם Zählſt Du und wägſt die Werk' am heut'gen Tage,

Zum Heil laß ſinken des Verdienſtes Wage!

Durch Thau und Regen lindre Sonnenbrand;

Durch Lebensthau erweck' die Todesſchlaf umwand!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו
לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

עיפ אית בישׁ.

אַף אֹרַח מִשְׁפָּטֶיךָ יי
קְוִינוּךָ. תַּאֲוַת לֵב בַּצַּר
פִּדְיָנוּךָ. בְּרֵי לַבָּב מֵאֶתְמוֹל

אף (Gem.) Auch wenn du ſtrafſt, an Dir die Seele hängt;

Im Leidesdrang Dein unſre Seele denkt.

Wir ſtanden geſtern ſchon der Reue voll

[1]) 3. Moſ. 26, 14 ff.

קְדֻשָּׁתֶךָ. שׁוֹפַר תְּרוּעָה
מֵרֹם שָׁמַעְנוּ: וְזֵרָה הַקֶּתֶ
מִיצִיאַת בְּרֵאשִׁית. רֹאשׁ
דְּבָרְךָ תְּשׁוּבָה לָרִאשִׁית. דִּין
מֵרֹם הֶעֱרַךְ מֵרֵאשִׁית.
קָדְמָה לְמַלֵּט שׁוֹבְבִים
מֵחֲרִישִׁית: הַיּוֹצֵר יַחַד שָׂכֵי
לִבְבֵיהֶם. צוֹפֶה וּמַבִּיט
סַרְעַף קִרְבֵיהֶם. וְאִם אָוֶן
נִרְאָה בְּמַחֲבוֹאֵיהֶם. פְּקֹד
תִּפְקֹד לָמוֹ קְרוֹבֵיהֶם: זֵכֶר
חֲסֶדֶת שְׁכֶם מִפֶּבֶל. עֶבֶד
בְּהַהַפֵּשׁ מֵעָנִי כֶּבֶל. חֲנִיטָיו
אִם תִּעְתְּעוּ בְּתֶבֶל. שִׂיחוּ
יְחוֹנֵנֵם לְחַיֵּי הֶבֶל: טְמִינַת
לֵב וְנִקְיַּמַת קֵץ. נִדְחִים
לֶאֱסוֹף בּוֹ בַּקֵּץ. יוֹם מוּכָן
עִתִּים לְהַקֵּץ. מְיֻמָּים יְמִינָה
וּמִקֵּץ לְקֵץ: פֶּה לְהַהֲפוֹת
חֹדֶשׁ לְקוֹב. כְּסוּהִים כְּלַהֲמוֹ
לְהַבְהַב לְרָקוֹב. Vorb. לְהָסִיר
מִכְשׁוֹל מִלֵּב הֶעָקֹב. לְהַזְכִּיר
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב:
לְבֵיהֶם • heilkömmlich

Vor Dir, o Gott, eh' Schofarshall erscholl. —
Du stellst vor Deines Weltenwerks Beginn
Als Pfeiler Deines Worts die Buße hin;
Eh' Du geordnet in der Welt Gericht,
War sie, die Sünder frei von Strafe spricht.

היוצר Der Du gebildet hast des Herzens Sinnen,
Der Du erschaust Gedank' und Regung innen!
Hast Unrecht Du im tiefen Sinn geschaut,
Gedenk' der Ahnen uns, der Frommen traut
Gedenk' des von der Frohn befreiten Frommen[1]),
Wie Du dem Knecht die Fessel abgenommen;
Wenn sünd'ger Reiz die Seinen hat bethört,
Um sein Verdienst bei Lebensheil beschcert.

טמינת Denk' an das Tiefverhüllte, — Schluß der Zeiten,
Wenn wieder Du wirst sammeln die Zerstreuten,
Den Tag, bestimmt als der Zeiten Ende:
Das längst Erharrte — es zum Heil uns sende!
Enthüll' Geheimes, stelle fest den Mond,
Der glühend rafft die Frevler, keines schont,
Wenn Du zu Dir des Herzens Krümme lenken,
Wenn Du der Väter wirst in Gnaden denken.

[1]) Josef, der aller Verführung widerstanden.

יְמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת
יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא׃

מלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

אֵל אֱמוּנָה
בְּעָרְכְּךָ דִּין. אֵם
תְּמַצֶּה עִמֶּק הַדִּין.
מִי יִצְדַּק לְפָנֶיךָ בַּדִּין.
קָדוֹשׁ׃

אל (Vorb. u. Gem.) Gott der Treue! wenn Du, anordnend Gericht,
Dringen wolltest in die Tiefe des Gerichts,
Wer könnte vor Dir gerecht erscheinen im Gericht? Heiliger!

אִם לֹא לְמַעֲנוֹ
יַעֲשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן־
אַף וְכַעַס. אֵין לְבַקֵּר
וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ׃

אם (Vorb. u. Gem.) Wenn Er es nicht um Seinetwillen thut
Und von uns wendet Straf' und Zornesgluth,
Wer fänd' in seinem Thun und Schaffen Muth?
O Heiliger!

Der Anfang der Verse enthält im Doppel-Akrostichon den Namen des Verfassers: Elasar b. Rabi Kalir.

אֹמֶץ אַדִּירֵי כָּל־חֶפֶץ.
בְּהִתְבַּקְּרָם בַּדִּין חֻיְבוּ לְנַפֵּץ.
כְּלֹא נִמְצָא בָהֶם חֵפֶץ׃
אָדָם יְצִיר עָפָר מֵאֲדָמָה.
לְאֵילֵי מָרוֹם אוֹתוֹ דִּמָּה.
לֹא בָן וְלַהֶבֶל דָּמָה׃
לַעֲבוֹד וְלִשְׁמוֹר גַּן הִפְרִישׁוֹ.
וְעָבַר עַל צִוָּיו וַיְגָרְשׁוֹ. וְיוֹם

אמץ (Gem.) Die Blüth' und Pracht der gottgewalt'gen Frommen,
Als sie zur Prüfung ins Gericht gekommen,
Sie sanken denen gleich, die ohne Frommen.
Der Erste, das Gebild aus Erdenreichen,[1])
An Hoheit sollt' er Himmlische erreichen, —
Er war ein Thor, und mußt' dem Hauche gleichen,
Das Eden war zur Hütung ihm verlieh'n;
Er brach das Wort, und mußt' von dannen zieh'n,

[1]) Adam.

זֶה לְיִשָׂרֵאל דְּרָשׁוֹ: לְעֵת הֵעִיר אֶזְרָח מִמַּאֲפֵל. עוֹלָם הָיָה תֹּהוּ וּמְאֻפָּל. עֶשְׂרִים דּוֹר בָּזוּי וְשָׁפָל: עִקְּשִׁים בְּאֹרַח מִישׁוֹר מַסְלוּל יְדַע. וְעַל נֶאֱמוֹ בַּמֶּה אֵדַע. נָדוֹן בְּקַו יָדַע תֵּדַע: עוֹבְרִים בְּעֵמֶק הַבָּכָא לְהִבָּרֵק. אִם יִתָּעֲלֵם בְּרִיב יְרֻקַּד־ק. לִפְנֵי שֵׁשֶׁת מִי יִצְטַדֵּק: זָךְ הַמִּשְׁלִים בְּעֵרֶךְ נֶפֶשׁ. בְּזֹקֶן לֹא־מָצָא נֶפֶשׁ. וַתִּכְהֶין עֵינָיו בַּעֲשַׁן טֶפֶשׁ: זֵרְעוֹ רֹגֶל בְּאָהֳלֵי תוֹרָה. וְעַל אָמְרוֹ דַּרְכִּי נִסְתָּרָה. נִכְסָה מִנּוּ כְּרֶת בְּסִתְיָרָה: רָשָׁע אֲשֶׁר בְּמַחֲבֵא יְחַתֵּר. צָדָק לְפָנָיו

Als dieser Tag für ihn zum Heil erschien. —

Als auftrat jener mächt'ge Glaubensheld[1],

Der Erdenfinsterniß hat aufgehellt, —

Jahrhundert' lang erniedrigt lag die Welt, —

Er zeigt den Irrenden den rechten Pfad,

Und weil er zweifelnd eine Frage that[2],

Beschlossen war ihm Straf'[3] in Gottes Rath.

Die durch dies Thränenthal in Sünden wallen,

Soll nach dem Werk des Lohns Entscheidung fallen,

Wer wird — gerecht dem Richter wohlgefallen?

Der Lautre, der zum Tode sich geweiht[4],

Er fand nicht Ruh in der Greisenzeit;

Blöd ward sein Aug' vom Qualm der Sündigkeit[5].

Der sich um Gotteswort so treu beflissen[6], —

Weil Gottes Schutz er wähnte sich entrissen,

Mußt' er den theuren holden Sprößling missen.

Der Frevler, sündigend, wo Keiner sieht,

[1]) Abraham. — [2]) „Herr, Gott, woran soll ich wissen, daß ich (das Land) besitzen werde; 1. M. 15, 8.

[3]) Die Knechtschaft seiner Nachkommen in Aegypten, die mit den an seine Frage bedeutsam anklingenden Worten „Du sollst wissen, daß deine Nachkommen Fremdlinge sein werden in einem Lande, das ihnen nicht gehört" u. s. w. (das. V. 13) ihm gleich darauf verkündet wird.

[4]) Jizchak. — [5]) Der entartete Esaw bereitete ihn herbes Leid.

[6]) Jaakob, „der in den Zelten (der Gotteslehre, nach dem Midrasch) weilende, dem hier das Prophetenwort (Jes. 40, 27.) „Warum sprichst du, Jaakob, und redest, Jisrael: Mein Weg ist Gott verborgen?" als Ausdruck des Zweifels in den Mund gelegt wird. Zur Strafe habe er den Josef so lange verloren geben müssen.

וְהָלַךְ וְיִנָּתֵר. אוּלַי בְּיוֹם צַר
יִסָּתֵר: רֵעִים שְׁנֵים עָשָׂר
כְּהַבְדִּיק, בְּרִיב אוֹתָם לֹא
הִצְדִּיק, עַל־מִכְרָם בַּכֶּסֶף
צַדִּיק: בְּנֵי בְלִי־שֵׁם בְּמָכְרָם
עֲמוּסִים, בַּזּוֹנָה וּבַיַּיִן וּבְשׂוֹד
חֲמָסִים. אֵיךְ בַּדִּין יְהִוּ
נֶעֱמָסִים: בְּהִתְיַצְּבוֹ לָרִיב
בְּעָמְדוֹ לָדִין, עַל זֹאת אִתָּם
יָדִין, לְמַעַן יֵדָעוּן שַׁדּוּן
בַּדִּין: יֶרֶד אֲשֶׁר הוֹרִיד
אֲמָרִים, וְהֻדְרִיר בְּכוֹר שׁוֹר
מֻחֲמוֹרִים, וְנֶעֱנַשׁ בְּשִׁמְעוֹ־
נָא הַמּוֹרִים: יַעַן אֲשֶׁר נוֹקַשׁ
בְּעֶשֶׂר, נֶחֱרְתוּ־בוֹ מִיתוֹת
עֶשֶׂר. וּכְנֶגַע גְּבוֹל בָּבַל
בְּאֹסֶר: רָאשֵׁיהָ אֲשֶׁר בְּשֹׁחַד
יְשַׁפֵּטוּ, אֵיךְ בָּקוֹ צֶדֶק
יְשַׁפֵּטוּ, כִּי אִם כְּמוֹ שָׁפָטוּ:
רוֹבִים עָלֵי אֵשׁ זָרָה, פְּגֻעָה

Vor dem entſetzt die Unſchuld weicht und flieht,
Meint er, daß er ſich Gottes Zorn entzieht? —
רעים Als die zwölf Brüder ins Gericht Er ſtellt',
Ein Urtheil, ſie verdammend, ward gefällt,
Die für den Frommen nahmen Sündengeld[1]),
Unwürd'ge, die mit frevlem Räubermuth
Um Dirn' und Wein verhandeln Gottes Gut,
Was im Gericht wird ſchützen ſie vor Wuth?
Wenn Er ſich ſtellt, um im Gericht zu ſchalten,
Darob wird Rechnung Er mit ihnen halten,
Daß ſie erfahren ſeines Rechtes Walten. —
ירד Der Herold[2]), der zur Erd' das Wort gebracht,
Der Gottes Liebling zog aus Knechtſchaftsnacht,
Er büßt das Wort: „Empörer, habet Acht"![3])
Weil er nicht immer mannhaft widerſtand,
Verzeichnet ward ſein Tod von Gottes Hand;
Hart an dem Ziel die Feſſel ihn umwand[4]).
Und Führer, die das Recht gebeugt, beſtochen,
Soll über ſie, die frevelnd Recht gebrochen,
Einſt mildes Wort als Urtheil ſein geſprochen? —
רובים Die angezündet die unheil'ge Gluth[5]),

1) Amos 2, 6. 2) Moſcheh. 3) 4. Moſ. 20, 10.
4) Er mußte kurz vor dem Zuge des Volkes nach dem verheißenen Lande ſterben.
5) Nadab und Abihu, die Söhne Aharons.

Es traf die Jünglinge Gerichtes Wuth,
Zur Warnung für den sünd'gen trotz'gen Muth. —
Nach Bannesgut war jener Thor entbrannt[1]):
Da ward er und das Seine selbst gebannt
Mit Hab' und gut und Feld und Gartenlaub.
Was wird dem Räuber einst zu gute kommen?
Am Zornestag wird Hab' und Schatz nicht frommen;
Nur flehn vor ihm, der lehret Heil und Frommen! —
יד Als nach der Bundeslade seine Hand
Usa gestreckt[2]), — schnell war die Strafe entbrannt.
Was harret deß, den Gott prüft unverwandt? —
Des Sanges Meister[3]) sprach: „O prüfe mich!"
Er ward geprüft! Er rief: „Benad'ge mich[4])
Und nicht noch Strenge, Gott, o richte mich:"
Die rufen Dich mit Schofars Hall und Flehen,
Wenn auegezählet werden die Vergehen, —
In Mild' und Huld laß Gnadenspruch ergehen! —
קצין Der sich in Königswürde stolz vergaß[5]),
Der Strafe Maal auf seiner Stirn man laß;
Er büßte, daß er frevelnd sich vermaß.
Es naht die Zeit, den Uebermuth, den frechen,

בָּם בְּאַף גְּזָרָה. לְלַמֵּד בָּם
פִּשְׁעֵי פְזוּרָה: בַּעַר חָמַד מִן־
הַחֵרֶם. וְנִלְבַּד הוּא וְכָל־
אֲשֶׁר לוֹ בַּחֵרֶם. מְגָרִישׁ
וְעַד קָמָה וָחֵרֶם: בּוֹגֵד
וְשׁוֹדֵד מַה־מּוֹעִיל. הוֹן
בְּעֶבְרָה לֹא יוֹעִיל. כִּי אִם
לְחַלּוֹת פְּנֵי מְלַמֵּד לְהוֹעִיל:
יָד שָׁלַח אֲחוֹז בָּאָרוֹן. נַעֲשָׂה
בוֹ מִשְׁפָּט וְחָרוֹן. מַה־יַּעֲשׂוּ
עוֹבְרֵי כִּבְנֵי מָרוֹן: יוֹדֵעַ
נֹגֵן כְּפָץ בְּחָנֵנִי. גַּבְחַן וְנָם
חָנֵם חָנֵנִי. וְאַל־תָּבוֹא
בְּמִשְׁפָּט לְדַיְּנֵנִי: קְרֵאִי
בְגָרוֹן וְקוֹל שׁוֹפָר. אִם
פִּשְׁעָם בַּדִּין יִסָּפֵר. בְּמַתַּנַת
חָנָם הַיּוֹם יְכֻפָּר: קָצִין
בְּגָאָה לְקַטֵּר לַשֵּׁם. נֶגַע
בְּמִצְחוֹ זָרַח לְהֶרְשֵׁם.
וְנִשְׁפַּט בְּלֹא־יָדַע וְאָשֵׁם:
לְעֵת תָּמוּט רֶגֶל זֵדִים.

1) Achan (Jos. 7.), der nicht eben in die Reihe der Frommen gehört, wohl aber um des daran geknüpften weiteren Gedankens als Beispie genannt werden durfte. — 2) 2. Sam. 6, 6 f. — 3) David. Ps. 26, 2. — 4) Ps. 51, 3. — 5) Usijahu (2. Chr. 26, 16 ff.), der sich unterstand, im Tempel als Richtpriester zu räuchern, und aussätzig ward.

אֲשֶׁר בָּאוּ לַהֵיכָל מְזִידִים.
יִשָּׁפְטוּ בְּמַכְנִיעַ זֵדִים:
לְעֵת יִבְקְרוּ פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר.
לְהִשָּׁפֵט בְּוֹכוּחַ אַתְּ וָחֶקֶר.
יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי־שָׁקֶר: יָשָׁר
מִתְהַלֵּךְ לְפָנָיו בֶּאֱמֶת. אֵיךְ
אַחֲרֵי הַדְּבָרִים וְהָאֱמֶת.
חָשַׁב פָּעֲלוֹ אֱלֹהִים אֱמֶת:
יְדִיד אֲשֶׁר לְפָנָיו וַאֲחָרָיו.
לֹא קָם כָּמוֹהוּ בְּבָחִירָיו.
וְאַחֲרֵי כָל־זֹאת דִּקְדֵּק
אַחֲרָיו: יָבִינוּ כָּל־יְצוּרֵי
אֶרֶץ, אִם כְּךָ בְּמִצְוֹנֵי אֶרֶץ.
מַה־יַּעֲשׂוּ רִשְׁעֵי־אֶרֶץ:
רְאֵה יְרֵאִי יַעֲרֵי שִׂיחִים.
אִם אֵשׁ אֲחָזָה בַּלָּחִים. אָז
יָנוּעַ יִבֵּשִׁים כְּסוּחִים:
רְאֵה כִּי אֵין־אִישׁ. Vorb.
לְהַפְגִּיעַ בְּעַד בְּנֵי אִישׁ.
וְאַתָּה אֵל וְלֹא אִישׁ:
רָשׁוּם בִּכְתָב אֱמֶת אֲשַׁנָּה.
מַעֲשֵׂה כָּל־יְמוֹת הַשָּׁנָה.
רְצוֹתְךָ בְּשׁוֹפָר (v m Sabbath
בִּזְכרוֹן שׁוֹפָר) בְּזָה רֹאשׁ
הַשָּׁנָה:

Der in dem Tempel eindrang,
zu zerbrechen;
Dann wird, der Trotz'ge beugt,
das Urteil sprechen
Sind erst genahet der Erlösung
Zeiten,
Wird die Getreu'n ins Heilig-
thum Er leiten,
Dann über Mächt'ger Trotz wird
hin Er schreiten. —
ישר Der vor ihm wandelte in
frommer Wahrheit[1]), —
Trotz seinem Thun in frommer
lautrer Wahrheit,
Streng rechnete mit ihm der
Gott der Wahrheit.
Der Edelste[2]) in der Erkornen
Schaar,
Dem vor und nach ihm Keiner
ähnlich war, —
Doch rechnet Gott mit ihm streng
auf ein Haar.
O merket das, Geschöpfe ihr der
Erden!
Geht's denen so, die Säulen sind
der Erden,
Was soll einst mit den frevlen
Sündern werden?
ראה O seht ihn an, den Wald
dort dichtgedrängt!
Wenn schon die Gluth den frischen
Stamm umfängt,
Wie bebt das Reis, das schon
kein Saft mehr tränkt! — —
Sieh her, wie Keiner ist der für
uns steht,
Niemand als Anwalt durch sein
fromm Gebet.
Doch Du, o Gott! in Gnaden
sei erfleht!
Drum treu Verzeichnetes bekenn'
ich laut,
Des ganzen Jahres Wirken, Dir
vertraut.
Laß heut mir Huld gewinnen
Schofars Laut!

1) Chiskijahu. 2. Chr. 32, 24 ff.

2) Joschijahu. 2. Kön. 23, 25 ff.

אִם לֹא לְמַעֲנֵנוּ יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן אַף וְכַעַס. אֵין לָבַקֵּר וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ:

ב. וּבְכֵן וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ: | ובכן (Vorb) So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

Oeffnen der Bundeslade.

Ursprünglich verfaßt nach dem Alphabeth, das den Wörtern מלך עליון und מלך אביון folgte; doch wurden die Verse מרך אביון (mit Ausnahme des ersten und des letzten) von den Congregationen weggelassen. Der Schlußsatz hat im Akrostichon: Schimon.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

אֵל דָּר בַּמָּרוֹם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם. אֹמֶץ יָדוֹ תָּרוֹם. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

גִּבּוֹר לְהָקִים. גּוֹזֵר וּמֵקִים. גּוֹלֶה עֲמֻקִּים. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

הַמְדַבֵּר בְּצֶדֶק. הַלּוֹבֵשׁ צְדָקָה. הַמַּאֲזִין צְעָקָה. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

זוֹכֵר צוּרִים. זַכּוֹת יְצוּרִים. זֹעֵם צָרִים. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**

אל Gott in der Höhe droben,
Mächtig in seinen Himmeln oben,
Gewaltig ist sein Arm erhoben!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

גבור Held in den Himmelsheeren[1])!
Was Er gebeut, muß sich bewähren;
Tiefdunkles — ihm muß sich's klären.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

המדבר Er spricht Gerechtigkeit,
Hüllt sich in Gerechtigkeit,
Flehensruf zu hören stets bereit.
Ewig wird Er walten!

Der König der Höchste!

זוכר Der uralter Horte denkt,
Heil seinen Creaturen schenkt,
Seinen Zorn auf seine Feinde lenkt.
Ewig wird Er walten!

[1]) להקים ist nicht, wie man gewöhnlich meint, Infin. Hiphil von קום, sondern Plur. des in den Piutim oft gebrauchten להק = להקה (1 Sam. 18, 20: להקת הנביאים), d. i. Schaar; also להקים Schaaren = צבאות

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
טוֹב שֹׁכֵן עַד. טוּבוֹ לָעַד.
טְפַח שְׁמֵי־עַד.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
כַּשַׁלְמָה עָטָה אוֹר. כָּל־
מְאוֹרֵי אוֹר. כַּבִּיר וְנֶאוֹר.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
מֶלֶךְ עוֹלָמִים. מְפַעֲנֵחַ
נֶעֱלָמִים. מֵשִׂיחַ אִלְּמִים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
סוֹבֵל הַכֹּל. סָב וּמְכַלֶּה
כֹּל. סוֹכֵךְ הַכֹּל.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
פְּאֵרוֹ עֹז. פֹּעַל יְמִינוֹ
תָּעֹז. פּוֹדֶה וּמָעוֹז.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
קְדֻשָּׁיו לַהַב. קוֹרֵא מֵי
רַהַב. קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בְּאַהַב.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!
טוב Der Gütige, thronend in Ewigkeit,
Seine Güte in alle Ewigkeit,
Ausspannt Er den Himmel in alle Zeit.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
כשלמה Er umhüllet wie ein Gewand das Licht,
Alles was strahlt im Licht,
Der Allmächtige, gewaltig erglänzend im Licht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
מלך Der alle Welten lenkt,
Geheimes enthüllt, Vergessenes denkt,
Der dem Stummen die Rede schenkt.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
סובל Der trägt das All,
Der Unvergängliche, überdauernd das All;
Sein Blick durchschauet das All.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
פארו Sein Diadem die Macht,
Seiner Hände Werk erglänzt in Pracht,
Erlöser Er und ewige Macht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
קדשיו Seine Heiligen Flammengluth!
Er ruft bänd'gend die trotzige Fluth,
Nah' denen, die ihn rufen, mit liebendem Muth!
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
שֶׁגֶּה אֵין לְפָנָיו. שֶׁקֶט
בְּפָנָיו. שֶׁבַח טוֹב
בְּמַצְפָּנָיו.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Ich ich bin der Bundeslade.

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. בָּלָה וְרָד שַׁחַת.
בְּשְׁאוֹל וּבְתַחַת. בְּלַאוּת בְּלִי־
נָחַת. עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. תְּנוּמָה תְעוֹפְפֵנוּ.
תַּרְדֵּמָה תְעוֹפְפֵנוּ. תַּהּ יְשׁוּבֵנוּ.
עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

Oeffnen der Bundeslade.

אַבָּל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
תָּקְפּוֹ לָעַד. תִּפְאַרְתּוֹ
עֲדֵי־עַד. תְּהִלָּתוֹ עִמֶּדֶת
לָנֶצַח. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה
קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

*)וְנִתְּנָה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת

Der König, der Höchste!
שנה In seinem Wirken unerschlafft,
Still' und Frieden in seinen Räumen Er schafft,
In seinen Gebieten verherrlicht in Lobeskraft!
Ewig wird Er walten!

Der irdische König, der Bedürftige!
Geht zur Verwesung und sinket hinab
In Tod und Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht, die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?

Der irdische König, der Bedürftige!
Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich senkt,
Bis Todesgrau'n ihn am End' umfängt.
Wie lange herrscht er?

Aber der König, der Höchste!
תקפו Seine Macht nie verschwindet,
Sein Ruhm nie ergründet,
Sein Lob ewig verkündet.
Ewig wird Er walten!

ובכן (Vorb.) Und so möge zu Dir der Weiheruf emporsteigen! denn Du, unser Gott, bist König.

ונתנה (Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe

*) Sagenhafte Entstehung des Gebetes ונתנה תקף.

Der Ursprung dieses Gebetes beruht auf einer Sage, die sich seit undenklichen Zeiten fast in allen alten und neuen Auflagen der Neujahrsgebete fortpflanzt, und die auch Herr Prediger Mannheimer in den

des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf

הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא
וְאָיוֹם. וּבוֹ תִנַּשֵּׂא
מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן

Festgebeten der Israeliten nach der gottesdienstlichen Ordnung im israelitischen Bethause zu Wien (Wien 1840, 2. Band, S. 327) nacherzählt. Nach der Mittheilung des Rabbi Gedaljah Jachia im Schalscheleth Hakabbala (Amsterd. J. d. W. 5457 S. 41) fand man nachstehende Geschichte unter den Papieren des Rabbi Ephrajim ben Rabbi Jakob aus Vienne (in Frankreich) aufgezeichnet:

Rabbi Amnon, einer der Reichsten und Angesehensten seiner Zeit, genoß die Gunst des Kurfürsten von Mainz in hohem Grade. Die Höflinge drangen unaufhörlich in ihn sich zu bekehren, und selbst der Kurfürst bot seine Beredsamkeit auf, ihn zur Abschwörung seines väterlichen Glaubens zu bewegen. Amnon konnte diesen eindringlichen Worten nicht widerstehen, und erbat sich drei Tage Bedenkzeit. Auf dem Wege nach Hause fand er in dieser vorschnellen Aeußerung eine fast zusagende Andeutung, ein sträfliches Wanken in seinen früher ausgesprochenen Grundsätzen. Trostlos und von Gewissensbissen gefoltert, durchseufzte er die drei Tage. Die Frist verstrich, er ging nicht; er wurde vorgeladen, er kam nicht; endlich trat die Gewalt ein, er wurde abgeholt. Vor den Fürsten gebracht, wurde er hart angefahren und über seinen Wortbruch zur Rechenschaft gezogen. Ich will — sprach er gefaßt — mir selbst das Urtheil sprechen: Die Zunge, die gelogen, werde herausgeschnitten. — Nein — entgegnete der Fürst — nicht die Zunge, sondern die Füße, die nicht kommen wollten, sollen abgehauen und dein Körper gefoltert werden. Diese Strafe wurde wirklich vollzogen, und er sodann nach Hause getragen. Standhaft und geduldig ertrug er diese Schmerzen, denn sie waren ihm eine verdiente Buße. Als bald darauf der Neujahrstag erschien, ließ er sich sammt den abgehauenen Gliedmassen in die Synagoge tragen, und die Bahre, auf welcher er lag, neben dem Vorbeter niederstellen. Bei dem Gebete Keduscha (קדושה) rief der Verstümmelte ihm zu, er möge inne halten, denn er wolle den Namen Gottes verherrlichen (מקדש השם sein). Darauf begann er das Gebet ונתנה תקף mit lauter Stimme und feierlicher Andacht, und mit dem Ende dieses Gebetes endete auch er wunderbarer Weise. — Nach drei Tagen erschien er dem berühmten Rabbi Kilonimus ben Rabenu Meschulam Nachts im Traume, lehrte ihm dieses Gebet und trug ihm auf, es in allen Gemeinden Israel's zu verbreiten. — Diese Geschichte soll im Anfange des dreizehnten Jahrhunderts vorgefallen sein. Der Geschichtschreiber Josf, der sie als eine Sage abfertigt, bemerkt, daß Basnage (Hist. de Juifs) sie glaubhaft findet.

בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב
עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן
וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד
וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר
וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־
הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח
אֶת־סֵפֶר הַזִּכָּרוֹנוֹת.
וּמֵאֲלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתָם
יַד כָּל־אָדָם בּוֹ.
וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע.
וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה
יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים
יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה
יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה
יוֹם הַדִּין. לִפְקֹד
עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין.
כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ
בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם
יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי
מָרוֹן: כְּבַקֶּרֶת Vorb.

Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fassen sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung

רֹעֶה עֲדָרוֹ. מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָּה לְכָל־בְּרִיוֹתֶיךָ. וְתִכְתֹּב אֶת־גְּזַר דִּינָם:

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעַבְרוּן וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב וּמִי בַחַיָּה. מִי בָרָעָב וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ וּמִי בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה וּמִי בַסְּקִילָה: מִי יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ. מִי

hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden und wie Viele ins Leben treten, wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier, wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre,

wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll und wer Reichthums Fülle gewinnen, wer sinken soll und wer emporkommen.

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm: schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! Denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein; bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch — sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend, gewinnt er sein Brot, er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

יִשָּׁקֵט וּמִי יִטָּרֵף. מִי
יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסָּר. מִי
יֵעָנִי וּמִי יֵעָשֵׁר. מִי
יִשָּׁפֵל וּמִי יָרוּם׃

צום קול
וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה
ממון
וּצְדָקָה

מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה׃

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ.
קָשֶׁה לִכְעוֹם וְנוֹחַ לִרְצוֹת.
כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת.
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה.
וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לּוֹ. אִם
יָשׁוּב מִיָּד תְּקַבְּלוֹ׃ V. אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם. וְיוֹדֵעַ
יִצְרָם. כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם׃
אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ
לֶעָפָר. בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ.
מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר.
כְּחָצִיר יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל.
כְּצֵל עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלָה.
וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק
פּוֹרֵחַ. וְכַחֲלוֹם יָעוּף׃

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם׃

ואתה Aber Du, Derſelbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd.

אֵין קִצְבָּה לִשְׁנוֹתֶיךָ, וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ. וְאֵין לְשַׁעֲרֵי מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ. אֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ. מְקֻבָּל נָאֶה לְךָ וְאַתָּה נָאֶה לְשִׁמְךָ. וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ׃

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen iſt das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' iſt Dein Schmuck, und unſern Namen haſt Du genannt nach dem Deinen!

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. (בְּעָבוּר כְּבוֹד שְׁמֶךָ הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ.) כְּסוֹד שִׂיחַ שָׂרְפֵי־קֹדֶשׁ, הַמְקַדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ, דְּרֵי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בִּשְׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ.

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen ſind auserſehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreiſe der Andacht heiliger Seraſim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר׃

כתוב (Vorb) wie geſchrieben ſteht durch Deinen Propheten: Und einer ruft dem Andern zu und ſpricht:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig iſt der Herr der Heerſchaaren; ſo weit die Erde, reicht ſeine Herrlichkeit.

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם
מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה
לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ
יֹאמֵרוּ׃ סיגרין הארון.
Schließen der Bundeslade.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seine Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

Nach dem Alphabeth verfaßt, der Schluß-Akrostichon nennt den Verfasser: Elasar.

וְחַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מֵרְבָעוֹת כִּסְּא. בְּמֵאתַיִם וַחֲמִשִּׁים
וָשֵׁשׁ מַכְנִיפוֹת כִּסְּא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹכְכָם כְּנָפִים בְּפָנִים
לַכִּסֵּא. דְּמוּת דָּרְקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא בְּעֵין הַקֶּרַח
בּוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְמוּת כִּסֵּא.
זָעוֹת בְּלִי לֵאוֹת מֵחִיל כִּסֵּא. Vorb. חָשׁוֹת בְּיִצּוֹא וְשׁוֹב
מֵרְעִישׁוֹת (י״א מְרִעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת בַּבָּזָק וְלֹא מְזִיזוֹת
הוֹד כִּסֵּא. יוֹרְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מְקוֹם כִּסֵּא׃
Gem. כַּף־רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא.
לֵעֵת תֵּרָשֶׁינָה לָפֶאר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְפוֹת
מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא. נְרָאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת
עִם כִּסֵּא. סְבוּלוֹת מִתַּחַת זְרֹעַ עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִירַת
זוֹ בְּתַעַל תְּרָפֶינָה כְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׂיקוֹת
כִּסֵּא. צוֹרֵר כִּי יַשְׂטִין יְפָרְשׂוּ עָנָן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לֵעֵת
יַעַל מֵאֲחֵז פְּנֵי כִּסֵּא. רַחֲמִים יָלִין בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא.
שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יִפֶּן
חֲקוּקָה בַּכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנַשְּׂאוֹת עִם כִּסֵּא׃
Vorb. לְבִלְתִּי לְנַבֵּל לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יְפֻצֶּה־פֶּה וַיְפַגֵּיעַ
כִּסֵּא. זְכוֹר לְיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא׃

Gem. u. Vorb. רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׂמְתָּ הֲדָם וְכַפֵּא.
וְאָז יִתְרַעֲמוּ הַגַּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּפֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וְחַיָּה
לְחַיָּה וּכְרוּב לְכָרוּב לְעֻמַּת כִּפֵּא:

Vorb. כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן
בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם
הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה
שְׁמַע אוֹמְרִים:

ברוך (Gem) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —"

Nach verkehrter Alphabeth Ordnung (ת״ש״ר״ק), der Schluss Akrostichon nennt der Verfasser: Elasar.

וְעַמְּךָ, תְּלוּאִים בְּתִשׁוּבָה
לְהִתְיַחֵד. שְׁנֵי לְבָבוֹת לָךְ
כְּאֶחָד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקְיוֹן
כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל
שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד.
צִיּוּן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט
לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יָצְרוּ
בָּם לָבוּר אֶחָד. עוֹבְרִים
בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד.
Vorb. תְּמוּכִים בִּצְדָקַת אָב

ועמך (Gem.) Sieh da Dein Volk, bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,

Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!

Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.

Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,

Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.

Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,

Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;

Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,

הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסִבָּךְ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבֻטָּחִים בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד׃

Und deß, der war geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

לְהַזְכִּיר לָמוֹ עֲנִיַּת קוֹל אֶחָד. בְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּפָּא שְׁפוֹט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי־אָלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זֵד וָרַע מֵהַיּוֹם מוֹדַע דִּינָם לָאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יָאֶחָד. הוּא כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה יְחַד. וֶלֶת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֶדֶק לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלֶה זְכוּת וְרֵשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בְּקוֹר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד׃ Vorb. אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת הוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וְכֹכָל יַד־עַם־אֶחָד׃

Gem. u. Vorb. עוֹד יִזָּכֵר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמַּתְמֶדֶת שָׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶגֶשׁ וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד׃

Vorb. מְמֻקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן בְּרַחֲמִים. וְיָחוֹן עִם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שָׁמַע אוֹמְרִים׃

Gem. u. Vorb. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃
אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו

שמע (Gem) Höre, Israel! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum

שֵׁנִית לְעֵינַי כְּלֵיחַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃ | zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

Nach vor- u. rückzielliger Wechselfolge des Alfabeth (אתבש).

וְאַתָּה, אָזוֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל־אֲבָרֵיהֶם. תִּכֶן מִצְוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמֹאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֲבָרֵיהֶם: בְּזֶה חֶדֶשׁ תִּקַּע שָׁלִשִׁים. כְּמוֹ שְׁלִשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם: שַׁי מוּסְפֵי יוֹם עֲרָרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה (1בְּקַרְסֻלֵּיהֶם: גְּשִׁים פְּנֵי תֵבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם: רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם: דְּרוּשִׁים תָּקוֹעַ בַּבֶּסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בִּירֻכוֹתֵיהֶם: קֶרֶן יִמְשְׁכוּ לְשַׁבֵּשׁ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה (2בְּקַטְלֵיהֶם: הֵן מוּסְפֵי־חֶדֶשׁ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם: צְקוֹן לַחֲשָׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּזִרְעוֹתֵיהֶם: וּמַלְכִיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלִשִׁים. כְּמוֹ שְׁלִשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם. פְּלִיל תְּמִידִים שְׁמֹנָה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנָה עֶשְׂרֵה חֻלְיוֹת שֶׁבְּשִׁדְרוֹתֵיהֶם: זִבְחֵי תְמִידִים תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרָאשֵׁיהֶם: עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנָה. כְּמוֹ שְׁמֹנָה שֶׁבְּצַוְּארֵיהֶם: חַק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנַקְבֵיהֶם: Vorb. שָׁם הַלִּיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה (*בְּלִבְבֵיהֶם: טְחוֹת וְכֶסֶ״ וְשָׁכְוִי וְסַרְעַף וּבֶטֶן וָכֶרֶב וְעֶשְׁתְּנוֹתֵיהֶם. נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם:

Gem. u. Vorb.

יְשָׁאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְנִיב שְׂפָתוֹתֵיהֶם. מִכַּף רֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְעַכְּחוּ פְּרוֹט

(Nach Mischnah Chaloth 1, wo die Lesart 1) קִרְסָל (= Schenkel) 2) קְטַלְיָת (= Hüfte) erhellt. *) Herkömmlich לְבָבֵיהֶם.

מַעֲשֵׂיהֶם: כְּתִרְעָא שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוֹעַ שֵׁנִית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

Vorb. אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ.
וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

Gem. u. Vorb. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

אני (Gem.) Ich bin der Ewige, euer Gott!

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ
אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר
שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde; Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

Nach verkehrter u. gerader Alphabethfolge bis Kaph u. Jotha (תש״אב).

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ. אָמְצָךְ
מָלֵא כָל־הָאָרֶץ: שְׁמֵעַךְ
דִּין מִשָּׁמַיִם. בְּכֵן יִרְאָה
וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ: רַעַשׁ יום
מִשְׁפָּט. גֶּעֱשׁוּ (נ״א גִּעֲשׁ)
תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר
חָזָק. דְּבָר וַיִּקְרָא־אָרֶץ:
צְבִי לְצַדִּיק בְּוֶטֶר. הַשְׁמִיעָה
כְּנַף הָאָרֶץ: פַּחַד וָפַחַת
וָפַח. וּפְקֻצוֹת יַבְעִיתוּ אָרֶץ:
עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט. זְעוֹם

תהלות (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.

Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.

Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.

Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.

Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.

Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,

Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!

כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃ Vorb. סֹלּוּ
(נ״א סורו מני־) דֶּרֶךְ נוֹכְבוֹ,
חֲרֵדִים מֵחֲרַדַּת הָאָרֶץ׃
נָאוֹר וְאַדִּיר. מַעַם תָּשִׁיב
לָאָרֶץ׃ מַה־תֵּירְאִי אֲדָמָה,
יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ׃
לְהוֹדִיעַ וּלְהַגָּלוֹת, Vorb. u. Gem.
כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ׃ כְּמוֹ פְּאֲרוּהוּ מִנְּזוֹ
בַּשַּׁחַק, יוּרְשׁוּ בְחוֹנָיו
לְפָאֲרוֹ בָּאָרֶץ׃

Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstiet von der Erde.

Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde: Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!

Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

Vorb. אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃ וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

Vorb. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ
כָּתוּב לֵאמֹר׃
Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

ימלך (Gem) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ
וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ
לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

לדר (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

חַמּוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ,
וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ, וְיֹאמְרוּ

חטיל O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen

לְךָ חוֹסִיךְ. בְּצִדְקָךְ עַמּוֹסִיךְ. תְּקַדֵּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מְקַדִּישֶׁיךָ בְּךָ יְקַדָּשׁוּ תָּךְ (נ״א כְּעֶרְכְּךָ) קִדַּשְׁתָּ. נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מְקַדְּשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנֶךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יְזַכְּרֶנּוּ אַהֲבַת אֵיתָן אֲדֵנֵינוּ. וּבְבֵן הַגְּיוֹנֵךְ יַשְׁבִּית מְדַיְּנֵנוּ. וּזְכוּת הַתֹּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״א הַיּוֹם) לְאֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאדֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יִשַׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חֹק וּמִשְׁפָּט. וְצִדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

Nach doppeltem Alphabethe verfaßt. פותחין הארון. Oeffnen der Lade.

הָאוֹחֵז בְּיַד מִדַּת מִשְׁפָּט:

der handhabt die Waltung des Rechtes!

Und alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה׃

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גְּנָזֵי נִסְתָּרוֹת׃

Und alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בוֹחֵן כְּלָיוֹת׃

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת׃

Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל דָּגוּל׃

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם׃

Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת׃

Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!

הַמְהֻגֶּה בְּאֶחָיו הֶאָהֵד אֲשֶׁר אֶהְיֶה׃

Und alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה׃

Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!

הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ׃

Und alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלְתּוֹ׃

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת׃

Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי׃

Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים׃

Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל׃

Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.

הַיּוֹדֵעַ יִצֶר כָּל־יְצוּרִים׃

Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן׃

Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלְלָם יָחַד׃

Der Alles vermag und Alles umfaßt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל׃

Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי׃

Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא לְבַדּוֹ הוּא׃

Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה׃

Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם׃

Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ בְּכָל־דּוֹר׃

Der in seine Huld waltet in jeglicher Zeit!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נוֹצֵר חֶסֶד׃

Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.

הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים עַיִן מִפּוֹרְרִים׃

Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא סוֹלֵחַ פֶּלֶה׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־יְרֵאָיו׃

Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא עוֹנֶה לָחַשׁ׃

Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה׃

Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא פְּתוּחָה יָדוֹ׃

Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע
וְחָפֵץ בְּהַצְדָּקוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
צַדִּיק וְיָשָׁר׃
הַקָּצַר בְּזַעַם
וּמַאֲרִיךְ אָף׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
קָשֶׁה לִכְעוֹס׃
הָרַחוּם וּמַקְדִּים
רַחֲמִים לְרָגְזוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
רַךְ לִרְצוֹת׃
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן
וְגָדוֹל׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
שׁוֹפֵט צֶדֶק׃
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־
תְּמִימִים׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
תָּמִים פְּעֻלּוֹ׃ Schließen der Bundeslade.
קוּם תְּשַׂגֵּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ
עַל־כָּל בְּיִחוּד׃
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ.

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!

Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.

Deß Zorn kurz, lange währt seine Nachsicht!

Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.

Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!

Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.

Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet!

Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.

Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!

Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשגב (Vorb.) Sei erhaben Du allein und herrsche über Alles in Deiner Einheit, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und der Ewige

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיַעֲשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

In Frankfurt a. M. und vielen andern Gemeinden wird ויאתיו nicht gesagt.

וְיֵאָתְיוּ כֹל לְךָ לְעָבְדֶךָ. וְיִבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקָךְ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יָדָעוּךָ. וְיַהֲלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָמִיד יִגְדַּל יְיָ׃ (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם.) וְיִזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וְיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם׃ וְיִשְׁוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִרָאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מְבַקְּשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ כֹּחַ

(Vorb.) ויאתיו Und alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht

מַלְכוּתֶךָ. וְיִלְמְדוּ תֵּעִים בִּינָה: וְיַמְלְלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ. וְיַנְשְׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְיִסָּלְדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ. וְיִעְטְרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיָהֲלוּ אִיִּים בְּמָלְכֶךָ: וְיַקְבְּלוּ עֹל מַלְכוּתֶךָ עֲלֵיהֶם. וְיָרוֹמְמוּךָ בְּקַהַל־עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבוֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen im Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volksschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת Sabbath am) הַזֶּה וְאֶת־יוֹם (זִכָּרוֹן תְּרוּעָה Sabbath am) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ

בַּבַּיִת חַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּדֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסַף יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־מוּסַף יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצַּת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath) וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן נִסְכּוֹ. *וּשְׂעִיר

*בסק״ פפ״ד וכויה״ אומרים:

וּשְׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

שְׁעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ׃

(Am Sabbath) יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃)

Oeffnen der Bundeslade.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ סיגרין הארון ופיתחין מיד.

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים׃ סיגרין הארון Schließen der Bundeslade.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen.

Während die Gemeinde הוא אלהינו (S. 238) betet, spricht der Vorbeter diese Bibelverse

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבָדוֹ׃ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים | בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃ הַן לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל־

אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

הוּא Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hinieden, Keiner sonst!

Der Vorbeter recitiert laut הוּא אלהינו und betet Folgendes.

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֱיֵה עִם־פִּפְיוֹת שְׁלוּחֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הָעוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים מִלְּפָנֶיךָ עַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה־שֶּׁיֹּאמְרוּ, הַבִּינֵם מַה־שֶּׁיְּדַבְּרוּ: הַשִּׂיבֵם מַה־שֶּׁיְּשַׁאֲלוּ, יַדְּעֵם אֵיךְ יְפָאֲרוּ: בְּאוֹר פָּנֶיךָ יֶהֱלְכוּן, בְּרֶךְ לְךָ יְכָרְעוּן: עַמְּךָ בְּפִיהֶם יְבָרְכוּן, וּבִרְכוֹת פִּיךָ בָּהֶם יִתְבָּרְכוּן: עַמְּךָ לְפָנֶיךָ יַעֲבִירוּן, וְהֵם בְּתָוְךָ

Vorb. (Vorb.) אלהינו O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes

Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen! Und Du aus Deinen Himmeln schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich

יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת, וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: נְשִׂים מוֹל אֲרוֹן הַמְקֻדָּשׁ בְּאֵימָה. לְשַׁבֵּךְ בַּעַס וְחֵמָה, וְעַמְּךָ מְסַבִּיבִים אוֹתָם בְּחוֹמָה, וְאַתָּה מִן־הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לְרַחֲמָה: עַיִן נוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם. לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחֲךָ כַּמָּיִם, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן־הַשָּׁמַיִם: (Gem.) שֶׁלֹּא יָכָשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם, וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בִשְׂנוּנָם, וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְמַשְׁעֲנָם, וְלֹא־יְכַלְמוּ־בָם שְׂאוֹנָם, וְאֵל־יֹאמַר פִּיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ, כִּי חַנּוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה חַנּוּנִים, וּמְרַחֲמֶיךָ הֵמָּה מְרֻחָמִים: כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן יוֹחֵן וְאֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרַחֵם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר, אַל־יֵבוֹשׁוּ בִי | קַוֶּיךָ אֲדֹנָי יֱהוִה

צְבָאוֹת אַל־יְבָלְמוּ בִי
מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃

hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir Dich suchen, Gott Jisraels!

Oeffnen der Bundeslade. Vorb.

אוֹחִילָה לָאֵל אֲהַלְלָה
פָנָיו. אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ
מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר
בִּקְהַל עָם אָשִׁירָה
עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת
בְּעַד מִפְעָלָיו׃
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב
וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן׃
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor versammelten Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

יהיו Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! —

Schließen der Bundeslade.

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

Nach vierfachen Alphabeth von R. Elasar b. R. Kalir.

אַגְסִיכָה (*מַלְכִּי.
לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי.

(אגסיכה (Gem.) Zu meinem Kön'ge setze Gott ich ein!
Will meinen Wandel auf's neu' ihm weih'n,

(Am Sabbath) ע״פ אֵב כְּפוּל.

אֲהַלְלָה אֱלֹהַי אֲשִׁירָה עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְּבוֹדוֹ אֲאַבֶּדְנוּ מְלוּכָה׃
אֲשַׁגֵּב לְפוֹעֵל אֲשֶׁר שָׁה וּפָעַל. אַגְּדוּהוּ כִּי לוֹ וְאֶתָּה מְלוּכָה׃

*) Statt לְמַלְכִּי

1) Den prophetischen Schilderungen folgend, wird hier ein erhabenes Bild des Gottesreiches auf Erden entworfen, sich anschließend an die in

אָמְצוּ בְהַמְלִיכִי.
יְאָזֵר־עֹז וְיִמְלֹךְ: אֱלִיל
בְּהַשְׁלִיכִי. לִפְנֵי
בּוֹא יוֹם מַלְכִּי. אִישׁ
מַלְאָכִי. יִשְׁלַח וְאָז
יִמְלֹךְ: בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ.
נָתוּשׁ חָנֵף מִמְלֹךְ.
בֵּית גַּאוֹם בְּלִי־מֶלֶךְ.
יִסַּח לְבַל־יִמְלֹךְ:
בְּתוֹכִי יַהֲלֹךְ.
בְּהוֹפִיעוֹ לִמְלֹךְ.
בְּמַלְכוּתוֹ אֶמְלֹךְ.
וְאָז יִמְלֹךְ: גְּבֶרֶת
מַמְלָכוּת. בְּנֹגְרוֹ

Wenn ihm ich folge, seiner Macht allein,
Strahlt Er in neuem Glanz und herrscht als König.
Werf' ich von mir des Götzentandes Wahn,
Bevor der Tag des Ew'gen zieht heran,
Dann läßt Er den verheißnen Boten nah'n[1])
Und an tritt Er das Weltenreich als König.
בבאו Wenn Er dann naht, in seiner Macht zu walten,
Wird ob dem Reich des Trugs Gericht Er halten;
Nicht länger wird das Reich der Lüge schalten:
Er reißt es aus, nicht herrscht es mehr als König.
In meinem Kreis dann wird Er offenbar,
Er glänzt in seiner Pracht so hell und klar,
Und Er erhebt zur Herrschaft seine Schaar;
Dann wird regieren wieder Er als König.
נברת Er stürzet um des stolzen Reiches Macht[2]),

בְּעָוֹנִי נֻצַּח אַשְׁגִּין כִּי צְבָאוֹ אָנִי. וְלִי נָאֶה שִׁיחַ נְדֹל הַמְּלוּכָה:
בַּקְּהָל אֲבַשֵּׂר בְּרֹב־עָם אֲדַבֵּר. לְמִי שְׁאֵת וְיֶתֶר עֹז וְלִמִי הַמְּלוּכָה:
גְּשׁוּ גּוֹיִם וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־נֶּהְדָּר בְּמַזַּח הַמְּלוּכָה: גַּדְּלוּהוּ
אִתִּי וּנְרוֹמְמָנֵהוּ יָחַד. וְאַל תִּתְגָּאוּ בְּנֵזֶר הַמְּלוּכָה: דְּרָכִים בְּעֵת

---

den Malchujoth hervortretende Seite der göttlichen Weltherrschaft, wie mit der Ausbreitung des Gedankens an ihn, als die einzig wahrhafte Lebensmacht, alles Götzenwesen und aller Wahn, aller Schein und alle Eitelkeit irdischen Seins und Besitzes in ihrem Nichts sich empfinden und verschwinden werden. Verfasser: R. El'asar b. Kalir.

1) Mal'achi 3, 23: „Siehe, Ich sende euch den Propheten Elijah, bevor herankommt der Tag des Ewigen, der große und furchtbare.

2) Vergl. oben S. 110 die Anm. 2 zu אדרת מלכה.

מַמְלָכוּת. גּוֹיִם
וּמַמְלָכוֹת. יַהֲם וְהוּא
יִמְלֹךְ: גְּלִיוֹן הַלִּיכוֹת.
וְסֵפֶר תַּהֲלֻכוֹת. גַּל
הַיּוֹם לְזַכּוֹת. חוֹכְיו
לְמִלְךְ: דּוֹרֶכֶת
נְסִיכוּת. בְּחִנּוּן קוֹל
בְּכוּת. הְבָרָה אֲנִי
בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל
לְמִלְךְ: זַכְאֵירוּחַ
נְמִיכוּת. מְחַפְּשֵׂי
בְּיוֹם דִּין זְכוּת. חָשָׁה
בְּעֹל מַלְכוּת. עַד
צוּר יִמְלֹךְ: הִלּוּךְ
מַהֲלַךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת

Das übermüthig als die Herrin wacht;
Der Völker Glanz, der Erdenreiche Pracht
Verwirret Er, und Er allein ist König!
Das ew'ge Buch der Völker und der Zeiten,
Die Schicksalsrolle der Begebenheiten —
O wolle heut zum Heile auf sie breiten,
Und Deinen Treuen gieb die Macht, o König!
דורכת Die auf die Völker tritt mit trotz'ger Wuth[1]),
Mit weicher Stimme, heuchlerischem Muth,
Spricht: Mir allein geziemt der Herrschaft Gut;
Wer außer mir kann herrschen noch als König? —
Die mit gesenktem, tiefgebeugtem Sinn[2]),
Der Gnade harrend, treten vor Dich hin,
Beugt grausam nieder jene Herrscherin,
Bis einst der Weltenhort wird wieder König.
הלוך Aus ew'gen Höhen kam zur Erd' hernieder

נָעֳשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד לְמִי נִזְרָקָה מְלוּכָה: דָּרַךְ סוּם בַּיָּם כָּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רָכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל גֶּבֶר עֹז בְּמַלּוּכָה: הָאֲזִינוּ רוֹזְנִים אָז וַיִּרְנָזוּ. הִבִּיטוּ חֻתַּת וּמָאֲסוּ מְלוּכָה: הַגִּידוּ כֹחוֹ לְאֻמִּים וְדִבְּרוּ. לָזֶה יִכָּתֵב שֵׁם הַמְּלוּכָה: וְנִלְחַם רֹאשִׁית גּוֹיִם וְאָבַד. כִּי נִשְׁבַּע חַי בְּכִסְּא מְלוּכָה: וַיִּלְעַג בְּכָל־דּוֹר. כִּי לֹא לָמַד. מִי נִלְחַם בַּיָּם וְעָטָה מְלוּכָה: זָד עַל אֲדֹנָיו עָבַד יֹשֵׁב נֶגֶב.

---

1) Die römische Macht wird als Esaw dargestellt, und die von diesem berichteten Züge auf jene übertragen. — 2) Israel.

הָלַךְ. הֲדוּר עַד
הֲמַלַּךְ. בְּעָוְזוֹ לִמְלֹךְ:
הַבֵּל הַמַּמְלָךְ. עַל־
מֶה מָלָךְ. הֲלֹא בְּמִי
נִמְלַךְ. כִּי אֶיֵּשׁ לִמְלֹךְ:
וּמִקְּפָנִי מֶלֶךְ־מֶלֶךְ.
חַיִּמְלְפָנִים מֶלֶךְ. וְעַד
תֵּכֵל כָּל־מֶלֶךְ. הוּא
לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ: וּמַה־
יַּעֲוֹמֶלֶךְ. בְּעֹז מִשְׁפַּט
מֶלֶךְ. וְכַעֲבוֹר סוּפָה
בְּהֶלֶךְ. יַחֲלֹף מִמְּלֹךְ:
זֶךְ הִין בְּעֶרְכּוֹ. יֹאחֵז
דַּרְכּוֹ. זֵדִים בְּדַרְכּוֹ.
נָקָם יַעַט וְיִמְלֹךְ: זֵר
זֵד בְּשַׁלְכּוֹ. יִתְּן־עֹז

Der Gottesglanz, strahlt' dort im Lichte wieder,
Und ihm entgegen jauchzten Jubellieder,
Als Er in Majestät erschien als König[1]).
Den Götzenwahn, der Thoren eitlen Tand,
Wer ist's, der ihn zum Herrn hat ernannt?
Wer steht und bürgt für seines Reichs Bestand
Ihm, den nur blinder Sinn erkor als König?
וּמִלְּפָנַי Und eh' auf Erden eines Herrschers Schalten,
War jener Ew'ge da in mächt'gem Walten;
Und wenn zerfallen alle Erdgewalten,
Wird Er allein noch Herrscher sein und König!
Wie will der eitle Götze sich erfrechen,
Des ew'gen Herrschers Recht sich zuzusprechen?
Es braust der Sturm, los wird die Windsbraut brechen, —
Verrauscht ist er mit seiner Macht, der König!
זֶךְ Wenn Er, der Lautre, den Gerichtstag hält
Und sein Gesetz aufrichtet in der Welt,
Den Übermuth in Allmacht Er zerschellt,
Dann strafend, rächend waltet Er als König.

בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ בִּשְׁאֵת עֶבֶד מְלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים יֶחֱרִימוּ אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ קוֹל לְאַדִּיר בְּמָלוּכָה: חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן עוֹרְרוּ מִלְחֶמֶת. בְּלִי נְתָן־דֶּרֶךְ לִצְבָאוֹת מְלוּכָה: חֵילָם נִשְׁמַד וַאֲרָצָם חֻלָּקָה. וּמַעַל זְרוֹעַ נָפְלָה מְלוּכָה: טָפְשׁוּ בְּנֵי־כְנָעַן. כִּי נָכְרִים

[1]) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl 4 M. 24, 20; 5. M. 25, 17—19.

לְמַלְכוֹ. זַכִּים
בְּהַמְלִיכוֹ. עַל־כֹּל
יִמְלֹךְ: חֲדֹשׁוּ מְלוּכָה.
כַּדָּת וְכַהֲלָכָה. חֹטֶר
מִמְּלָכָה. בְּמִישׁוֹר
יִמְלֹךְ: חֹבֶשׁ אֲרוּכָה.
וְאֶרֶךְ יוֹם מְבוּכָה.
חֻתְלָה לַמַּכָּה. יַעַל
בְּעֵת יִמְלֹךְ: טֹרַח
מַלְכִיּוֹת. עוֹבְדֵי
מַשְׁכִּיוֹת. טִמְאוּ חֶמֶד
שְׁכִיוֹת. בְּנַאֲוָה
לְמָלְךְ: טֹהַר זְכִיוֹת.
וְשַׁאֲג קוֹל בְּכִיוֹת.
שָׁבַע צוֹל דְּכִיוֹת.

Dem Trotz'gen dann das Diadem entfällt,
Und sein Gesalbter dann die Macht erhält.
Wer ihm geweiht, ist Sieger dann und Held,
Und über Alles herrscht Er dann als König;
חדשו Dann wird durch ihn ein neues Reich erstehen,
Nach Recht und nach Gebühr wird's dann geschehen;
Auf wird aus edlem Stamm ein Reis dann gehen,
Das herrschen wird mit lautrem Sinn als König.
Dann bringt Er den Verband der alten Wunde,
Dann ist für Leid und Weh die Heilungsstunde;
Für Schmerz und Gram die frohe Heileskunde
Bricht an zur Zeit, da Er regiert als König.
טרח Dann wird der Sturz der Reiche sein vollendet,
Die Bildern dienten, schwer vom Wahn verblendet,
Die meinen Prachtpalast zerstört, geschändet, —
Und majestätisch herrscht Er dann als König.
Und was vollbracht mein heiliges Verlangen,
Und Thrän' und Seufzer, die zu ihm sich rangen,
Die Opfer, die des Leidens Schwall umfangen,

חֵם בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם וְרַע מְלוּכָה: טְבָחֵם בֶּן־נוּן. עַד פְּנֵה אָרֶץ.
לְפָנַי אֲרוֹן הַבְּרִית. אֲדוֹן הַמְּלוּכָה: יִשְׁבִי חֶרְשֶׁת אָז הַקְּשָׁה לַחַיִן.
עֲזָרוּהוּ בְּלִי־בֶצַע אַפְסֵי מְלוּכָה: יָהּ נִלְחַם בָּם. צָבָא בְּלִי־בָצַע.
כֵּן יֹאבְדוּ שְׁאָר. וְלֹאֵל הַמְּלוּכָה: בְּאָרְז בַּלְּבָנוֹן אַשּׁוּר גָּדַל. וְחֶרֶף
אוֹרִיד כַּבִּיר הַמְּלוּכָה: בְּלֵיל אֵשׁ הֻטְמַם בְּלֵיל שִׁטִּרִים. וְאָז יָדְעוּ

יְפֶן וּבָם יִמְלֹךְ: יָהֵב
מַשְׂלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי
מְלָכִים. יוֹם זֶה לוֹ
מְחַכִּים. בּוֹ יָבֹא
לְמֶלֶךְ: יַעַבְרוּ
מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו
כְּמַלְאָכִים. יַחַד
מַמְלִיכִים. יְיָ יִמְלֹךְ:
כִּתִּים בְּכַתְּתוֹ. אִיִּים
בְּהַכְּוֹתוֹ. כֻּם
מַמְלַכְתּוֹ. יְכוֹן
וְיִמְלֹךְ: כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ
הֲלִיכָתוֹ. כְּנָמְרוֹ
מַלְאַכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל
יִמְלֹךְ: לְכָל־גַּבֵּהּ
יַפִּיל. וְהַר וְגֵבַע

Er sieht sie dann und herrscht darob als König.
יהב Sehnsüchtig schaut zu ihm das Aug' empor
Der Seinen dann, der Königskinder Chor;
Sie stehen harrend an dem Gnadenthor,
Bis Er erscheint und walten wird als König.
Geschaart in eines Zuges langer Reih',
An ihm, den Engeln gleich, zieh'n sie vorbei;
Einmüthig ihm ertheilen sie die Weih':
„O Herr, Du herrschst und walteſt nun als König.!"
כתים Wenn Er das Reich der Sünden[1]) hat gerichtet,
Wenn all die Eilande Er hat vernichtet,
Dann ragt sein Thron, in Höhen aufgerichtet,
Und Er besteigt ihn, herrschend hoch als König
Sein Königthum erstrahlt in heller Pracht,
Wenn seinen Gang Er durch die Welt gemacht,
Wenn Er sein großes Werk zu End' gebracht,
Vor Aller Aug' erscheint Er dann als König!
לכל Und nieder beugt Er stolze Erdenpracht,
Die Bergeshöh'n dem Boden gleich Er macht,

כֹּל פִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה: לַשַּׁחַת כְּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ עֲלוֹת לַשַּׁחַק.
וְסָר מָנוֹ לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה: לְכַנּוֹ הוֹשֵׁב וְכֹחַ אַל הִכִּיר.
לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל הַשְּׁלִים מְלוּכָה: (״מְגֻרָה צֹאן לַטֶּבַח. וְנִתְכְּנוּ
עֲלִילוֹת. בְּלִבּוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם הַמְּלוּכָה: מְכוֹנְנֵי בְלֹא־הוֹן. פְּדוּיֵי

[1]) Im Texte: „Kittim" für Rom.

[2]) מנר = ſchleudern, werfen.

יִשְׂפְּיל. לְכָל־
אֹם יַאְפְּיל. וְכִאוֹר־
זָרוּעַ יִמְלֹךְ: לִרְאִי
יַקְפְּיל. וַחֲדָשִׁים
יַכְפְּיל. לְיוֹם זֶה פּוּר
הַפְּיל. מִצִּיוֹן לִמְלֹךְ:
מָטוּגִים. הָמוּ גֵאִים.
מָעֲדוּ מִתְנָאִים. גֵּאֶה
בְּבֹאוֹ לִמְלֹךְ: מָלְכוּ
דְגוּיִם. נָטְלוּ סְגוּיִם.
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת
נָתָא לִמְלֹךְ: נְדִיבֵי
עַמִּים. אֻסְּפוּ מֵעַמִּים.
נְשׂוֹא מְעַטֵּי עַמִּים.
אֶל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ:
נְגוּן נְעִימִים. לְמוֹלָם

Die Nationen hüllet düstre Nacht;
Er aber strahlt im Lichtesglanz als König.
Das Firmament, das alte, wird zerfallen;
Aufrichtet Er dann neue Himmelshallen
An jenem Tag, auf den das Loos gefallen,
Daß Er von Zijon aus regiert als König.
מטו Angst wird und Grau'n die Völker dann erfassen,
Die Trotz'gen werden dann in Furcht erblassen,
Die Uebermüth'gen wird der Muth verlassen,
Wenn der Erhabne walten wird als König.
Und seiner Schaar die Geltung Er verschafft,
Die Macht der Reiche ist hinweggerafft,
Wenn Er, der über Völker herrscht in Kraft,
Herankommt, daß Er schalten wird als König.
נדיבי Die Edelsten, die Besten im Verein,
Sie kommen aus der Völkerschaaren Reih'n,
Um heimzuführen Deine Schaar, so klein,
An ihren Ort, daß herrsche dort ihr König.
Und Jubelklang in holden Liebesweisen

בְּלֹא־כֶסֶף. כִּלּוּ לְמַטֵּה כַּסִּים לֵב הַמְּלוּכָה: נִמְכְּרוּ יוֹנִים לְבָנֵי יְוָנִים. וְרֵהָקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה: נֹאֲרוּ בְּרִית וָדָת. וְהָמְרִידוּ עָם בְּאֵל. וּמְגֹרוֹם בְּלֹא כֹחַ. מְבַהֲנֵי מְלוּכָה: שְׁעִיר הֻחֲנִיף לְהוֹרַחּ בְּצִיּוֹן. וַיִּירַשׁ בְּקוֹל בֶּכִי חֶרֶב וּמְלוּכָה: Vorb. שָׁנַב חָלַק הֵיוֹת גְּבִיר לְאָחִיו. וְעוֹד תְּסוּב לְיִשְׂרוֹן מְלוּכָה:

מַנְעִימִים. נְשָׂאִם
מְעֻמָּמִים. עֲלֵיהֶם
לְמֶלֶךְ: סְכוּתאֲלִילִים.
כִּיּוּן גִּלּוּלִים. סָחוּב
כְּמוֹ חֲלָלִים. יִשְׁלְכוּ
בְּלִי לְמֶלֶךְ: סוּד אֵל
אֵלִים. הָבוּ בְּנֵי אֵלִים.
שְׁאוּ זְמָרָה וְהַקּוֹלִים.
לָאֲדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: עֻזּוֹ
יָד בְּהַשִּׁיאוֹ. לְהָרִים
נְשִׂיאוֹ. עֻמְסָיו
בְּנַשְּׂאוֹ. יָעֹז וְיִמְלֹךְ:
עַל־רוֹם מַשָּׂאוֹ. יְדֵיהוּ
בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד
כִּסְאוֹ. יֵשֵׁב וְיִמְלֹךְ:

Erschallt, um der Beglückten Loos zu preisen,
Die so erhöht sind in den Völkerkreisen,
Daß Er in ihnen herrscht als Herr und König.
סכות Wie todten Wust die Pracht von Baldachinen,
Von Götzensäulen Trümmer und Ruinen[1])
Hinwerfen die, so tauben Göttern dienen,
Und nicht mehr herrscht der eitle Tand als König.
Und ihr, des ew'gen Gottes treue Schaar,
Bringt ihm, der edlen Söhne, Huld'gung dar!
Laßt ihm ein Loblied tönen hell und klar,
Dem ew'gen Herrn, der wieder herrscht als König!
עז Wenn Er die Allmachtvolle Rechte regt,
Auf seinen Fürsten Er die Hoheit legt,
Wenn die Er ehrt, die seine Liebe trägt,
Dann strahlet seine Macht und Er ist König.
Wenn seine Hand Er in den Himmeln oben,
Dem Allmachtsitz, in Glorie erhoben,
Auf seinem Thron im Königsglanze droben
Sitzt Er in Majestät und Pracht als König.

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שֵׁם נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה בְּכִסֵּא מְלוּכָה:
עוֹרֵר וְהָקֵץ מְשׁוֹשׁ כָּל־חָאָרֶץ. וְכוֹנֵן כִּסְאֲךָ בְּקֶרֶת מְלוּכָה: פְּנֵי
מָאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה תַּחְפִּיר. וֵיבוֹשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ. בִּשְׁאֵתְךָ מְלוּכָה:

[1]) כיון und סכות (aus Amos 5, 26) scheint etymologisch das eine als „Zelt", das andere als „aufgerichtete Säule" von dem Dichter genommen; danach ist übersetzt worden.

פּוֹר תִּפּוֹרַר אֶרֶץ. בְּכִלָּיוֹן וָחֶרֶץ. פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. יַרְגִּיז וְיִמְלֹךְ: פַּחַד שׁוֹפְרוֹת עֶרֶץ. יִשְׁלֹשׁ וּבָם יִרֶץ. פְּאֵר מִכְּנַף הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ: צְבִי מֵהֲדֹם יַעַל. וְאֶדֶר מִשַּׁעַל. צַהַל מִשְּׁמֵי־מַעַל. יַרְנִנוּ כִּי יִמְלֹךְ: צְבָאוֹת כָּל־פַּעַל. לְצַלְעָם יַרְטִי תַעַל. צְפִירַת פְּאֵר לְהַעַל. הֵן לְצֶדֶק יִמְלֹךְ: קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ. אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ

סור Es wankt die Erde dann und bebt verwitternd,
Vor Angst und Grau'n und Noth bedrängt, erzitternd,
Und Qual und Furcht beendet tief erschütternd
Die Erdbewohner, und nur Er ist König!
Dreifach erdröhnt dann der Trommete Hallen,
In mächt'gen Schauern wird der Ton erschallen;
Doch wird ein Loblied süß empor ihm wallen,
Aus fernen Grenzen[1]) ihm geweiht, dem König.
צבי Preis ihm und Lob steigt von der Erd' empor,
Und Jauchzen rauscht der Fluthen mächt'ger Chor,
Und Jubel schallet aus dem Himmelsthor,
Aufjauchzt der große All, denn Er ist König!
Der Wesen Schaar, den Werken seiner Hand,
Anlegt Er — jeder Wunde den Verband.
Nur Heil erblüht, das Leid ist abgewandt!
Und Er zum Segen herrschet dann als König.
קצינים Regenten, die geherrscht mit mächt'ger Hand,
Wegwerfen sie des Purpurs eitlen Tand;

פְּאֵר עִיר יְפִי לְבָרָה בַּחֲמָה. וְגַלָּה לְגַגְדְּנוּ כְּבוֹד מָלוּכָה: צְבָאוֹת נְאוּלֵי צַעַן שׁוֹרְרוּ בְּלֵיל חָג. וְהוּא רַיְלָה נִשְׁמָר לְסַחֵף מָלוּכָה: צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ בְּרוּחַ שֶׁכָּל. אָנָה יְנַטְּעוּ וְיַקְבְּלוּ מָלוּכָה: קְמָטוּ שַׁעֲרֵי־זְבוּל בֵּית עוֹלָמִים. כִּי מְבִינֵימוֹ שָׁבְתָה מָלוּכָה: קָדוֹשׁ יָבֹא בָם לְעַלְמִים. וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְשׁוֹ מָלוּכָה: רָבְצָה

1) Das Lied der frommen Erlösten, nach Jes. 24, 16: „Vom Ende der Erde haben wir Lieder vernommen."

קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ׃
לָאֲדוֹן כִּי יִמְלֹךְ׃
קְרוֹאִים יְמֻלּוּכוּ׃
וְאַחֲרָיו יַהֲלוּכוּ׃
קוֹמְמִיוּת יִלְכוּ׃
וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ׃ רָז
הַמְּכֻמָּן׃ לְיוֹם זֶה
מְזֻמָּן׃ רָשׁוּם לְמוּעָד
וְזָמָן׃ וּבוֹנוֹקֵם יִמְלֹךְ׃
רֹעֶה נֶאֱמָן׃ בְּבֹאוֹ
מִתֵּימָן׃ רוּחַ יַסְעִיר
בְּתֵימָן׃ בְּגִלְעָד
יִמְלֹךְ׃ שְׁנַאן עֲלִיּוֹת׃
וְסוֹד פְּלִיאִיּוֹת׃ שִׁיר
מְתֻלוּלִיּוֹת׃ יִפְצְחוּ
כִּי יִמְלֹךְ׃ שְׁאִיּוֹת

Mit lautem Ruf von ihnen wird ernannt
Der Herr zum Herrscher, daß Er sei ihr König.
Und den von ihm Erkornen wird die Macht;
Ihm zieh'n sie nach, von ihm emporgebracht.
Kühn heben sie das Haupt. In stolzer Pracht
In ihrer Spitze herrschet Er als König!
רז Der Tag, der im Geheimniß ruht geborgen,
Anbrechen wird er einst an diesem Morgen;
Für seinen Eintritt wird der Mächt'ge sorgen,
Der einst in voller Macht regiert als König.
Der treue Hirt, wie in der Urwelt Jahren,
Von Theman aus[1]) wird Er sich offenbaren;
Von dort einher läßt seinen Sturm Er fahren,
Und in der Gottesstadt herrscht Er als König.
שנאן Um ihn geschaart die Söhne höh'rer Sphären, —
Umgeben rings von seiner Engel Chören:
Ein Lobgesang läßt aus den Höh'n sich hören,
Laut schallet jauchzen ihm, dem Herrn und König.

עֲדִינָה. שָׁקְטָה מֵאַלְמוֹן. כִּי אָרַךְ לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה׃ רִיבוּ מוֹשִׁיעִים.
שָׁאוּ אָדָר מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אֲדוֹן הוֹד הַמְּלוּכָה׃ שָׁוְא שָׂנֵא
אֵל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ. בְּקֵשׁ אֱמֶת וָאָיִן. וְרַחֲקָה מְלוּכָה׃ שַׁדַּי
הָסַר אָנֵן מִצֶּאֱצָיִךְ. וְיֵרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה׃ תַּחֲגוֹר גְּאוּת.
תִּתְאַזַּר עֹז. לְבַל יִשְׁתָּרַר זָר בִּמְלוּכָה׃ תִּכּוֹן תֵּבֵל. כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע.

---

[1]) Hab. 3, 3: „Gott kommt von Theman" (zur Rettung Israels).

תַּחְתִּיוֹת. וְהוֹד אוֹתִיוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיוֹת. וְרִיעוּ כִּי יִמְלֹךְ: תְּכֵן כֵּם כַּשֶּׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לִפְנֵי־ שֶׁמֶשׁ. תִּצְאֶת הַשֶּׁמֶשׁ. בְּמַלְכוֹ יִמְלֹךְ: Vorb. תּוֹמֵךְ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שָׁמֶשׁ. תַּמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם וְיִמְלֹךְ:

Und aus der Erde Tiefen wird es dröhnen,
Die Himmelszeichen werden laut ertönen,
Und Jubel rauschet von den Erdensöhnen
Zum Preis und Ruhm für ihn, den Weltenkönig.
תכן Fest steht der Thron, als wie der Ball der Sonnen,
Für den, deß Name reicht, so weit die Sonnen[1]);
Er strahlt in lichtem Glanze gleich der Sonnen,
Wenn sie in Pracht aufgeht. So herrscht der König!
Der trägt das All vom Anfang seiner Sonne
Bis dort, wo sie sich neigt, Er wird in Wonne
Erheben sie[2]), die rein blieb wie die Sonne,
Zu ew'gem Glanz und schalten stets als König.

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִּכְרַע כָּל־ בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם

וְשָׁם צָדָק לַרַגְלָיו. וְיִצְנוֹף מְלוּכָה: תְּקוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ לְאֻמִּים. תִּשְׁבֹּר מַטֵּה־רֶשַׁע. Vorb. מוֹשֵׁל הַכִּילוּבָה: תַּחֲלִיף אֱלִילִים. תְּשַׁנֵּב לְבֶדֶךְ. תִּקָּרֵא נֶצַח יָחִיד בְּיָלוּבָה: על בן נקיה לך ober der Linie.

[1]) Die Pſalmenworte (Pſ. 72, 17) „vor der Sonne ſproßt (ינון) ſein Name" bezieht der Midraſch auf den Meſſias, und findet ſogar in dem Verbum ינון einen Eigennamen desſelben.
[2]) Die Geſammtheit Iſraels.

מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבִדְבָרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעָלָתוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצָרָתוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן: ותוקעין תשר"ת וכשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הָרַת עוֹלָם.
הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל יְצוּרֵי עוֹלָמִים.
אִם כְּבָנִים אִם
כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים
רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב
עַל־בָּנִים. וְאִם
כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ
תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר
מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם
קָדוֹשׁ׃

היום (Gem. u. Vorb.) Heut iſt der Tag, an dem entſtand die Welt.

Heut ins Gericht Gott ſeine Weſen ſtellt, —

Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,

Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.

Wenn wir verdient des Vaters mit Erbarmen,

Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

Wenn wir als Knechte vor Dir ſtehen:

Empor demüthig unſre Augen ſehen,

Bis Du das Wort der Gnade haſt geſprochen,

Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen

Iſt unſer Recht vor Dir, o Herr,

O Heiliger, Erhabener!

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֶרֶשֶׁת שִׂפְתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב
לְקוֹל (Am Sabbath זִכְרוֹן)
תְּרוּעָתֵנוּ וְתַקְבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵינוּ׃

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unſrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronſt in Majeſtät in den Himmels Hallen!

Du vernimmſt und horcheſt mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der ſteiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)
In vierfachen Akrostichon der verkehrten Alphabeth-Ordnung (ת״ש״ר״ק) nach dem Anfangsworte זכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־ מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־ שָׁנָה נַעֲשׂ. תּוֹחֲלֹתָם לְמֵאָם. יוֹצֵר כֹּל־ יִזְכֹּר: תּוֹכַחַת מַעַשׂ. אִם יֶצְאָה בְּכַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעֲשׂ. וְיִצּוּרִים יִזְכֹּר: זֵכֶר שְׁמֻבָּרְאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שְׂרֹשׂ בְּכוּר רֵאשִׁית. יֵרֵא וְיִזְכֹּר: שֶׁצֶף חֲרִישִׁית. אִם חָר לְהָשִׁית. שׁוּבָה אֲשֶׁר

זכר תחלת (Gem.) Der Tag, der 1. ahnend an den Weltbeginn
Tritt jährlich zum Gedächtniß für mich hin, —
Was an ihm fleht und hoffet gläub'ger Sinn,
Das, Herr, nicht zu vereiteln wolle denken!
Wenn Strafe ward für sünd'ges Thun verhangen,
Wenn zürnend schon der Richterspruch ergangen,
Du, Allerhalter, laß zu Dir gelangen
An Deiner Wesen Schaar ein mild Gedenken!

זכר שמבראשית Die längst Verzeichneten in Weltenplanen,
Die Erstlingsfrucht[1]) und deren Stamm, die Ahnen, —
O wolle heut Dich huldreich an sie mahnen
Und schau' auf sie zu gnädigem Gedenken!
Wenn sich ergießen soll des Zornes Fluth,
Entbrennen soll des Strafgerichtes Gluth, —
Du hast uns selbst gelehrt: mit reu'gem Muth

(Am Sabbath.)
Verfaßt nach dem doppeltem Alphabeth.

אֶפְחַד בְּמַעֲשַׂי. אֶדְאַג בְּכָל־עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבֹאִי לְזָכְרוֹן: אֶדְרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֶחֱלֶה לְרַחוּם. אֲחַנֵּן לְחַק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן: בְּבֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשְׁעָן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי צֶדֶק לְזִכָּרוֹן: בָּאֻבוֹת בָּטַחְתִּי. וּפָעֳלָם אֲכַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ לִי קֶדֶם לְזִכָּרוֹן: גְּבֵרָה וְזֹרְעִי.

[1]) Jerem. 2, 3: „Heilig dem Ewigen ist Jisrael, der Erstling seines Ertrages."

הַשִּׁית. לַשּׁוֹבְבִים
יִזְכֹּר: זְכֹר רֹאשׁ
עַפְרוֹת. וְתוֹלְדוֹת
סְפוּרוֹת. רְשׁוּם
סְפָרוֹת. לְמִסְפַּר
חוֹל יִזְכֹּר: רִבְעַ
מִסְפָּרוֹת. מְחַנְּנֵי
לְכַפָּרוֹת. רֶנֶשׁ
שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְרֵם
יִזְכֹּר: זֵכֶר קְרִיאַת
סֵפֶר. אֲשֶׁר נֶרְמִי
שְׁפַר. קָצַבְלוּ
בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר
וָדֹר לְזִכֹּר: קָצָף אִם
הָחֱרַט בַּסֵּפֶר.
לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר.

Zu Dir Bekehrter wirst Du gnädig denken. —

זכר ראש: Du zeigtest dem, der war vom Staub genommen[1]),

Das Buch der Zeiten, Menschen, die da kommen:

Verzeichnet dort ist Werk und Thun der Frommen.

Das wolle heut den Staubesgleichen denken!

Die Schaar, die zahlreich vor Dir steht, —

Um Sühnung schallet brünstig ihr Gebet.

Und unter Schofars Hall zu Dir sie fleht, —

Sie hoch im Glanz zu heben wolle denken![2])

קצף Wenn schon verzeichnet ist der Strafe Fluch,

Wenn keine Sühne kennt der Urtheilsspruch,

כְּשָׁה מְחֻנֵּי נָא. לְבַל־יִמַּח מִנִּי שֵׁם וְזִכָּרוֹן: גֶּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו הֲיוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מִנִּי זְכוּת לְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי בְּלוּבֵשׁ אֵפוֹד וְחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דְּלֹג בַּמִּחָתָה עַד־יַעֲצֹר נֶגַף. בְּנָשֶׁת יָד מְכַהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן: הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ. אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תְּוִי לְזִכָּרוֹן: הֲיֵשׁ מִי יְבַלֵּל וְיָשִׁיב חֲמָה. וְיוּחַק

---

[1]) Adam. — [2]) Die folgende sehr dunkle und bisher nur ungenügend erklärte Strophe ist unübersetzt geblieben.

קִיּוּם זִכָּרוֹן זֶה סֵפֶר.
לְפָנָיו יִזָּכֵר: זֵכֶר
צְפוּן מְרֻדֵי־אוֹר.
תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר.
צִיָּה פֶּחָר לָאוֹר.
קְנוּיָו יִזָּכֵר: צְפוּפִים
פְּנֵי נָאוֹר מִשְׁפָּטָם
תֵּת לָאוֹר. צַחֲנַן רַע
שְׁאוֹר. בְּרִיב בְּרִי־
יִזָּכֵר: זֵכֶר פְּעֻלַּת
אֶזְרָח. הֲעֶרְתָּ
מִמְּזָרָח. פְּעָלוֹ יִזָּרַח.
בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר:
פַּחְאִם הָטְרַח. פְּרָחָיו
לְמֶרַח. פְּלוּלוֹ יִצָּרַח.
בַּעֲדָם יִזָּכֵר: זֵכֶר

O der Erinn'rung, die im ew'gen Buch
Zum Heil verkündet ist, magst Du gedenken! —
זכר צפון An ihn, der in dem sündigen Geschlechte
Geborgen ward, weil fest er hielt am Rechte[1]),
Wenn glüht der Zorn ob Sünden Deiner Knechte,
Zur Sühnung und zum Heile wolle denken!
Wenn sie gedrängt vor Deinem Antlitz stehen,
Ihr Recht laß auf wie Tageshelle gehen!
Was sündigt gährt, — nicht mög's Dein Auge sehen,
Nicht im Gerichte wolle deß gedenken! —
זכר פעלת Was jener Edle[2]) der Urahn vollbracht,
Der aufgestrahlt, ein Stern in trüber Nacht.
O laß aufleuchten seiner Werke Pracht,
Und seiner heut zum Heile mögst Du denken!
Wen aufgespannet schon die Schlinge droht,
Wenn seiner Sprossen harret Leid und Noth, —
Wie er so brünstig Dir sein Flehen bot,
Zu ihrem Heile mögest Du gedenken! —

לַדּוֹרוֹת שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׁוֹנֵא בֶּצַע יְדַבֵּר עֲנוּ בִי. וַיַּעַן וַיֹּאמַר עַד אָדוֹן לְזִכָּרוֹן: וּבְטֶלֶה חָלָב יְכַפֶּר בַּעֲדָנוּ. וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עָפָרִים יַעַל לְזִכָּרוֹן: זַעַף יַרָא וַיֹּאמַר הִנְנִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כְּלֵב אֱלֹהָיו הוּא לְזִכָּרוֹן: זָעַק וְהַשִּׁיב חֶרֶב אֶל־נִדָּנָהּ. וְהוֹשִׁיעַ לוֹ כְּשִׁמְשׁ בֶּם לְזִכָּרוֹן: חִכִּיתִי בְּעֵת עָצָר לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמֵשִׁיב רוּחַ לַיֶּלֶד

---

[1]) Noach. — [2]) Abraham.

עֲקֵדַת מֹרִיָּה. כְּהֵית רְאִיָּה. עֲדֵי עֵרוֹם וְעֶרְיָה. סְבוֹכוֹ יִזְכֹּר:
עֶצֶב מְרִיָּה. אֹם כְּאֵבָה פְּרִיָּה. עֲתָרוֹ לְרָאִיָּה. וְלִזְכוּת יִזְכֹּר:
סֵלֶם חֲלֹם. וְעָלָיו מְחוֹלֵל. שֶׁרִיאַרְבַּע וְעֹלֵם. בּוֹ כְּמֵאָז יִזְכֹּר:
בְּמַעֲלֵם. וְיֹאמַר לְנַעֲלֵם. שִׂיחוֹ וְעִילֵם. בְּרִית לִזְכֹּר: זְכֹר

זכר עקדת Der auf Morijah ward zum Tod gesendet[1]),
Deß Auge trüb, vom Himmelsglanz geblendet, —
Den Armen, Tugendnackten sei gespendet
Um seinetwillen heut ein gnädig Denken.
Wenn trüber Schmerz, wenn herber Strafe Leid
Den Sprößlingen um ihre Schuld bereit, —
An sein Gebet einst um die Abendzeit[2])
Zum Heil und Segen wolle Du gedenken! —
זכר סלם An ihn, der schaute jenes Nachtgesicht,[3])
Die Leiter und auf ihr den Herrn im Licht,
Der Reiche Fürsten und des Leids Gewicht,
Des auferlegten, — wolle Du gedenken!
Wenn sie entartet sind, die um ihn ranken,
Sie zu verwerfen Dir kam in Gedanken,
Laß seinem brünst'gen Flehen sie es danken,

אָבוּד מִזְּכָרוֹן: חַי לְרָאוֹת בְּרִית. בְּדִבְּרוֹ קְנַאתִי. כִּי־עָזְבוּ עָם בְּרִית וְזִכָּרוֹן: טֶרֶם הָיָה לִי מִכַּפֵּר פָּנִים. מִנְחָה הֹלֶכֶת כַּשַּׁחַד לְזִכָּרוֹן: טָרַף נָרְדְּ וְסַמִּים לְמַסַּב חֶדְרָיו. דֹּם וָחָלָב לְנִיחַח וָלָחֶם

[1]) Jizchak; als er geopfert werden sollte, offenbarte sich ihm der Glanz himmlischer Herrlichkeit, und der trübte das sterbliche Auge, das solcher Schau ungewohnt war (Midrasch).

[2]) Die Stelle 1. M. 24, 63: „Und Jizchak ging aus, um sich zu ergehen im Felde gegen Abend" wird im Midrasch auf die von ihm gegen Abend gehaltene Andacht bezogen und daher auf ihn die Einführung des Minchahgebetes zurückgeführt.

[3]) Jaakob in dem Traumgesichte von der Leiter (1. M. 28, 12 ff.) soll den Druck seiner Nachkommen unter den Weltreichen gesehen haben, indem ihm die himmlischen Fürsten dieser großen Erdenreiche als Engel an jener Leiter erschienen.

נְקוּבֵי מַטּוֹת. שִׁבְעוֹת מַטּוֹת. נְדִידוֹת הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם יִזְכֹּר: נִשְׁאֵי עֹל מוֹטוֹת. אִם פִּיֵּן לְהַמְטוֹת. נָפִיץ חַדַּר הַמְּשׁוֹת. לִכְפּוֹר יִזְכֹּר: זֵכֶר מְצוּקִים. יְסוֹד מוּצָקִים. מִפְעָלָם לְצַעֲקִים. בְּפוּט חֵשׁ לִזְכֹּר: מִפִּי יוֹנְקִים. אֲשֶׁר בַּסּוּף נֶאֱקִים. מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים. דְּבַר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר: זֵכֶר לִין כְּפָרִים. וְאִמְרֵי שְׁפָרִים. לְמִשְׁכְּמֵי

Daß an den Bund mit ihm Du wolleſt denken! —
זכר נקבי Die Du zu Deinen Stämmen auserkoren
Und denen Lieb' und Treue Du geſchworen, —
Wie durch die Welt ſie zogen irr, verloren,
Zu neuem Heil, o wolle deß gedenken!
Iſt auch der ſchwere Richterſpruch ergangen
Für die, ſo ſchwerer Leidensdruck umfangen, —
zur Sühne, wie des Heiligthumes Prangen
Des Feindes Hand zerſtört hat, wolle denken!
זכר מצקים Der Weltenſäulen, unſrer frommen Väter,
Der Haftbedrängten Stützen und Vertreter,
Was ſie erwirkt für jene armen Beter
Dort in Mizrajim, wolle Du gedenken!
Des Jubelliedes dort im Meeresgrunde,
Des Weihgeſangs, ſelbſt aus des Säuglings Munde,
Des heil'gen Spruchs von Deinem ew'gen Bunde,
Des feſtverheiß'nen, wolle Du gedenken! —
זכר לין Wie in der Wüſt' unwirthlich grauſem Ort
Verkündet Du der Lehre ew'gen Hort,

הַפָּנִים לִזְכֹּרוֹן: יְצַנְּתִי עַל־נֶחָלַי רָקָה. כִּי לֹא־אַלְמָן שַׁתִּי לִזְכֹּרוֹן: יָהּ אָבְטַח בָּךְ וְלֹא בִנְדִיבִים. כִּי הֵם בָּקֶבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ לִזְכֹּרוֹן: כָּל־אֱלֹה סָמְכוּנִי. וַרַחֲמֶיךָ בִּקַּשְׁתִּי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וַאֲיַנִי לִזְכֹּרוֹן: כִּי הֵם בְּזֹרֹעַ עָדֶיךָ לֹא בָאוּ. רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׁמוּ לִזְכֹּרוֹן: לְיוֹם זֶה נִכְמְסוּ סָכֻם חֶשְׁבּוֹנוֹת. תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לִזְכֹּרוֹן:

פָּרִים. בְּשֶׂפָה יִזְכֹּר׃
לְעֵת בִּקּוּר סְפָרִים.
סְתָרִים מְסַפְּרִים.
לִשְׁנֵי עֲפָרִים. לְצֶדֶק
יִזְכֹּר׃ זֵכֶר כְּבוֹד
מִשְׁכָּן. מְקוֹם הוֹד
שָׁכַן. כְּרוּבִים בּוֹ
שְׁכַן. חֶסֶד נְעוּרִים
יִזְכֹּר׃ בְּיוֹר עִם כֵּן.
וְנַעַם קוֹל הוֹכֵן.
כַּבִּיר בְּיוֹם מוֹכֵן.
לַנְּבוֹנִים יִזְכֹּר׃ זֵכֶר
יְלִיד נוּן. וּמְשָׁפְטֵי

Das wolle denen, die durch Flehens Wort
Die Opferspend' ersetzen, heut gedenken!
Wenn in das Buch sein prüfend Auge dringt, –
Das vom Geheimsten ihm die Kunde bringt, —
An jenes Paar, das Bruderlieb' umschlingt
So treu und fest[1]), mög' Er zum Heile denken!
זכר כבוד Des heil'gen Glanzes in dem Gotteszelt,
Wo einzig Du gethronet in der Welt,
Wo Deines Cherubs Pracht Du aufgestellt,
Der treuen Jugendliebe[2]) wolle denken!
Und an des heil'gen Dienstgeräths Gepränge,
An der Leviten weihevolle Klänge,
O mächtiger! in des Gerichtes Strenge
Der Deinem Dienst Geweihten mögst Du denken!
זכר יליד An jenen Sohn des Nun[3]), der kühn bezwungen

לְהַקְרִא בּוֹ כְּתַב עֵט וְשָׁטִיר. גָּלוּי וּבָאַר וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן׃ מָוֶת
וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת. צַחֲצָחוֹת וְשֹׂבַע בָּאִים לְזִכָּרוֹן׃ מַעֲלֵי־
גָבָר וּמַסְפֵּר צְעָדָיו. נִשְׁכָּחוּ מֵאֱנוֹשׁ. וְלֹאֵל לְזִכָּרוֹן׃ נִסְתָּרָה
דַּרְכִּי מִי יוֹכַל שִׁיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי חֵטְא לְזִכָּרוֹן׃ נֶגֶד פְּנֵי גָבָר
מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וְיַעֲנֶה־בּוֹ כַּחְשׁוֹ עַד לְזִכָּרוֹן׃ שִׂיחוּ מְזִמּוֹת אֵל

[1]) Moscheh und Aharon. — [2]) Des Stiftzeltes in der Wüste, der Jugendzeit des zum Gottesbunde berufenen Volkes. Jerem. 2, 2: „Ich denke dir die Liebe Deiner Jugend" u. s. w. — [3]) Josua, der nach den Anordnungen des Priesters El'asar durch die Urim und Tummim an dem Priesterbrustschilde das Land vertheilte. Das dunkle אורי אפנין bedeutet vielleicht die Urim der Hin- oder Zuwendung (von פנה), da der Bescheid ertheilende Priester dem Fragenden zugewandt stehen mußte. Diese Erklärung ist mir mitgetheilt worden und scheint sehr sinnreich.

אוּרִי אֶפְנוּן. יִזָּכְרוּ
בְרִנּוּן. פְּלָאִם לְזֹכֶר׃
יֻקַּשׁ בְּרַק הַשָּׁנוּן.
אִם הָשְׁלַךְ לְתַאֲנוּן.
יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן. חֲנוּנָיו
לְזִכָּר׃ זֶכֶר טַעַם
שׁוֹפְטִים. וְאוֹת כְּצִיר־
חִטִּים. פֶּשַׁע שׁוֹטִים.
יְחַתֵּל מִלְּזָכֹר׃ מַרַּה
אַרְבַּעַת שְׁפָטִים. אִם
נֶעֱנְשׁוּ נִשְׁפָּטִים.
מֻבַעְמִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר
שָׁם יִזָּכֹר׃ זֶכֶר חֲצוֹת
לַיְלָה. וְתוֹדוֹת
מִשְׁפְּטֵי לַיְלָה. חִשַּׁךְ

Das heil'ge Land, dem die Verkündigungen
Der Prieſterſchild ertheilt, — ſei laut erklungen
Von jenem Wunderwirken laut Gedenken.
Und iſt gezückt des Schwertes ſcharfe Klinge,
Daß Weh und Leid ſie den Verirrten bringe, —
O daß zu Dir ihr brünſtig Beten dringe,
Und der Begnadigten mögſt Du gedenken!
זכר טעם Des letzten Richters[1]) weiſen Heldenmuth,
Des Zeichens, das als wah haſt kund ihn thut,
Für der Bethörten Schuld zu Schirm und Hut.
Zum Heil laß vor Dich kommen das Gedenken!
Und drohet ſchon der Strafen Doppelpaar[2]),
Weil's im Gericht verwirkte Deine Schaar,
Dann des Geſetzes, das ſo mild und klar
Du eingeſetzt, in Gnaden wolle denken! —
זכר חצות Deß, dem aus tiefem heil'gem Seelendrang
Ein Lied in ſtiller Nacht ſich Dir entſchwang[3]), —

---

[1]) Samuel, der mitten in der Erntezeit Donner und Blitz herbeirief zur Beglaubigung ſeines Wortes (1. Sam. 12, 17 f.). — [2]) Vier Strafen macht der Prophet (Ezech 14, 21) namhaft. — [3]) Davids. (Nach Pſ. 119, 62: „In Mitte der Nacht ſteh' ich auf, Dir Dank zu ſingen".)

יַחַד כָּל־בְּנֵי־אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט בַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן׃ Vorb. סוֹגֵר
דָּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם. עַד־בּוֹא קְצָם צֵאת לְזִכָּרוֹן׃
עָשָׂה פֶּלֶא לַחַיִּים לְבַל־יִהְיוּ כְּמֵתִים. חֵישׁ אֶמְתָּךְ בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן׃
עוֹרַרְתָּ אָז בְּפֹעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹעַל. הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תַּעַשׂ
לְזִכָּרוֹן׃ פְּנֵה אֱלֹהִים בְּיוֹשְׁבֵי גַּנִּים. מַקְשִׁיב לְנִדְבְּרֵימוֹ בְּדָת

בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. נִגּוֹנוֹ
לָמוֹ יִזָּכֵר: חֶקֶר
מִפְקָדְךָ לַיְלָה. יַגִּיהַּ
בְּלַהַב לַיְלָה. חֹק
הֶגֶה יוֹמָם וָלָיְלָה.
לְגֵהָם יִזָּכֵר: זֵכֶר זֶה
זְבוּל. אֲשֶׁר בִּבְזִעִי
חֲבוּל. זְדוֹנוֹת סָבוּל.
עוֹד בַּל־יִזָּכֵר: זַעַם
בַּמַּבּוּל. אִם יָצָאָה
לְחֲבוּל. זְכֹרוֹן יֶרַח
בּוּל. לְחָמְלָה יִזָּכֵר:
זֵכֶר וָכַח כָּל־פֹּעַל.
בְּקַו וָפֶלֶס יַעַל. וְאִם
בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.
רַב־חֶסֶד יִזָּכֵר: וְאִם
טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר
יֵאָרַע. וָכְתוֹ יִפָּרַע.

Wenn düstre Leidesnacht sie schon umschlang
O seines frommen Sanges wolle denken!
Der Gottesstadt, die stets Dein Aug' bewacht,
Erhelle sie mit lichtem Schein bei Nacht! —
Der Lehre, die sie pflegen Tag und Nacht,
Zu ihrer Heilung mögest Du gedenken!
זכר זה: Daß Sündenschuld die Stätte Deiner Rast,
Das Heiligthum, zerstört, den Prachtpalast, —
An der Vergehung drückend schwere Last
Nicht wolle ferner Du, o Herr, gedenken!
Wenn wie der Sündfluth Graus die Zorneswellen
Zum Unheil schon, die Welt zerstörend, schwellen,
Dann mag zum Heil sich Dir vors Auge stellen
An Deines Tempels Weihe das Gedenken.
זכר וכח Wenn Aller Thun Du stellest ins Gericht
Nach strengem Maß, genauestem Gewicht,
Wenn Du entweihet siehst Gesetz und Pflicht,
O Deiner Gnadenfülle wolle denken!
Und was Dein spähend Auge möge finden,
Ob gutes Werk, ob Lasten schwerer Sünden.

לְזִכָּרוֹן: פְּעָלֶם לְפָנֶיךָ וּשְׁכָרָם אִתָּךְ. אִבְלֵי לֶחֶם הָעֲצֵבִים בַּסֶּפֶר
לְזִכָּרוֹן: צָצוּ שְׂעָלִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים. לְהַכְרִית מִגָּפָן שֹׂרֵשׁ
וְזִכָּרוֹן: צְרָרִים בְּפֶרֶךְ. נָאֲקוּ וְנוֹשָׁעוּ. בְּכֹשֶׁר הַרְרֵי־קֶדֶם הוּחַק
לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם בַּנְּתָה לַדּוֹרוֹת אֵין בָּהֶם חָפֵץ. חִלַּפְתָּם וְאַבַּדְתָּם

בְּסַאסְאָה מִלְּזָכֹר׃
זֵכֶר הַחַיִּים. עַד כַּמָּה
הֵם חַיִּים. הֵן לַמָּוֶת
אִם לַחַיִּים. חַי חַי
יִזְכֹּר׃ הֲמוֹן שְׁאוֹן
בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ
לְפָנָיו כְּמֵרִיאִים.
הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִם.
לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר׃
זֵכֶר דַּלּוּת וְעֹשֶׁר.
בְּצֶרֶת וָחֹשֶׁר. הִפְּי
וְגַם יֶשַׁע. בַּדִּין הוּא
יִזְכֹּר׃ דְּבַר גְּלוּי
וְסֵתֶר. בְּנִינוּת
וְסוֹתֵר. דִּי חָסֵר
וְיֶתֶר. לְקָצֵב יִזְכֹּר׃
זֵכֶר גְּנוּנִים לְיֹשֵׁב.
בַּמִּדְבָּר וְיוֹשֵׁב. גֶּשֶׁם

Nicht nach dem strengen Maße zu ergründen
Der Menschen Thun o wolle dann gedenken!
זכר החיים Wenn Du die Loose theilest aus des Lebens,
Wenn jeglichem Du missest Ziel des Lebens,
Ob sie des Todes würdig, ob des Lebens,
Sie zu erhalten, Ew'ger, mögst Du denken!
Der Wesen Fülle, der Geschöpfe Menge,
Gleich Heerden zieh'n vorbei sie im Gedränge;
Ob Jeglichem, als wär' er's werth, verhänge
Nur Heil; zum Segen wolle sein gedenken!
וכר דלות Ob Reichthums Fülle, ob der Armuth Noth,
Ob Segens Heil blüht, ob der Mangel droht,
Ob Recht verletzt ward, ob erfüllt Gebot,
Das Alles im Gericht wird Er bedenken.
Was tief verborgen ist, was kund und laut,
Ob Umsturz harrt, ob neu wird auferbaut,
Ob Dürftigkeit, ob reiche Fülle thaut,
Das zu bestimmen hält Er heut Gedenken.
זכר גנונים Ob Er der Wüste will in Liebe warten,
Umschaffend öde Flur zum Gottesgarten,

מַהֲיוֹת לָזְכֹּרוֹן׃ קַחַת דּוֹר מֵאָלֶף. אֲמֵרֶיךָ הִנָּחֲלְתָּם. לְמַעֲנָם בְּכָל־
דּוֹר חַקָּתָ לָזְכֹּרוֹן׃ רָם חָשַׁק מְאֹד בְּכֶלֶת בְּעוּרִים. חֲרוּגֶיהָ וַעֲנֶיךָ
תַּתָּה לָזְכֹּרוֹן׃ רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּגִיא צִיָּה וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת כְּלוּלֹתֶיהָ
תַּעַשׂ לָזְכֹּרוֹן׃ שְׁהָתוּ עַם־זוּ שְׁאֵת שְׁמָצָה בְּקַמָּיהֶם. שֵׁם פָּסַל

וְרוּחַ לְנַשֵּׁב. מֵהֵיוֹם
יִזְכֹּר: גְּרוֹן לְהַקְשִׁיב.
מֵעַם שְׁמוֹ חוֹשֵׁב.
גְּלִיוֹת לְהָשִׁיב. בְּיוֹם
תֵּקַע יִזְכֹּר: זֵכֶר
בַּהַל וְחֶמָה. קֶרֶב
וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ
חוֹמָה לְחוֹמַת יָם
יִזְכֹּר: בְּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה. אִם הָקְנַם
מְהוּמָה. בְּצוּר קוֹל
הוֹמָה. לְאַדְמָה
יִזְכֹּר: זֵכֶר אֱמוּנָה
וְשֶׁקֶר. אָזוֹן שִׂיחַ
וָסֶקֶר. אוֹת פְּקֻדַּת
בֶּקֶר. לְרֶגָעִים יִזְכֹּר:

Ob Regen, Wind Er sendet, den erharrten, —
Heut im Gerichte wird Er deß gedenken.
Des Flehens Rufe denen zu gewähren,
Die treu und innig seinen Namen ehren,
Daß die Zerstreuten in die Heimath kehren,
Deß woll' am Tag des Schofarhalls Er denken!
זכר בהל An jenen Tag des Schreckens und der Schauer,
Des Kampfes und der Feindesheere Lauer,
Wie ward gestürzt der heil'gen Veste Mauer[1],
Der Stellgeborg'nen[2]) mögst Du Solches denken!
Wenn über Mensch und Thiere ward verhangen
Für Sündenschuld der Strafgerichte Bangen, —
Des Weherufs der Beter voller Bangen
Mögst Du der angsterfüllten Erde denken!
זכר אמונה Prüfst im Gericht Du Wort und Blick und Laut,
Wenn Treu' und Lug Dein forschend Auge schaut,
Des Liebeszeichens, das Du uns vertraut,
Wie stets ob uns Du wachest[3]), mögst Du denken!

וְלֹא־אַל שְׁתוּ לְזִכָּרוֹן: שֶׁבֶל בְּמַעֲטֵי־רֶגַע. לוּלֵי קָם בַּפֶּרֶץ.
מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה וּבְרִית לְזִכָּרוֹן: תִּעְבְּתָ מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים.
חָשַׁקְתָּנוּ מַהֵם עֲדוּת לְזִכָּרוֹן: תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָם דּוֹר נִשְׁכַּח קַחְתָּ.

[1]) Die Zerstörung des Tempels durch die Römer. — [2]) Der römischen Weltmacht. — [3]) Jes. 27, 3: „Ich, der Ewige, bewahre ihn; jeden Augenblick tränk' ich ihn." Auf diese Verheißung, die dem „Weinberge", dem Sinnbilde Israels, von dem stets nahen Schutze Gottes gegeben ist, spielt, wie es mir scheint, der Dichter an.

Vorb. אִם לְזֹל אִם לְיֹקֶר. אִם לְטַעֲת אִם לְעַקֵּר. אֱנוֹשׁ בְּדִקְדּוּק וָחֶקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזָּכֵר׃

Ob Mangels Drang, ob Segens reiche Mehrung,
Ob des Gedeihens Blüthe, ob Verheerung, —
Für alles das kommt heute die Bewährung;
Der Menschen Loos kommt heute zum Gedenken!

(*אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגָּלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית׃ (כִּי) אֵין שִׁכְחָה לְפָנֵי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃ אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְנַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִבְהַד מִמֶּךָּ׃ הַכֹּל נָלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד־סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנָפֶשׁ. לְהַזְכִּיר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיוֹת לְאֵין תַּכְלִית׃ מֵרֵאשִׁית בְּזֹאת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ׃ זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר׃ אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לַשָּׂבַע׃ וּבְרִיוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת׃ מִי לֹא נִפְקָד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־נָבֶר. מַחְשָׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ׃ אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָּ׃ וּבֶן־אָדָם יִתְאַמָּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ׃ כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם׃ וְנַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל

קָנְנוּ שֵׁנִית. כִּי שִׁכְחָנוּ מִזִּכָּרוֹן׃ תֵּר אִישׁ תֹּם בְּמִי זַרְעוֹ יְכֻנָּה. שִׁכֵּל יָדְיוּ לְאוֹת וְזִכָּרוֹן׃ Vorb. תְּרַפֵּק מְשׂוּל אֶפְרַיִם בְּשַׁעֲשׁוּעַ יָלֶד וּבֶן יַקִּיר. הֲלֹא בְכִרְיִ הוּא חֶקֶת לְזִכָּרוֹן׃

אתה זוכר über der Linie.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 192.

לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רוֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זָכָר עָשָׂה לְנִפְלְאֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עַבְדֶּיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֶן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשָּׁמַי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכֹר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירְךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: *) כִּי זוֹכֵר

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

*) זְכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינְךָ אָבִינוּ. לְמִי הַחֹתֶמֶת

כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסְּאָ כְּבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

ותוקעין תשר״ת, ובשבת אין תוקעין.

תְּקִיעָה: שְׁבָרִים: תְּרוּעָה: תְּקִיעָה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!

הַכֵּר־נָא כִּי אִם־כִּבְשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְרִית, תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכֹר אַל־תֶּפֶר בְּרִיתֶךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכֹר לַהֲלִבִּין כִּשֶּׁלֶג אֹדֶם. הַבֵּט לַבְּרִית. בָּנֶיךָ נָא תְּפַדֵּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְּדֵם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טִפֵּי אֹהֲבֶיךָ עֵד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדֵּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חָזַק דְּרוֹשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דְּמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: דְּרֹשׁ דָּמִים דּוֹן דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְגֹנֵּינוּ. הָגֵם נִמְהָרְנוּ וְלֹא בְכָסָּה פָּדָנוּ. זְקֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מַבִּיטוּ מַקְשִׁיב לְקוֹל
תִּקְיָעָתֵנוּ (זִכָּרוֹן am Sabbath)
וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן סֶדֶר
זִכְרוֹנוֹתֵינוּ׃

Du vernimmſt und horcheſt mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der ſteiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur Erinnerung, jetzt vor Dir erſcholl! —

(Am Sabbath wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

Nach vierfachem Alphabeth.

אֶשָּׂא דַעִי בְּצֶדֶק,
תֵּת לְפָעֳלִי צֶדֶק.
אֶשְׁאָלָה מִשְׁפְּטֵי-
צֶדֶק, קוֹל לְהָרִים
כַּשּׁוֹפָר. אֵין־קֹרֵא
בְּצֶדֶק, רֹדֵף צֶדֶק
צֶדֶק, אֶקְרָא שִׁמְעָה
צֶדֶק, בְּקוֹל בְּלוּל
בַּשּׁוֹפָר׃ בַּנְתִּי
בְּמַדָּעִי. לְמֵרָחוֹק
שְׁאֵת דֵּעִי. בְּטוּי

אשא (Gem.) Aufſchwing' ich mich in heil'gem edlen Sinn;
Zu meines Schöpfers Preiſe drängt's mich hin.
Von ihm erfleh' ich Gnadenſpruchs Gewinn,
Laſſ' ich die Stimme hallen gleich dem Schofar.
Niemand iſt da, der rufen kann mit Recht,
Weil unabläſſig er gepflogen Recht;
Drum ruf' ich: Hör' auf Gnade ſtatt auf Recht,
Wenn meine Stimm' ertönt mit Hall des Schofar!
בנתי Drum wend' ich in die Ferne mich zurück,
Schau' auf vergangner Zeit Loos und Geſchick;

(Am Sabbath.)

Nach doppeltem Alpha-Beth am Anfange der Verſe.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא נֶגְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת קָרְאִי בְקוֹל׃
אֲשֶׁר בַּעֲדַת־אֵל בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֶה בְּמִקְדָּשׁ מְעַט אֲצַפֶּצֶּנּוּ לוֹ
בְּקוֹל׃ בְּקִרְבִּי דָּרַשְׁנִי. שָׁה פְּזוּרָה אָנִי. גִּנְזוּתִי וְנֶאֱלַמְתִּי. בְּלִי

תְּרוּעָה בְּיַדְעִי. בְּקוֹל
מַתָּן שׁוֹפָר: בּוֹ
בַּהֲרִיעִי. אַרֵּצָה לִּי
רֹעִי. בְּאַמְצוּ זְרוֹעִי.
בְּקוֹל כַּחַ שׁוֹפָר:
נַשְׂתִּי בְיוֹם דִּין.
לְהִתְוַכֵּחַ בְּדִין. גּוֹלֶה
עָמֹק חַדִּין. בְּקוֹל
קְבָאוֹן שׁוֹפָר: גְּזֵרַת
דָּת וָדִין. אִם חָבַטְתִּי
בַּדִּין. גָּרוֹנִי יֵעָכֵב
מוֹרַע דִּין. בְּקוֹל
עָם שׁוֹפָר: דְּרֹשׁ
וְהַעַל רְטִיָּה. לְפָנַי
טְרִיָּה. הַעַת לִטְרוֹיָה.
קוֹל חָבֵשׁ שׁוֹפָר:
דָּחוּי לִכְרוֹיָה. בְּיַד

Des Tones Macht erscheinet meinem Blick,
Wie wunderbar ertönt der Hall des Schofar.
Und laſſ' ich wieder ſeinen Ton erſchallen,
Werd' ich dem ew'gen Hirten wohlgefallen;
In neuer Kraft dann werd' ich vor ihm wallen,
Wenn neu erweckt ich bin durch Hall des Schofar.
נשתי Ich trete hin am Tage des Gerichts,
Von ihm den Spruch empfahend des Gerichts,
Der in die Tiefen dringt des Strafgerichts,
Bei dem zerſchmetternd lauten Hall des Schofar.
Wenn ich verdient das Urtheil im Gericht,
Das mich verdammt, weil ich verſäumt die Pflicht,
Aufhalte mein Gebet das Strafgericht,
Mein Flehensruf, geeint dem Hall des Schofar.
דרש O gnadenreich laß heilen und geſunden,
Eh' noch Dein Urtheilsſpruch geſchlagen wunden;
Laß d e r[1]), die ſchon ſo Schweres hat empfunden,
Wie zum Verband ertönen Hall des Schofar!
Die Du verſtoßen haſt in Feindeshand,

לָהָרִים קוֹל: בֶּאֱמֹר גּוֹזְזֵי נָדָה הֵיא. שִׁמְרָה וְצִלָּה לֹא יִשְׁאַנּ
בְּקוֹל: גָּלְתִּי שִׂיחַ בְּהָקִיץ. וְחִבֵּי עֶרֶב. הַטֵּה אָזֶן וְשָׁח הַשְׁמִיעֵנִי
אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל: גָּז וּבָרָה מֵנִי בְּעֹבֶר עַל־חָרֵי בָתֵר. בְּבַקְּשׁוֹ דָת

[1]) Jisrael, auch hier, wie oben S. 111 (ſ. daſ. Anm. 1), im femin. aufgeführt.

נְכִרְיָה. דְּרוֹר לִכְלִי
בְרִיָּה. בְּקוֹל הַעֲבֶרֶת
שׁוֹפָר: הָכְשַׁל
בְּנַאֲפוּף. בְּזָרֶת
גְּפוּף. הֻצַּג בְּרִיב
צְפוּף. בְּקוֹל חֲרַדַּת
שׁוֹפָר: הָעֲנֵשׁ
בְּאַפּוּף. וְשָׁב חֲיוֹת
חֻפּוּף. הוֹעִילוּ לֵב
כְּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת
שׁוֹפָר: וְאִם שׁוֹד
יַעֲלֶזוּ. וּבַדִּין יְלִיזוּ.
וְצֶדֶק יָרוּץ לְאָחְזוּ.
בְּקוֹל חִיל שׁוֹפָר:
וְכִמּוֹ מַכְנִים בְּזוּ.
וּמוֹצִיא בְּזוּ. וְכֵן מְנוּ
יְגִיזוּ. בְּקוֹל רוֹחַ
שׁוֹפָר: זֶה מִכְּל-

An deren Statt Du Fremde haſt erkannt, —
Laß ihr der Freiheit neues Unterpfand
Erklingen heut durch mächt'gen Hall des Schofar.
הכשל Wer Dich durch sünd'gen Wandel ſchwer gekränkt,
Gebuhlt um Fremde, — wenn er heut bedrängt
Steht im Gericht vor Dir, der Alles denkt,
Erſchrecket vom gewalt'gen Hall des Schofar.
Wenn Leiden iſt zur Strafe ihm verhängt
Und reuig heut ſein Herz zu Dir er lenkt, —
Ihm frommt es dann, daß er den Sinn geſenkt,
Wenn niederbeugend tönt der Hall des Schofar.
ואם Und wer des Frevels ſinnberückt ſich freut,
Wenn im Gericht die eigne Schuld ihn zeiht, —
Eilt er zu Dir, weil tief ſein Herz bereut,
Aus ſeinem Schlaf geweckt durch Hall des Schofar.
Dann, wie der Ton, der flüchtig iſt erklungen,
Entfleucht, da kaum er noch hineingedrungen,
So hat ſich ihm der Sünde Laſt entſchwungen,
Beim ſchnell enteilten Laut vom Hall des Schofar.
זה Den Ton erkor der Herr vor allen Klängen,

וְאוֹת בְּמִשְׁכְּנֹתָי וְאֵין קוֹל: דְּלֹג מִכֶּתֶר לְכֶתֶר. הַשִּׁיבֵהוּ אֵלַי.
אוֹלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֵקֶב שָׁמְעֲךָ בְקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה לְמוֹ וּרְאֵה שָׁה
מוֹרִיָּה. אֵלֶם פִּיהוּ יְהִי צָדֵק לְלֹא שָׁמְעָה בְקוֹל: הָסֵר מַהֲלָךְ יָדִים
שְׁעִירוֹת. הוֹגֶה בְּתַחֲנוּגִים. כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע אֲשֶׁר לֹא תִשְׁכַּח

קוֹלוֹת. אֲשֶׁר
בְּמַקְהֲלוֹת. זִקֵּק
לִקְהִלּוֹת. קוֹל תֵּקַע
שׁוֹפָר: זְמִירִי
עֲקַלְקַלּוֹת. מְחִיבֵי
סְקִילוֹת. זָעוּ בְּגִדּוּעַ
מַקֵּלוֹת. בְּקוֹל שֹׁמֵעַ
שׁוֹפָר: חַי מְפֻלֶּה־
שָׁנָה. יוֹם זֶה שָׁנָה.
חָקוּק לְשׁוֹשַׁנָּה.
לְקוֹל חֲרוּת שׁוֹפָר:
חִבָּתוֹ מְשֻׁנָּה. שְׁגִיָּה
מֵרַאשׁוֹנָה. חֲטֹא כָּל־
הַשָּׁנָה. דְּחוּת בְּקוֹל
שׁוֹפָר: מְבֻעַ בְּרָכוֹת

Die je erschollen in der Völker Mengen;
Zusammenschaaren soll, zusammendrängen
Die Seinen stets der laute Hall des Schofar.
Die droh'ndem Tode trotzend, blind im Wahn
Sich drängten vor, dem heil'gen Berg zu nah'n,
Sie bebten angstvoll[1]), als sie Cedern sah'n
Hinstürzen bei dem mächt'gen Hall des Schofar.
חי Der ewig lebt, hat diesen Tag allein
Sich ausersehen aus der Tage Reih'n,
Ihn setzt' Er seinen Treuen, Trauten ein
Für Freiheitskündung durch den Hall des Schofar.
Mit einem Liebemaß, das ohne Gleichen,
Stellt' Er ihn auf als seiner Gnade Zeichen,
Daß alle Schuld des Jahres mög' entweichen,
Wenn an ihm wird gehört der Hall des Schofar.
טבע Wenn neunfach wir Dir Segenssprüche[2]) bringen,

עֲדוּת. וּמִפִּי זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל: וְחוֹזֵי וּמְלִיצֵי הֵם בְּנֵי אִמִּי.
וְאָז נִחַרְדוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע קוֹל: וְעַל מִשְׁמַרְתָּם יַעֲמֹדוּ וְיִוָּעֲקוּ
וְגַל לָהֶם סוֹד. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל: זֶה חָמַק מֵנִּי. אֶסּוֹבֵב וַאֲבַקְשֶׁנּוּ
בְּכָל־מָקוֹם הוּא. אָנָה אֶשָּׂא קוֹל: זָכָר דּוֹדִי לְמַטָּה. אַדִּיר בַּמְּרוֹם.

---

[1]) Bei der Offenbarung Gottes auf dem Sinai ward Todesstrafe über denjenigen verhängt, der den Berg betritt (2. M. 19, 12 f.). Aber selbst die durch Strafe nicht eingeschüchterten blieben zurück, denn „das ganze Volk vernahm die Donnerschläge, die Blitze und den Posaunenschall. . . Als das Volk dies vernahm, da bebten sie zurück und standen von fern" (das. 20, 15). — [2]) Die neun Benedeiungen im Mußafgebete.

תִּשַּׁע. מוֹל שׁוֹפָ֫רוֹת
תִּשַּׁע. טָהוֹר מֵהֶם
יִשַּׁע. בְּקוֹל דַּת
שׁוֹפָר: מָנֵף צָחוּנִי
רָשַׁע. בְּשׁוּבָם
מִפֶּשַׁע. טְרִיתָם
תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל שָׁוַע
שׁוֹפָר: וְיֹטַב מִשּׁוֹר
פָּר. וּמֵאַיִל הַמְשָׁפָּר.
יוֹם הַמְסֻפָּר. לְקוֹל
חֲדוּשׁ שׁוֹפָר: יִקָּשׁ
יוֹפָר. וְשָׂטָן יֶחְפָּר.
וְשֹׂר לֵב יְשַׁפָּר. בְּקוֹל
שִׁפּוּר שׁוֹפָר: כְּעֵת
הֵם תּוֹקְעִים. גַּיְא
מַבְקִיעִים. כְּרָכִים
מַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל
שְׁאוֹן שׁוֹפָר: כָּל־

Der Zahl der Töne gleich, die heut erklingen,
Laß, Lautrer! sie zum Heile vor Dich dringen
Bei dem von Dir gebotnen Hall des Schofar.
Die durch Unlautres ihre Seel' entweiht,
Wenn reuig sie verlassen Sündigkeit,
O ihrer Wunde sei Dein Heil bereit,
Wenn klagend wird gehört der Hall des Schofar!
יטב Und theurer Dir vor reichen Opferbränden,
Wohldustender denn alle Altarspenden
Sei Dir der Tag, an dem zu Dir sich wenden
Die Deinen, neu verjüngt durch Hall des Schofar
Der Sünden Schling' und Fallstrick sei verbannt;
Der Kläger, der uns zeiht, — ihn decke Schand'!
Und lieb Dir sei das Herz, Dir zugewandt
In neuer Schöne, durch den Hall des Schofar.
כעת Wenn Schofars Töne laut erklingend hallen,
Erdröhnt durchs Thal weithin das mächt'ge Schallen,
Einsinkend Städte in den Boden fallen.
So mächtig braust daher der Hall des Schofar.

מִלֹּא כָל־דָּאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. לְמַעְלָה קוֹרְאִים בְּקוֹל: חֲיֵלֵי מַיִם. אֲשֶׁר בָּם שְׁבִילוֹ. דִּבְּרוּ תְמוּנָה לֹא רָאִינוּ. זוֹלְתִי קוֹל: חַפַּשְׁתִּי יְשִׁימוֹן חַיִּשׁ. וְאָמְרוּ אָיִן. קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז. בְּעַתְנִי בְּקוֹל: טָהוֹר דִּגֵּל הָרִים וָעָבָר. וּמְמַעוֹן הַר מוֹר אָז נָתַן קוֹל: טִפֵּאתִי יְדִידוּת שְׁכֶנוֹ וְעָלָה

הֲמוֹן מְרֹעִים. בְּחִיל מִתְרוֹעֲעִים. כַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים. קוֹל יְרִיעַ כַּשּׁוֹפָר: לִקוֹלוֹ כְּיוֹקְשַׁב. יָבֵעַת כָּל־מוֹשָׁב. לְאֻמִּים בְּסַעַר יִנָּשֵׁב. בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר: לְיִרְעָיו יוּשַׁב. לְאוֹת טוֹב יִתְחַשָּׁב. לְעֵת יִתְיַשַּׁב. בְּקוֹל מַעַם שׁוֹפָר: מוֹאֲסָיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדָיו לְקַעְקֵעַ. מְרָדָיו לְהַשְׁקִיעַ. בְּקוֹל חָזוּק שׁוֹפָר: מַאֲרִיךְ בְּהִתָּקְעַ. מְקַצֵּר

Der Sünder Brut erzittert angsterregt,
Das Herz vor Schreck und Schauer ihnen schlägt,
Wenn mächtig schmetternd sie hat aufgeregt
Der schauervolle Ton, der Hall des Schofar.
לקולו Wenn einst vernommen wird der helle Klang,
Entsetzen dann in alle Räume drang;
Wie Sturmeswehn erfaßt's die Völker bang,
Wenn Er heranstürmt mit dem Hall des Schofar.
Doch seinen Freunden gilt's als Gnadenzeichen,
Es kündet an den ewig Gnadenreichen,
Dem Alle willig dann die Krone reichen,
Wenn mahnend ruft und lehrend Hall des Schofar.
מואסיו Der Sturz der Gottverächter ist genaht,
Gemähet wird der Frevler üpp'ge Saat,
Versenkt Abtrünnigkeit, gestraft Verrath,
Wenn mächtig dröhnt der laute Hall des Schofar.[1])
Es schallt sein Ton zuerst ausshallend lang;
Er bricht sich stöhnend, wie im Schmerzensdrang;

לְיוֹם פֶּסַח יָבֹא, בְּאָזְנֵי קוֹל: יָקַרְתִּי בְעֵינָיו. וְנִלְוָה לִי בַּשָּׁבִי. עִמּוֹ־אָנֹכִי אָז הִבְטִיחָנִי בְקוֹל: יָרַד לְשִׁנְעָר וְשָׁם בָּם בְּעֵילָם. הִשְׁמִיעַ בַּאֲרִי וּכְנָחָשׁ קוֹל: כְּלָה מָנִי דּוֹב בְּהִתְרָפֵּה מִמְּלֵאכֶת. חַק בַּמִּכְתָּב

[1]) In den prophetischen Schilderungen der Erlösung und des zukünftigen Weltgerichtes erscheint der Schofar.

בְּהָבָקֵעַ. מֵרִיעַ
וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שִׁלּוּשׁ
שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת.
מַחְפִּיז אֲמוֹת. נוֹסוּ
נוֹאֲמוֹת. מִקּוֹל בּוּק
שׁוֹפָר: נוֹתֵץ חוֹמוֹת.
מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.
נוֹהֵם כַּהֲמוֹת. קוֹל
שַׁאֲגַ שׁוֹפָר: סוֹדוֹ
כִּגְלָה. בְּסִין לַסְּגֻלָּה.
סַיִם מְגִלָּה. בְּקוֹל
הַלּוּק שׁוֹפָר: סוֹד
יוֹם גְּאֻלָּה. בְּהָשְׁפּוֹ
לַדְּגוּלָה. שָׁשׁוֹן
וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ
שׁוֹפָר: עָשׂוֹר הוֹדָה.

Dann hell aufschmetternd wird gehört sein Klang
So dreifach wird vernommen Hall des Schofar[1]).
Weithin verbreitet Grau'n und Schreck sein Klang;
Nationen beben vor Entsetzen bang.
„O fliehet, flüchtet!" ruft es, weil erklang
Verwirrend, sinnbetäubend Hall des Schofar.
Die stolzen Mauern bringet er zum Fall[2]),
Das Kampfgewühl wird enden einst sein Hall,
Wenn sie erbrausen wird wie Meeresschwall,
Die mächtig dröhnende Gewalt des Schofar.
Als sein Geheimniß denen
Er vertraut,
Die Er gehegt, sein Eigenthum so traut,
Am Sinai, — der Offenbarung Laut
Beschlossen ward mit mächt'gem Hall des Schofar.
Wenn Er das Siegel wird der Zukunft lösen,
Sein Volk, des Wimpel hoch weht, zu erlösen, —
Zu freud'ger Lust, zur Wendung all des Bösen
Läßt Er ertönen dann den Hall des Schofar.
Am Tag der Sühne, ernster Buß' geweiht[1]),

וַיַּעֲבֵר־קוֹל: בָּבַשׂ לִי אַרְבָּעָה רְאשֵׁי נְמֵר. וְגַם אֲנִי בְּהוֹדִיוֹת
סֶלָה אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל: לְחַיֵּת קֶנֶה אָז מָכֹר אָרֶץ. מִי־לִי בַּשָּׁמַיִם
אָז הֲרִימָה קוֹל: לֵאלֹהֵי יִשְׁעִי מִשְּׁנֵי בְרֹזֶל שַׁוְּעָתִי. וּמַרְגָּל עַבְטִיט

[1]) Mit Bezug auf die üblichen drei Formen des Schofarhalles: תקיעה, שברים תרועה. — [2]) Wie bei der Eroberung von Jericho (Jos. 6, 20.)

עֹנֶג מַרְחֵה. עֲבֵרוֹת מַמְחֵה. בְּקוֹל צֶרַח שׁוֹפָר: עֲוֹנוֹת מֹחֵה. עַבְדוּת מְאַחֵד. עֲבֵדוּת מַנְחֵה. קוֹל חֲצוֹר שׁוֹפָר: פֹּגֵר וְהַסְעֵר. מַמְלְכוֹת שָׁעִיר. פְּשָׁעָה תָּעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר: פִּתְחֵי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר. פַּחַד רַב וְצָעִיר. מְקוֹל הֶמְיַת שׁוֹפָר: צִיּוֹן רֶמֶז אוֹת. שׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשׁ כְּאוֹת. צְוָחָה בְּמִדְיָן

Am Sabbathtag, der heil'gen Muße Zeit,
Um wegzuspülen Sünde stets bereit,
Wird er vernommen laut, der Hall des Schofar.
Dem Sünd'gen bringt er heil'gen Gottesfrieden,
Verbrüdert, was das Leben schroff geschieden,
Er bietet Rast dem von der Arbeit Müden,
Wenn schmetternd er erklingt, der Hall des Schofar.
פגר O stürz' es hin, fortstürm's mit Deinen Winden,
Das trotz'ge Reich, die stolze Burg der Sünden[2])!
Aufwühle seine Schuld aus tiefen Gründen
Mit dem gewaltig lauten Hall des Schofar!
Stürm' ihre Pforten mit des Zorns Gewittern,
Laß sie versinken, sie zu Staub verwittern
Und Klein und Groß in ihr in Angst erzittern
Beim mächt'gen Brausen, bei dem Hall des Schofar!
ציון O laß ihr Loos dereinst dem Midjans gleichen:
Dreihundert der Posaunen waren Zeichen

הַצַּרְחָתִי בְקוֹל: מִדַּת קְצִי לֹא הוֹדִיעֵנִי. מָתַי בְּאַרְצִי תּוֹר יַשְׁמִיעַ קוֹל: מְיַדְּעֵי סֵפֶר חָתֹם קְצִי. לְבַל־דַּעַת צוֹפַי עֵת יְשֻׁאוּ קוֹל: נָא הַפֵּט וּרְאֵה עָנְיִי וּמְרוּדִי. אֵין לִי מַכִּיר לְמִי אֶשָּׂא קוֹל: נָצַח אֲקַוֶּה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר. מְבַקְּשֵׁי דְמָמָה וְקוֹל: שׁוֹשׁ יָשִׂישׁ

[1]) Am Versöhnungstage des Jobeljahres soll der Hall des Schofar dem Armen den Wiederbesitz seiner Grundstücke und dem Knechte seine Freiheit ankündigen 3. M. 25, 9 f.). — [2]) Vgl. S. 111, Anm. 1.

דְּאוֹת. בְּקוֹל שְׁתוֹף
שׁוֹפָר: צְפְצְפוּ
צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ
פְלָאוֹת. צוּר כְּעֵשׁ
נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עֶרֶב
שׁוֹפָר: קוֹל חֲלוּשָׁה.
בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה.
קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלֹשָׁה.
קוֹלוֹת כְּנִתְנוּ
בַּשּׁוֹפָר: קֶרֶן
מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֵכֶר
אַשְׁכְּשָׁה. קְרוֹא עוֹד
שְׁלֹשָׁה. בְּקוֹל עִתּוּד
שׁוֹפָר: רָחַשְׁתִּי

Zum Ruf der Angſt, für Schrecken grauſen, bleichen,
Vermählet mit dem lauten Hall des Schofar[1]).
Und lauten Jubel ſtimmt' an ſeine Schaar,
Da ſie die mächt'gen Wunder ward gewahr,
Wie ſich der Herr gezeiget offenbar,
Und mild erklang damals der Hall des Schofar.
קול Und leiſe dumpfes Stöhnen ward vernommen:
Aufſeufzt die Erd' in Schrecken, bang beklommen,
Als Er ſein dreifach Wort[2]) ertheilt zum Frommen,
Und laut erhallete der Ton des Schofar.
Des Widders Horn, des an Bedeutung reichen,
Laſſ' dreifach heut erſchallen ich als Zeichen.
Den Tönen wird dreifacher Tonhall gleichen,
Wenn einſt in Zukunft dröhnt der Hall vom Schofar.
רחשתי Empor zu Deinen Höh'n ſchau' ich voll Bangen,

לִבִּי בְקִרְבִּי. בְּשָׁמְעִי הוֹדִי דוֹפֵק עַל־פְּתָחַי קוֹל: סֶלָה Vorb.
יְשִׁימֵנִי בַּחוֹתָם עַל־לֵב. בְּאָז תַּחַת הַתְּפוּחַ עוֹרְרַנִי בְקוֹל:
עִדִּיתַנִי אֵל עַל־בָּל־בְּנוֹת. כִּי בַעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב תָּתָה קוֹל: עַל־
כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד נִתְעַלֵּיתָ. נָצָה תִּתְעֵבֶה בְּתְרוּעַת קוֹל: פְּעָה
מִמִּדְבָּר צְפוֹר מִמְצְרַיִם. וְיוֹנָה הִשְׁמִיעָה מֵאַשּׁוּר קוֹל: בְּקֹד צְפוֹר
בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם. תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק לָמוֹ בְּקוֹל:

---

[1]) Sieg Iſraels über Midjan unter der Leitung des Gid'on. Richt. 7, 16—22. — [2]) „Thorah, Propheten, heilige Schriften," die den Inbegriff der göttlichen Offenbarung bilden und in dem am Sinai zunächſt Offenbarten als in ihrer Wurzel enthaltend ſind. Die Stelle ſpielt auf Talm. Sabb. Fol. 88a an, wo die Lehre אוריאן תליתאי heißt.

לַעֲלִיוֹת. וְעֵינַי תִּלְווֹת. רְאוֹת כְּנוּם גָּלְיוֹת. בְּקוֹל גָּדֵל שׁוֹפָר: וְרִבְיעִית חַיּוֹת. לִיקוֹד לְהֵיוֹת. רֶשֶׁף שַׁלְהֶבְיוֹת. בְּקוֹל לַהַב שׁוֹפָר: שְׁנָה תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם גְּמוּל לַצּוֹרֵר. שְׁאוֹנוֹ תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר: שׁוֹשָׁן תַּדְרֵר. וְאֶלֶה תְּבָרֵר. שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל הַעֲרַת שׁוֹפָר: תִּישָׁר מֵחֶרְמוֹן. לְרוֹעֵעַ

Sehnsüchtig meine Augen an Dir hangen,
Zu sehn, wie die Zerstreuten heim gelangen,
Geeinet durch den mächt'gen Ton des Schofar.

Das vierte Reich[1]), das schaute Dein Prophet,
In heller Gluth, in lichter Flamme steht,
Im Brande wird es von der Welt verweht,
Wenn flammend, feuersprühend hallt der Schofar.

שנה Das Strafgericht, das schlummernd schien, erwacht:
Der Feind erfährt dann der Vergeltung Macht;
Gebrochen wird die prahlend eitle Pracht
Bei mächtig tönender Gewalt des Schofar.

Den Deinen wird die Freiheit dann gebracht,
Aufglänzt Erlösung in der Sonnen Pracht.
Aufrüttelst Du, was schläft in Todesnacht,
Beim lauten Weckruf, der ertönt vom Schofar.

תישר Vom Chermon her wirst Du die Schritte wenden,

צוֹר חֻקִּים מָנִי. לְבַל יָעוּפוּ כְּנֶשֶׁר. לְבַל יִכָּנְפוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל: צָרוּפָה אָלַמָּד. וְעֵינִי לְמוֹרִי. כְּאָז צִיר מְדַבֵּר. וְאֵל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל: קָרֵב קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט קָם מְלִיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן בְּקוֹל: קָדֵשׁ חָדֵשׁ. יְהוֹבֵן מוֹעֵד. וְאָתְקַע בַּשּׁוֹפָר. וְיַעֲנֶה־לִי בְּקוֹל: רָגֵשׁ מִקֶּרֶב. צָוְחָה מִסֶּלַע. בְּתַת יְבֵשֵׁי עֶצֶם מַעֲפָר קוֹל: רְאוּ גַם בָּהָרִים.

[1]) Das römische, in den vom Propheten Daniel geschauten Thieren nach der symbolischen Deutung vorgebildet (s. Dan. 7).

אַדְמוֹן. תֵּשֵׁל גֵּ
בֵּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן
שׁוֹפָר: תִּבְעָד Vorb.
כְּבִישִׁימוֹן. בְּמַתַּן
אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ
בָּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא
כַּשּׁוֹפָר:

Und Esaws Reich wird dann zerschmettert enden,
Und Kühlungshauch in Höllengluth entsenden
Wird laut erbrausend dann der Hall des Schofar.
O schreit' einher, wie in der Wüste dort,
Als Du verkündet Deiner Lehre Wort!
Laß wieder schallen aus dem heil'gen Ort
Die Stimme, rufend wie der Hall des Schofar!

(*אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם:
מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַּלֵּי־
טֹהַר: גַּם (כָּל־)הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיוֹת בְּרֵאשִׁית
חָרְדוּ מִמְּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וַדִּבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ
מִגַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר
עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.

וְקוֹל שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ רֶגֶן מִדְּמוּמֵי קוֹל: שֶׁנָּג לֵב הוּתַל
עוֹד בַּל־יַטֶּנּוּ. בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן מִשְּׁמוֹעַ קוֹל: שׁוֹבֵב לִי בְּקֶרֶב
דָּת מוֹרָשָׁה. אֲשֶׁר בָּהּ עִלְּפַתְנִי בְּלַפִּידִים וָקוֹל: תְּבוּנָה תַּפִּיק
אִישׁ גְּבוֹן דָּבָר. וְחַק נֹעַם זְמִירוֹת בִּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יְתַנּוּ
אָז לַכֹּל הִשְׁמִיעַ. לְאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל יַמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּהַת בְּנֵי צִיּוֹן.
בְּנֵי יָזֶן שַׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל: תַּרְעֵם לְבוּזַי. תִּתְקַע
בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יָלֵךְ קוֹל: אתה נגלית ober der Linie.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 194.

וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וַיֵּאָמֶר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּלֹת וְאֶת־
הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם
וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וַיֵּאָמֶר. בַּחֲצֹצְרוֹת
וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וַיֵּאָמֶר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ
שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וַיֵּאָמֶר הַלְלוּהוּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ
בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־
שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־
יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ
שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וַיֵּאָמֶר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר
גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וַיֵּאָמֶר.
וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתָּקַע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם:
כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ
וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם.
וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ

בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְּבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ׃ בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים׃

ותוקעין תשרת (ובשבת אין תוקעין).

תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃

(* הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנֵנוּ
וְתוֹצִיא כָּאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב
לְקוֹל (Am Sabbath זִכְרוֹן)
תְּקִיעָתֵינוּ וּתְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר שׁוֹפְרֹתֵינוּ׃

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

*) Ueberſetzung ſiehe S. 252.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Gem. u. Vorb.

וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן: אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירֶךָ) וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Vorb.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וְנִסַּפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

Gem.

O laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

ברוך (Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

Gem.

וְבָרֵךְ וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

Gem. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פְּרָעָנִיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

אבינו (Gem.) Unſer Vater, unſer König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böſe Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anſtoß, jeden Hader, jede Art von böſem Geſchicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֱמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו

כֹּהֲנִים Vorb. laut

Gem. עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר׃

Die Prieſter.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ

אלהינו (Vorb.) Unſer Gott und unſerer Väter Gott! Segne mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moſcheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und ſeiner Sprößlinge iſt ausgeſprochen worden, die Prieſter, Deine heilige Schaar.

ברוך (Die Prieſter:) Gelobt ſei Du, Ewiger, unſer Gott, Herr der Welt, der uns mit der

בְּרָכָתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה׃

Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, sein Volk Israel in Liebe zu segnen.

Vorbeter.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

Es segne dich — Es segne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

יי אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃

Der Ewige — Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde!

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמַרְתִּי אֵל כִּי־חָסִיתִי בָךְ׃

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

Während die Priester singen, betet die Gemeinde.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם, אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ. חָלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא׃ יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה. בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי׃ אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כִּחְזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי׃

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה׃

Es lasse leuchten – Gott begnad' uns und segne uns, lasse leuchten sein Antlitz mit uns! Selah.

אָמֵן׃

יי יי אל רחום וחנון
ארך אפים ורב־חסד
ואמת׃
פנה־אלי וחנני כי־
יחיד ועני אני׃
אליך יי נפשי אשא.
ויחנך הנה כעיני עבדים
אל־יד אדוניהם כעיני
שפחה אל־יד גברתה
כן עינינו אל־יי אלהינו
עד שיחננו׃ רבונו של עולם.
ישא ישא ברכה מאת
יי וצדקה מאלהי ישעו׃
(ומצא־חן ושכל טוב
בעיני אלהים ואדם׃)
יי יי חננו לך קוינו היה
זרעם לבקרים אף־
ישועתנו בעת צרה׃
פנו אל־תסתר פניך
ממני ביום צר לי הטה־
אלי אזנך ביום אקרא
מהר ענני׃
אליך אליך נשאתי את־
עיני הישבי בשמים׃

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu dir — Zu Dir Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unsern Gott, bis Er uns begnadigt.

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns! auf Dich hoffen wir. Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr, am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

וְיָשְׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃

Und gebe — Und ſie ſollen in meinem Namen den Ausſpruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde ſie ſegnen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ׃

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majeſtät, denn Alles im Himmel und auf Erden iſt Dein; Dein, Ewiger, die Herrſchaft, und Du erhebſt Dich über alles als Haupt.

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, ſpricht der Ewige, und Ich heile ihn.

Gem. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְ יַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הֵיוֹצֵא מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוּשֶׁךָ. שֶׁתְּהֵיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לְךָ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאֶנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וְיֶכֶל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בִצְמָצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי

Und laſſe uns Liebe, Gunſt und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns

יהי (Gem) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! Daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, ſo wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Prieſterſegen geſprochen wurde aus dem Munde Aharons und ſeiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe ſeieſt, wenn ich Dich rufe, und mein brünſtig Gebet ſtets erhöreſt, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögeſt Du mir geben und allen Gliedern meines Hauſes unſere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildſpendenden Hand, wie Du Nahrung in Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unſerem Ahn.

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו, וַתַּעֲשֵׂה עִמּוֹ נִפְלָאוֹת וּלְטוֹבָה אוֹת, וְתַצְלִיחֵנִי בִּדְרָכַי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מֵשְׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וימי אָבִי וְאִמִּי) (וימי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּטוּב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

sehen, und vernimm unsere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Josef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunst und wohlgefällig erscheinen ließest vor Dir und Allen, die ihn sahen. Und erweise mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einsicht, all die Worte Deiner Lehre zu verstehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienst, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

Wenn die Priester das Wort שלום ausgesprochen haben, sagt die Gemeinde אמן.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בְּגֻבוּרָה, אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht! Du bist der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten lassest über uns und über Dein ganzes Volk Jisrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensbesitze!

Die Priester kehren das Gesicht gegen die Gesetzlade und beten.

(רִבּוֹן הָעוֹלָם. עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:)

Vorb שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ

וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: בַּכָּתוּב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Vorb.) ונאמר Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

(Oeffnen der Bundeslade.)

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן

(Vorb. u. Gem.) היום Heut' o kräftige uns!

הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן

Heut' o segne uns!

הַיּוֹם תְּנַהֲלֵנוּ: אמן

Heut' o erhebe uns!

הַיּוֹם תְּדָרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן

Heut' o schaue nach uns im Heile!

הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן

Heut' o erhör' unser Flehen!

הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ אמן

Heut' o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

הַיּוֹם תְּתָמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן

Heut' o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

(Schließen der Bundeslade.)

Gem. כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ
שְׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן
שָׁלֵם. כַּכָּתוּב עַל־יַד
נְבִיאֶךָ. וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר
קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית
תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם
לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־
הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר. וְיִצְוָנוּ יְיָ
לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים
הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר. וּצְדָקָה
תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי
יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ:
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים
וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה־לָּנוּ
וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם:
Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה
הַשָּׁלוֹם: קדיש שלם.

(Gem.) כהיום Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig an dem wieder hergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit!

(Vorb.) ברוך Gelobt seiest Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר | רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ.
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃
Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃
Vorb. תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי
בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
Vorb. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
Vorb. יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין
כְּמוֹשִׁיעֵנוּ. מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי
כְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדֹנֵנוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ.
נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ
מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא
אֲדֹנֵינוּ אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה
הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים׃
פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה
מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ
וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקִּשְׁטְ
שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין
תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין

עַתִּיק, מֻלָּח מְדוּמִּית רִבַּע (הַקָּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא, רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהִיא, וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ, וְאִם חִסֵּר אֶחָד מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, הַצְּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כְּרוּתָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן, כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יַיִן קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוּרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן, כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים, גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הָרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא, לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר, וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום. ארון עילם.

ומנהגים להקוע תקיעות מיכו לינן ומעכבות מהרי כנד ינלו י"ח, וי"ע מנוהגים להתליט מלח קולות.

---

*) Uebersetzung siehe S. 187.

מזמורים של יום.

(Am Montag.)

הַיּוֹם יוֹם שֵׁנִי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(מה) שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ
הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת
מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים
נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵן תָּמְהוּ נִבְהֲלוּ נָחְפְּזוּ: רְעָדָה
אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ:
כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רָאִינוּ בְּעִיר יְיָ־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים
יְכוֹנְנֶהָ עַד־עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ:
כִּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ:
יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן
וְהַקִּיפוּהָ סִפְּרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָהּ פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ
לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד
הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

(Am Dienstag.)

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־
דָל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים
הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי
אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם
תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־
אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Donnerstag.)

הַיּוֹם יוֹם חֲמִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פא) לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵנוּ הָרִיעוּ
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל: תִּקְעוּ
בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפַּט

לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד
תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֱנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־
מֵי מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־
לִי: לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי יְיָ
אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם
יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ:
כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מְשַׂנְאֵי יְיָ
יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה עִתָּם לָעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר
דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָ:

(Am Sabbath.)

הַיּוֹם יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל
עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע
וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֶשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה
אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם
כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה:
שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

*עלתה כהיג

תפלת מנחה.

קודש אשרי לומרים פרשת התמיד.

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קטה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי
פֶּשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי

יא: Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missetbat Bekehrten in Jaakob!

*) Ueberſetzung ſiehe S 46.

*ונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der h[illegible]en Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.). Der Ewige wird regieren immer

וְאֹת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי
אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־
יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ
וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יי
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ וְאַתָּה
קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר
קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יי
צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ׃ וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן
דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי
מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ
קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יי צְבָאוֹת
מְלֵיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ׃
וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי
קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יי מִמְּקוֹמוֹ׃ וּנְטָלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זִיעַ
סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין
בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית
שְׁכִינְתֵּהּ׃ יי | יִמְלֹךְ לְעָלָם

1) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

יֶעֱד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם
לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־
זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם
אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב
וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם יַעֲמֹס־לָנוּ
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ
בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן

und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten). Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und weckt nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen,

לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם. לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

und der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehrfurcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Der Vorbeter sagt Halb-Kadisch.) — השיץ אומר חצי קדיש.

(Am Sabbath)

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit. O Gott, in der Fülle Deiner Huld, erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heils.

Am Sabbath wird hier eine Thorahrolle ausgehoben, und man liest V. B. M. 32, 1—12.

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי׃ יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי כִּשְׂעִירִם עֲלֵי־דֶשֶׁא וְכִרְבִיבִים עֲלֵי־עֵשֶׂב׃ כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ׃ לוּ הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ כִּי כָל־דְּרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא׃ שִׁחֵת לוֹ לֹא בָּנָיו מוּמָם דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל׃ הַלַיהוָה תִּגְמְלוּ־זֹאת עַם נָבָל וְלֹא חָכָם הֲלוֹא־הוּא אָבִיךָ קָנֶךָ הוּא עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ׃ יִשְׂרָאֵל זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר־וָדֹר שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֶּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ־לָךְ׃ בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן גּוֹיִם בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי חֵלֶק יְהוָה עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ׃ יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן יְסֹבְבֶנְהוּ יְבוֹנְנֵהוּ יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ׃ כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל־גּוֹזָלָיו יְרַחֵף יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יִקָּחֵהוּ יִשָּׂאֵהוּ עַל־אֶבְרָתוֹ׃ יְהוָה בָּדָד יַנְחֶנּוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֵכָר׃

Die Thorahrolle wird eingehoben, u. der Vorbeter spricht das Halb-Kaddisch.

(*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

(*) Uebersetzung bis שחת siehe S. 90—100.

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם |
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה
לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים
בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:*
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ
סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה
בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

---

*Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Vorb.

לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמָרוּ.

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Vorb. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לָעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בְּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ ׀ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ ׀ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכָּרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה.

וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצַר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ

Gem.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ

מְסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וְתִקַּוְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף נָלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

יָבֶךָ וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיַהֲלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה

לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה
וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tephillah; אבינו מלכנו (S. 142) wird an Sabbathen nicht gebetet. Nach קדיש שלם folgt עלינו (S. 289).

סדר תשליך.

Nach Minchah geht man noch vor Sonnenuntergang an einen Bach, in welchem Fische sind, oder an eine lebendige Quelle und betet:

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע
לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־
חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ
עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם:
וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־
יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ
מִימֵי קֶדֶם:

שיר היחוד ליום שני בשבוע.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ׃
דַּרְכֵי שִׂבְחֲךָ קָצָתָם אֲסַפֵּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה־נּוֹרָא אִמְרָה׃
אֵין אֵלֶיךָ עָרוֹךְ בְּסֵפֶר. אַגִּידָה וַאֲדַבֵּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר׃
חֵקֶר אֱלוֹהַּ לֹא יִמְצָא. וַתְכְלִית שַׁדַּי לֹא תְקַצָּה׃
וְלִתְבוּנָתוֹ חֵלֶא אֵין־חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יַחֲקֹר׃
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּלֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִדֶּךָ. וְחַי לֹא־רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ׃
גָּבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא־יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל־אֲשֶׁר לֹא־אֵדָע׃
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ אֶעֱרֹךְ אֲלֵיו וּבְמַחְשְׁבֹתָו׃
אָבֹא, וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֱמָנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ׃
יְבֻלַּע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ׃
וְעָמְדִי לֹא כֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא־אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי׃
אֲסַפְּרָה לְאָחֵי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל אֵג׃
כַּתּוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים׃
וְאָמַרְתָּ. עַם־זוּ יָצַרְתִּי לִי. יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי׃
בְּמִצְרַיִם שָׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפְּרוּ אֶת־אוֹתוֹתַי׃
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל־כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אָדְרוֹשׁ מֵעַל־סֵפֶר׃
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל־גְּרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃
וַאֲבָרְכָה בְּכָל־עֵינָיו. וּבְכָל־לִבִּי אוֹדֶה אֶת־אֲדֹנָי׃
גַּם בְּגָרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת־פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ׃
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל־הַיּוֹם אֶת־תִּפְאַרְתֶּךָ׃
וְאִמְרָה־נָּא עֲזוּז נוֹרָאוֹתֶיךָ. וַאֲשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וְאוֹבִיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶךָ. חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ׃
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל־כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד גָּדַלְתָּ׃
כִּי כָל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם אֱלִילִים אֱלִמִּים. רוּחַ אֵין בָּהֶם׃
הֵן לְעוֹבְדֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֲמָה מְטִיבִים׃

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלְּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא־יוֹעִילוּ׃
דּוֹרְשִׁים בְּכָל־לֵב לְרוּחַ אֵין־בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל־עַם קְרוֹבוֹ׃
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנָחְנוּ׃
עַם | מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בַּצַּר לָנוּ מָאז נִמְצָאתָ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ׃
וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃
עַד אַתָּה בְּךָ וּבְכִבּוּדֶךָ. וּמְשָׁרְתֶיךָ אַתָּה עֲבָדֶיךָ׃
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מָלֵא כָל־הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל־הָאָרֶץ׃
וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחַרוּ אוֹתְךָ לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד. וְאֵין לְזָר אִתְּךָ׃
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדְּךָ נַעֲבֹד כְּבֵן אֶת־אָב נְכַבְּדֶךָּ׃
וְהַבֵּנוּ עַל יְחוּדֶךָ. יוֹמָם וָלַיְלָה עֲדֶיךָ׃
בְּפִי כֻלָּנוּ וּבְלֵבָבֵנוּ. שָׁאַתָּה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ׃
אֱלֹהֵינוּ. עַל יְחוּדֶךָ עֲדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ׃
אֵין תְּחִלָּה אֶל־רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ׃
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית׃
אֵין רָקָּה אֶל־גְּבוּרָתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְדוֹתֶיךָ׃
אֵין פֶּאָה לְסִבִּיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ׃
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֶּאָה. עַל־כֵּן אֵיתְךָ חַי לֹא רָאָה׃
אֵין צַד וָצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יַמְצִיעוּךָ׃
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָּ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָּ׃
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל־מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ׃

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ׃
אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרָאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצָרְתָּ׃
אַתָּה מַמִית וְאֶת־כֹּל תִּבְלָה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַתָּה תַּעֲלֶה׃

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי גְּבִיאֶךָ בֵּן חִדַּעְתָּ׃
וְלֹא תָמוּת אַל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה׃
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ׃
מָוֶת וּמַדָּוֶה אַיִן לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ׃
הֲרֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ׃
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מַאֲהוּתְךָ לֹא תִתְנַנֶּה׃
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חַדְּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ׃
לֹא יָחוּלוּ בְךָ שְׁמְחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן וְנוֹצֵי וְכַלִּיךָ בֵּי קָצֶב׃
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֹּשֶׁם. אַף־לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל־נֶשֶׁם׃
כָּל־הַיְצוּרִים וְגִבּוּל סְבִבְתָּם. אֶל־רְאִשִׁיתָם וְלַאֲחֵיתָם׃
כִּי כָל־הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִיצֵי צְבָאִם וְגִבּוּל חֻקָּתָם׃
וְלִךָ אֵין וְגִבּוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעָצְמֶךָ׃
עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיֶדֶךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל׃
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיוֹתֶיךָ׃
כִּי טֶרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ׃
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה־בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׁרוּכִים׃
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה רָאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בְּאַחֲרוֹנָה׃
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְּרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם׃
אַתָּה בָּרָאתָם וְלִבָּךְ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם׃
הֵן אֵין־דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ גְּלוּיִים כֻּלָּם׃
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וְלִהָּסֵתֵר׃
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֵלֶיהָם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה׃
כִּי אֶת־הַכֹּל בָּאתָ תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה׃
כִּי עַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תִּדְבֹּר בְּרֶגַע אֶחָד׃

תְּיַיְמֵע בְּרַנַּע כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַר וְלַחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרַנַּע תַּחְקוֹר כָּל־לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל־עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּזֵרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכָלָם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֵרֶךְ וּמִבְּלִי חֶסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֵאָבֵד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
כָּל [illegible]־תְּחִפּוּץ תּוֹכַל | לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדֶךָ מַעֲשׂוֹת:
יְכֹלֶת. יְיָ בְּחֻפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אֻחֱרָה:
אֵין דָּבָר־סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד | דָּרְכֶיךָ. אֶל־עַבְדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ. דָּבָר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ:
כִּי (1)לְךָ כָּל־סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל | לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה:
בְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מַפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין־לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא־יָתוּר וְאֵין־פֶּה פּוֹצֶה:
בְּאֵין־לוֹ רוּחוֹת וְלֹא רָוָחוֹת. אֵין־לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דֵעוֹ. לְלֹא־תְדָלָה וְלֹא־סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
אֲגַדִּים אֲחָדִים תּוֹךְ וְסוֹף רֹאשׁ. פֶּה וָלֵב אֻבְלַם מְדֻרְשׁ וּמְחֻרְשׁ:
גַּבֵּהּ וְעָמֹק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב. (2)חָכָם וְרֵב נָבוּב לֹא יְכֻבַּב:
סוֹבֵב הַכֹּל וּמְלֵא אֶת־כֹּל. וּבְהָיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ־לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאָחוֹרֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֻצֶם יְחוּדֶךָ:
וְאֵין בַּתָּוֶךְ מִמְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם דַּק מִמְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:
מִקְרֶהוּ וְשִׁנּוּי אֵין־בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמַן וְעֵרֶעוּ לֹא־כָל שִׁמְעָה:

(1) מִמְּךָ Nach Einigen (2) חָכָם־לֵב וְנָכוֹן לֹא יִלָּבֵב

כָּל־זְמַן וְכָל־עֵת אַתָּה מְבִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנֵּם׃
כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ׃
בְּמַדְּתֵךְ חָכְמָתָךְ. כִּגְדֻלָּתֵךְ תְּבוּנָתָךְ׃
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ׃
זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה.
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעַת תַּשְׂכֵּל׃
מִבַּלְעָדֶי כֹּחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעָדַי עֻזְּךָ אֵין עֵזְרָה׃
אֵין | נִכְבָּד כְּיֹאמְנוֹתוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כְּיֹאמְנוֹתוֹ׃
כָּל־יְקָר וְכָל־טוֹב מִיָּדְךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֶסְדֶּיךָ׃
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ׃
אֵין עוֹד זוּלָתֶךָ חַיֵּינוּ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מְלֵאתָ׃
לֹא לְחֻצּוֹךָ וְלֹא הִשּׁוּחֲךָ יְצִירֶיךָ. אַף לֹא מַעֲטוּךָ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל | לֹא נִבְהַלְתָּ. מִתּוֹךְ מַלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְבַּלְתָּ׃
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמַּיִם׃
לֹא קָרְבוּךָ וְלֹא רְחָקוּךָ. כִּי כָל־קֵרוֹת לֹא יַחֲלְקוּךָ׃
זֶרֶם | מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יָהֹדֶפְךָ׃
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא־תִשְׂרְפֶךָ׃
לַחֲוִיוֹתְךָ אֵין חִפָּרוֹן. וּלְיִהוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן׃
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חֹסֶר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא־יִהְיֶה׃
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה׃
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן | נוֹרָעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ׃
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסִּיד׃

ליום חמישי.

מִי־כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה. נִיב שִׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וָרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יָתֻמוּ:
לֹא לִמְדוּךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֶבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יְהִי־לְךָ רְבִידֶךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים תְּהִלָּתֶךָ. לֵאֱלִילִים וְזָרִים:
וְכָבוֹד וָגֶם כָּל־יְקָר מַאֲתְּךָ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אַתָּה:
אַתָּה תָּעִיד בִּיחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. אַתָּה עַד אֶמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְבָבֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימָךְ. וּבְמַלְאַכְתְּךָ לֹא־הָיָה זָר עִמָּךְ:
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ. בְּחָכְמָתְךָ בְּרִיאוֹת כִּי גְבוּנוֹתָ:
מְמַעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִקְּבָּךְ כָּל־פְּעֻלּוֹתֶיךָ:
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִפְרַנוּ. וּמִמַּעֲשֶׂיךָ חַן יָדַעְנוּ:
שָׂאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לְחַצְתָּ. וְגֶם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא־נִצְרַכְתָּ כֹּל:
וְלֹא־נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלֹא נִשְׁמַע מִן־אָז וָהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יָחִיד וּמְיוּחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַלְאַכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶךָ:
אֵין יְצִיר זוּלָתְךָ יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי־אִם בְּרִיאָתֶךָ:
כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַּכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל־כֹּל:
אֵין בָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶּלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:

מִי־כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עֹשֶׂה נְדוֹלוֹת:
אֵין אוֹתוֹת כָּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אַךְ אֵין מוֹפֵת כָּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:
כִּי־מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְנִבְהוּ דַּרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ:
אֵין נַאֲוָה כָּמוֹ נַאֲוָתֶךָ. אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:
אֵין קָדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כָּמוֹ קְרֵבוֹתֶיךָ:
אַיֵּה צְדָקָה כְּמוֹ צְדָקוֹתֶיךָ. אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶיךָ. אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוֹתֶיךָ:
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כָּשֵׂם תִּפְאַרְתֶּךָ:
כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים. בְּזִכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:
וְאַשְׁךָ וְחַרְטֹם לֹא יַלְחֲצוּךָ. וְכָל־שֵׂם וַלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל־הַחֲכָמִים. כָּל־הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא־יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים:
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ. לְהָפֵר עֲצַת ו סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל־יוֹעֲצִים. וְעָזְךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים:
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד וּמְצַוֶּה:
אַתָּה מַקְנֶה וַאֲיֵנְךָ מָקְנֶה. לְךָ כָּל־מִחְיֶה נֶפֶשׁ תִּרְוָה:
וְכָל־ הַיְצוּרִים וְכָל־עֻנְיָנָם. וְכָל־יָקָר אֲשֶׁר־בְּךָ אֵין דְּמְיוֹנָם:
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם ו מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. כִּי־אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
לְאֵין דְּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ. לְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:
סָתוּר מִכָּל־סָתוּר. וְעָמוּם מִכָּל־עָמוּם וּמִכָּל־כָּמוּס:
דַּק מִכָּל־דַּק. וְצָפוּן מִכָּל־צָפוּן. וְיָכוֹל מִכָּל־יָכוֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל־נִשְׂגָּב. וְנָעְלָם מִכָּל־נָעְלָם. וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גָּבוֹהַּ מִכָּל־גָּבוֹהַּ. וְעָלְיוֹן מִכָּל־עֶלְיוֹן וּמִכָּל־חָבְיוֹן:

חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל־עָמוּק, לֵב כָּל־דֵּעַת עָלָיו חָמוּק׃
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה, יְכוֹלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל־מְאוּמָה׃
לֹא־מַשִּׂיגִים לוֹ אַיִךְ וְכַמָּה, לֹא־מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה׃
מְקֹרֶה וְעֵרֶר וְשִׁנּוּי וְטִפֵּל, וְחֶבֶר וּמִסְמַךְ אוֹר וְגַם־אֹפֶל׃
לֹא־מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וָצֶבַע, וְלֹא כָּל־טֶבַע אֲשֶׁר (*שֵׁשׁ וְשֶׁבַע׃
לָכֵן | נְבוּכוֹת כָּל־עֶשְׂתּוֹנוֹת, וְנִבְהָלוֹת כָּל־הַחֶשְׁבּוֹנוֹת׃
כָּל־שַׂרְעַפִּים וְכָל־הַרְהוּרִים, נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שְׁעוּרִים׃
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ, וּמִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפָרְסְמֵהוּ׃
בְּכָל־שִׁבְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ, בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה־הוּא׃
לֹא־מְצָאנוּהוּ וְלֹא־יְדַעְנוּהוּ, אֵךְ מִמַּעֲשָׂיו הְכַרְנוּהוּ׃
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד, חַי וְכֹל יוּכַל | וְחָכָם | מְיוּחָד׃
כִּי־הוּא הָיָה לַכֹּל קֹדֶם, עַל־כֵּן | נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם׃
בְּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כֹל אֶת־כֹּל, יָדַעְנוּ כִּי־הוּא כֹּל יָכוֹל׃
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם, יָדַעְנוּ כִּי בִּינָה פְּעָלָם׃
בְּכָל־יוֹם וָיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם, יָדַעְנוּ כִּי־הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם׃
בַּאֲשֶׁר הָיָה קֹדֶם לְכֻלָּם, יָדַעְנוּ כִּי־הוּא חַי וְקַיָּם לְעוֹלָם׃
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ, בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ׃
לְמֻמָּשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נִשַּׂעֲרֵהוּ, לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֶּהוּ׃
לֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעֵקֶר וְנֶצֶב, וְלֹא לְמִין וְכֹל־אוֹן וּלְכָל־נִקְצָב׃
כָּל־הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁכָּלִים, וְהַמַּדְּעִים בְּעֶשֶׂר (1כְּלוּלִים׃
(2וְשֶׁבַע כַּמּוּיוֹת (3וְשִׁשֶּׁת נְדוֹת, (4וּשְׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת (5וְעִתּוֹת (6וּמְדוֹת׃
הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד, כִּי הוּא בָּרָאם כֻּלָּם יָחַד׃
כֻּלָּם יְבֻלּוּ אַף יַחְלוֹפוּ, הֵם יֹאבַדוּ וְאַף יָסוּפוּ׃
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְבֻלָּה כֻּלָּם, כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם׃

*) Sechs Arten der Bewegung und sieben Begriffe der Körpergröße.
1) Zehn Eigenschaften der Körper. 2) Sieben Begriffe der Körpergröße.
3) Sechserlei Bewegungen der Körper. 4) Drei Formen des Zusammenhanges.
5) Drei Zeiten. 6) Dreifache Ausdehnung der Körper.

שיר היחוד ליום השבת.

אָז בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נָחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל־פְּעַל תְּהִלָּה עֲרוּכָה. וַתַּסֵּי־יד בְּכָל־עֵת יְרֻכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֹּל. אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים. בַּעֲשׂוֹתְךָ בָהֶם שְׁפָטִים גְּדוֹלִים וּבְאֹהֲיהֶם:
בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ חַיִל הַגְּדוֹלָה. וַיִּירָאוּ:
נִהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ שֵׁם וְתִפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גְּדֻלָּךְ:
וְדִבַּרְתָּ עִמָּם | מִן־הַשָּׁמַיִם. וְגַם הָעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָדַעְתָּ לֵבָב הַמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ | צִיָּה אִישׁ לֹא־עָבַר:
תַּחַת לְעַמְּךָ דָגַן שָׁמַיִם. וְכָעָפָר שְׂאֵר וּמְצוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יֵרְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמָל | לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:
וְיִתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֵה שָׁמֵן, וּבֶהָלִמִישׁ צוּר פַּלְגֵי־שָׁמֶן:
בְּנִיחָם בְּנוֹ עִיר קָדְשֶׁךָ. וְיִפְאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים. צֶדֶק בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
כִּי־שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי־צֶדֶק. אַף כְּהַנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק:
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ:
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
הֶטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
יְיָ תְּשִׁישׁ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל־אֲבוֹתֵינוּ:
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵטִיב וְנוֹדֶה שִׁמְךָ לְעוֹלָם כִּי־תֵטִיב:
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:
וְקָרֵן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
זִבְחֵי צֶדֶק שִׂמְחָה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תֵּעָרֵב מִנְחָה:
וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ. כִּי חָפַצְתָּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

וּבְרִצּוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חָפְצֵנוּ. הַבֵּט־נָא עַמְּךָ בְּלֵנוּ:
בְּחַרְתָּנוּ לִהְיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. וְעַל־עַמְּךָ בְרָכָתְךָ סֶּלָה:
וְתָמִיד גְּסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל | לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמְבָרְכֶיךָ עַמְּךָ יְבָרֵךְ. כִּי אֶת־כֹּל אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:
וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי. וַאֲבָרְכֵהוּ כָּל־יְמֵי צֶבְאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם:
כַּכָּתוּב בְּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיָי: עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי־אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן־עָלְמָא וְעַד־עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי־לֵהּ הִיא:
וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד־הָעוֹלָם וְיָבְרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם:

שיר הכבוד.

כשפותחין הארון לאנעים זמירות יש נוהגי ד' פסוקים אלו:

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָרַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ:
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְיִשְׁתְּךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֲסַפְּרָה כְּבוֹדֶךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמְּיֶךָּ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גָּדַלְתָּךָ וּגְבוּרָתֶךָ. בְּנוֹ לְתַקֵּף פְּעֻלָּתֶךָ:

דְּמוּ אוֹתָךְ וְלֹא כְּפִי־יֶשֶׁךְ. וַיְשַׁוּוּךְ לְפִי מַעֲשֶׂיךְ:
הַמְשִׁילוּךְ בְּרוֹב חֲזָיונוֹת. הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל־דְּמְיונוֹת:

וַיֶּחֱזוּ בָךְ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשֵׁךְ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב:

חָבַשׁ כְּבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:

יְתֻפָּאַר־בִּי כִּי חָפֵץ־בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:
כְּתֶם טָהוֹר פְּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל־מֻצַּח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִּפְאָרָה. אָמַתּוֹ לוֹ עֲטָרָה עֲטָרָה:
מַחֲלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בָחֳרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחֹרוֹת:

נְוֵה הַאֲדֶרֶת צְבִי תִּפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל־רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:
סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִּפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עֶנְדָּם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבָדָם:
פְּאֵרוּ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לְלִבּוּשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בָּדָרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:
קָשֶׁר תְּפִלִּין הֲרָאָה לָעֲנִיו. תְּמוּנַת יֵי לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קְרָא מֵרֹאשׁ. דֹּר וָדֹר עִם דּוֹרְשֶׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּפּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיקַר שִׁירַת־דָּשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:
בְּרָכָתִי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מְשֻׁבָּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק | בַּבִּיר:

וּבְבָרְכָתִי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ בְּבָשָׂמִים רֹאשׁ:
עֲרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו

UNIVERSITY OF TORONTO MAY 15 '07 LIBRARY

Presented to the

LIBRARIES *of the*

UNIVERSITY OF TORONTO

by

Farley Mernick
in loving memory of
his brothers
Earl and Neil Mernick

3 1761 07008250 8